ЛЕКЦИИ

на

МЛАДЕЖКИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

ОТЪ УЧИТЕЛЯ.

1925 — 1926 г. СОФИЯ — V ГОДИНА.

1, 2 и 3

▲

София — 1929

Фототипно издание, направено от
първите издания на томовете:

Лекции на Младежкия окултен клас от Учителя
година V (1925-1926 г.), том I, София 1929 год.,
лекции 1-3.

Влияние на светлината и на тъмнината,
лекции от Учителя на Младежкия окултен клас
година V (1925-1926 г.), том II, София 1937 год.,
лекции 4-18.

Издателство „БЯЛО БРАТСТВО“, 2016

1- ЛЕКЦИЯ.

Врѣме и сила.

Мотото за тази година ще бжде:

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!"

Коя бѣше послѣдната лекция отъ миналата година? (— За свободнитѣ движения).

— Кои движения сж свободни? (— Разумнитѣ движения). — Да, свободнитѣ движения подразбиратъ разумность. Коньтъ може да се движи свободно, но когато прѣскача отъ единъ плетъ на другъ, това не е свобода. За птичката може да се каже, че има свобода въ движенията си. Защо? — Понеже въ нейнитѣ движения има разумность. Свободнитѣ движения подразбиратъ и по-висока култура. Споредъ закона на еволюцията въ стълбата на животинското царство най-високо стжпало заематъ млѣкопитаещитѣ. Обаче, птицитѣ иматъ по-старъ произходъ отъ конетѣ. Рибитѣ пъкъ сж по-стари отъ птицитѣ. Науката подържа, че птицитѣ сж произлѣзли отъ рибитѣ. Послѣднитѣ се движатъ въ по-гжста, а птицитѣ — въ по-рѣдка срѣда.

При това, рибитѣ сѫ безгласни, тѣ нѣматъ органъ на гласа, на звука. Културата на рибитѣ е много низка. Всички прѣстѫпления въ водата ставатъ безгласно. Животътъ въ водата е цѣлъ адъ. Тамъ рибитѣ се гълтатъ цѣли едни други, безъ слѣди отъ прѣстѫпления, и никоя отъ тѣхъ нѣма възможность да каже нѣкому нѣщо, да се оплаче.

Птицитѣ пъкъ иматъ по-висока култура отъ рибитѣ, защото въ тѣхъ има разумность. Въ какво се забѣлѣзва разумностьта, както и по-високата култура у птицитѣ? — Въ тѣхъ има музика, движения изъ въздуха, виене на гнѣзда, които нѣща се подчиняватъ на извѣстни закони. Движението на хората изъ въздуха съ аероплани се основава на сѫщитѣ закони, на които се подчиняватъ и птицитѣ. Освѣнъ това, птицитѣ сѫ разрѣшили отношенията между половетѣ по-разумно, даже и отъ съврѣменнитѣ хора, които го разрѣшаватъ като млѣкопитаещитѣ. Н а с ъ в р ѣ м е н н и т ѣ х о р а с ѫ н у ж н и о щ е х и л я д и г о д и н и , д о к а т о р а з р ѣ ш а т ъ т о з и в ъ п р о с ъ п о ч о в ѣ ш к и . И дѣйствително, първото падане е станало между млѣкопитаещитѣ. Оттамъ започва падането на човѣка. Като говоря за птицитѣ, не подразбирамъ да се вематъ като образъ, но като символъ на по-висока култура въ свѣта, която ще се яви за въ бѫдеще и въ човѣшкия родъ. Днесъ въ хората се забѣлѣзва вече стремежъ да се приближатъ къмъ птицитѣ.

Питамъ: споредъ васъ, на какво се дължатъ

външнитѣ противорѣчия въ живота? Вземете слѣдния простъ примѣръ: двама родни братя се обичатъ, разбиратъ се, живѣятъ си добрѣ. Слѣдъ извѣстно врѣме между тѣхъ се явява споръ за нѣкакви материални блага, които тѣ получаватъ въ наслѣдство отъ баща си. Коя е дълбоката причина да се зароди между тия братя несъгласие, споръ? Отдѣ води началото си този споръ? Нали тия брагя се обичаха? Нали се разбираха помежду си? Въ физиката има единъ законъ за промѣна на тѣлата отъ топлината и отъ студа. Този законъ гласи: всички тѣла отъ топлината се разширяватъ и отиватъ нагорѣ, а отъ студа се свиватъ, сгжстяватъ и падатъ надолу. Природата си служи съ този законъ всѣкога, когато ѝ потрѣбва. Щомъ пожелае да прѣвърне нѣкое течно тѣло въ въздухообразно, тя го нагрѣва и така го прѣпраща въ пространството нагорѣ; щомъ пожелае да прѣвърне въздухообразното тѣло въ течно, тя го охлажда, и то слиза на земята въ видъ на течность. И въ човѣшкия организъмъ има и въздухообразни, и течни, и твърди тѣла, но понѣкога става накопление на тия вещества, к о е т о се отразява по единъ или другъ начинъ върху човѣка. Обаче, разумната природа не позволява да се прѣстжпватъ законитѣ ѝ, т. е. тя не търпи никакви житници, никакви хамбари въ тѣлото на човѣка. Всѣки день човѣкъ има право да взима отъ нейнитѣ складове само толкова, колкото му е нужно за деня. За другия день — добъръ е Господъ! Той

пакъ ще даде. Но вслѣдствие отдалечаването на човѣка отъ разумнитѣ закони на природата, у него се заражда желание да се осигури, и той всѣки день живѣе съ мисъльта да трупа, да събира, колкото може повече. Това негово желание се прѣдава и на самитѣ клѣтки, въ които постепенно става отлагане, натрупване на излишни, неоползотворени отъ организма материали. Този човѣкъ започва да надебелява, да затлъстява и впослѣдствие въ него се зараждатъ различни болести. Ето защо, най-първо човѣкъ трѣбва да се заеме съ разрѣшаване на прости явления, на малки величини, а послѣ да прибегне до рѣшаване на сложни явления, на голѣми величини. Сложнитѣ явления, голѣмитѣ величини създаватъ натрупвания въ човѣшкия организъмъ.

И тъй, за да се яви възвишена мисъль у човѣка, той трѣбва да насочи своя погледъ нагорѣ. То значи: той трѣбва да прѣвърне твърдитѣ вещества въ себе си въ течни, течнитѣ — въ въздухообразни и така да обърне погледа си нагорѣ. Отгорѣ ще дойде помощьта му. Не мислете, че човѣкъ самъ може да създаде въ себе си възвишени и свѣтли мисли. Никой самъ не създава своитѣ мисли! За да попадне нѣкоя свѣтла мисъль въ вашия умъ, прѣди всичко, тя е минала прѣзъ редъ сѫщества по-възвишени и по-благородни отъ васъ. Ако вие ѝ дадете благоприятни условия за развитие, тя ще ви подигне. Сѫщеврѣменно вашитѣ мисли отиватъ надолу, къмъ сѫщества по

низкостоещи отъ васъ. Значи, въ природата става прѣкръстосване на мислитѣ. Висшитѣ сѫщества влияятъ на човѣка, но и човѣкъ имъ влияе. Човѣкъ влияе на по-низкостоещитѣ отъ себе си, но и тѣ му влияятъ. Затова, когато изучавате живота си, трѣбва да разграничавате мислитѣ, да разбирате, кои мисли идатъ отдолу и кои отгорѣ, за да знаете, какъ да ги обработвате.

Фигура I прѣдставлява една окрѫжность. Какъ дефинирать окрѫжностьта въ геометрията? (— Окрѫжностьта е крива линия, на която всички точки сѫ еднакво отдалечени отъ една постоянна точка, наречена центъръ (С). Пространството, което е заградено отъ окрѫжностьта, се нарича крѫгъ). Ние ще дадемъ друго опрѣдѣление за крѫга. Крѫгътъ прѣдставлява всички реални възможности, които се съдържатъ въ разумния животъ. Всѣки крѫгъ има свои граници. Тогава, какво трѣбва да направи човѣкъ, като дойде до крайнитѣ прѣдѣли на крѫга, който въ дадения случай прѣдставлява неговия животъ? — Той трѣбва да прѣмине отъ единъ крѫгъ въ другъ. Значи, всѣки крѫгъ е скаченъ съ редица други крѫгове. Центърътъ (С) прѣдставлява друга една

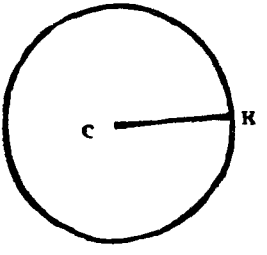

Фиг. 1

реалность, къмъ която човѣкъ трѣбва да се върне. Какво е значението на радиуса въ кржга? (— Радиусътъ е единственият елементъ, който опрѣдѣля голѣмината на кржга. Окржжностите се различаватъ по радиуситѣ) Кривитѣ линии въ природата сж признаци, по които се сжди, че тя събира енергия и материя. Тия линии наричаме събирателни. Когато природата иска да твори, тя си служи съ прави линии. Всѣки радиусъ, като дойде до своя краенъ прѣдѣлъ, той се връща назадъ въ кржга. Защо? — Понеже задъ този прѣдѣлъ той срѣща извѣстно съпротивление, което не му позволява да отиде по-нататъкъ. Значи, окржжностьта, кривата линия, показва, докждѣ се простиратъ възможностите на радиуса. Възможностите на правата линия сж въ творчеството. Като се свърши творчеството, започва се вжтрѣшната обработка на материята и на енергията. Тъй се създава кржгътъ.

По този начинъ вие ще знаете пжтя, по който се развиватъ вашитѣ мисли и желания. Найпърво въ човѣка се зараждатъ извѣстни мисли, желания и проекти, които, щомъ стигнатъ крайния прѣдѣлъ на своитѣ възможности, образуватъ единъ кржгъ, въ който се започва обработването имъ. Отъ всички тия мисли, желания и проекти, въ човѣка се образува една обща идея, която го тласка въ дадена посока. Помнете, че проявитѣ на живота не сж отдѣлни. Всѣка постжпка на човѣка се обуславя отъ нѣкое разумно сжщество.

Никой не може да каже, че е творецъ на своята сѫдба. Казва се, че всѣки е носитель на творчество, на творчески сили въ себе си, но всички разумни прояви се обуславятъ отъ разумни сѫщества. Може ли да се опрѣдѣли, колко радиуси могатъ да се прѣкаратъ въ една окрѫжность? (— Казва се, че въ окрѫжностьта могатъ да се прѣкаратъ безкрайно число радиуси, но се говори само за единъ радиусъ, който е въ движение, защото, като минава прѣзъ окрѫжностьта, сѫщеврѣменно той минава и прѣзъ всичкитѣ радиуси).

Питамъ: кои сѫ причинитѣ за образуването на квадрата? (— Причина за образуването на кривата линия се взима нѣкоя централна сила, а квадратътъ се образува отъ движението на една отсѣчка). Когато единиятъ край на радиуса се движи, а другиятъ остава неподвиженъ, образува се крѫгътъ, а когато се движатъ двата края на радиуса, образува се квадратътъ. Квадратътъ включва въ себе си възможноститѣ на правата линия. Правата линия прѣдставлява отношения между двѣ разумни сѫщества. Най-късиятъ пѫть на съобщение между двѣ разумни сѫщества е правата линия. Двама души могатъ да се запознаятъ еамо по пѫтя на правата линия. Квадратътъ прѣдставлява условията, при които приятелството на тия двама души може да се съгради. Ако човѣкъ не разбира тия отношения, той ще изкриви, ще развали квадрата, и по този начинъ ще дойде до вѫтрѣшно противорѣчие. Всички противорѣчия въ живота се съ-

държатъ въ квадрата. Той е рационално число, а кржгътъ е ирационално число. Той е часть отъ едно спирално сѣчение, което пъкъ е сѣчение отъ друга една фигура. Кржгътъ, квадратътъ, кубътъ сж части отъ тесаракта.

Защо при създаване на очитѣ, природата си е послужила съ кржга, а не съ квадрата? (Понеже окото се движи радиално, гледа на всички посоки). Дѣйствително, окото е създадено по образа на слънчевата система. Който иска да изучава свѣта, трѣбва да изучава и човѣшкото око. Квадратътъ се забѣлѣзва въ кожата на хората. Значи, въ противодѣйствията на физическия свѣтъ, въ кожата се образуватъ множество квадратчета. Различнитѣ фигури, съ които си служи геометрията, това е най-красивиятъ, най-мистичниятъ езикъ, чрѣзъ който природата говори на разумнитѣ сжщества. Когато у човѣка се зароди извѣстенъ духъ на припрѣность или на нервность, той вече прѣстава да се движи въ кржгъ, и влиза въ квадрата. Тогава, какъ ще излѣзе той отъ противорѣчията, въ които е попаднелъ?

Сега ще начертаемъ единъ квадратъ и отъ върховетѣ му А. В, С, Д, които ще вземемъ за центрове на окржжности, ще опишемъ четири окржжности (фиг. II). Какво ще се образува въ квадрата? (— Една четиристѣнна фигура, заградена съ джги, и четири тристѣнни фигури, сжщо тъй заградени съ джги.

За да се разбере тази фигура и да се при-

ложи въ живота, ще направя малко отклонение въ мисълта си. Какво става съ житното зърно, когато попадне въ почвата? За да излѣзе на повърхностьта на земята, съ него ставатъ редъ промѣни —химически и физически. На пръвъ по-

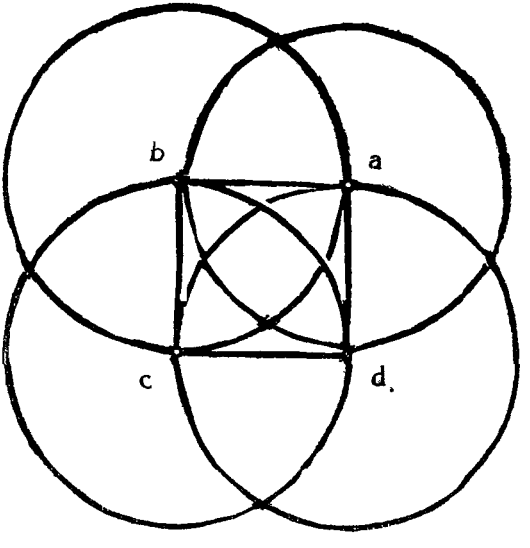

Фиг. 2

гледъ се вижда, чо то се разпуква, при което изгубва своята външна форма. Вжтрѣшната фигура показва пжтя, начина, по който човѣкъ може да излѣзе отъ противорѣчията, отъ безизходното положение, въ което се намира. Значи, както жи-

тното зърно трѣбва да измѣни външната форма, за да излѣзе на повърхностьта на земята, така и човѣкътъ, който се намира въ живота на квадрата, трѣбва да измѣни своята форма, за да излѣзе отъ своитѣ ограничителни условия. Това излизане наричатъ „законъ на самоотричане." И затова, когато искашъ да минешъ въ по-рѣдка срѣда, трѣбва да се откажешъ отъ по-гжстата, въ която се намирашъ. Ако искашъ да придобиешъ нѣкоя повъзвишена идея, трѣбва да се откажешъ отъ друга, по-обикновена, стара идея, която те е държала до това врѣме вързанъ за земята. Много отъ идеитѣ на съврѣменнитѣ хора сж въ връзка съ земята, т. е. съ по-груба материя. Тия идеи сж потрѣбни на човѣка дотогава, докато той живѣе на земята, но щомъ пожелае да се изкачи въ единъ по-високъ свѣтъ, той трѣбва да се откаже, да се освободи отъ формитѣ на тия идеи.

Както виждате, всичко е въ приложението. Формитѣ на нѣщата трѣбва да оживѣятъ въ васъ, за да може да ги разбирате и изучавате. Запримѣръ, у васъ се зараждa едно желание. Това желание може да бжде приятно, може да бжде и неприятно и да ви дразни. За васъ не е достатъчно само да знаете, че това желание е приятно или неприятно, но трѣбва да знаете точно, дѣ, именно, се зараждатъ хубавитѣ желания и дѣ — лошитѣ. Ще кажете: „Мѣстото на желанията е въ главата". — Така е, всичко излиза отъ главата, но на кое мѣсто, именно? Желанията не се за-

раждатъ въ цѣлата глава. Всѣко желание си има своя опрѣдѣлена область въ мозъка, отдѣто то произлиза. Човѣкъ не може да владѣе себе си, докато не знае въ коя часть на неговия мозъкъ се заражда дадено желание. Напримѣръ, дѣ е мѣстото на милосърдието? — Чувството на милосърдието е тамъ, дѣто е и религиозното чувство на човѣка, а именно въ горната часть на главата. Когато искате да провѣрите мѣстото на милосърдието на главата у човѣка, направете слѣдния опитъ: повикайте двама души, въ които това чувство е добрѣ развито. Единиятъ отъ тѣхъ да постави тритѣ си пръста върху горната часть на главата на другия, дѣто е религиозното чувство, и веднага ще почувствува тока на милосърдието или чувството на приятелство. Въ съзнанието пъкъ ще се яви малка свѣтлинка.

И тъй, при възпитанието на дѣцата трѣбва да се *има прѣдъ видъ начина, по който сѫ централизирани* силитѣ въ живата природа, защото по сѫщия начинъ сѫ централизирани и силитѣ въ човѣшкия мозъкъ. Мозъкътъ, отъ своя страна, изпраща своитѣ сили по цѣлото тѣло. Прѣодоляващитѣ чувства у човѣка хвърлятъ съотвѣтенъ отпечатъкъ върху цѣлия строежъ на организма. Напримѣръ, хора, които сѫ крайни идеалисти иматъ фини, тънки чувства. Ако идеализъмътъ у тѣхъ води началото си отъ редъ поколѣния, ржцѣтѣ имъ сѫ изтънчени, деликатни. Това показва, че изтичането и втичането на енергията отъ тѣхния

организъмъ става леко, безъ съпротивление. Ржцѣтѣ на материалиститѣ не сж тъй деликатни, нѣжни. Който не разбира тия нѣща, като наблюдава и еднитѣ, и другитѣ хора, ще каже, че това е игра на природата. — Не, това сж течения въ природата, които иматъ своя разумна причина. Всѣки пръстъ на човѣшката ржка е една область, прѣзъ която изтича извѣстна енергия. Прѣзъ всѣки пръстъ минаватъ двѣ течения: едното тече въ горната часть на пръста и излиза навънъ, а другото тече въ долната часть на пръста; то иде отъ коренитѣ на пръститѣ и влиза въ всѣки пръстъ поотдѣлно. Често у нѣкои хора се прѣплитатъ нѣколко течения. По-напрѣдналитѣ хора, у които чувствата сж по-добрѣ развити, иматъ и по-силни възприятия. Тѣ възприематъ по-лесно тия течения.

Да допуснемъ, че въ нѣкой човѣкъ липсва чувството на милосърдие. Какъ ще го добие той? Такъвъ човѣкъ трѣбва да дружи повече съ хора филантропи, чѣловѣколюбиви, които сж готови да се жертвуватъ за доброто на другитѣ хора. Или пъкъ той трѣбва да чете такива книги, въ които да срѣща примѣри отъ хора съ силно развито чувство на милосърдие. Освѣнъ това, човѣкъ, у когото липсва това чувство, добрѣ е всѣки день, около 10-20 минути най-много да поставя ржката си върху центъра на милосърдието, за да приижда къмъ него извѣстно количество енергия. Въ продължение на 1-2 години този човѣкъ може да

развие въ себе си това чувство. Чувствата се подхранватъ съ енергия.

Сѫществуватъ два два вида чувства: еднитѣ сѫ нисши, животински, а другитѣ сѫ възвишени, благородни чувства. Напримѣръ, дружите извѣстно врѣме съ нѣкой човѣкъ, но послѣ се раздѣляте и казвате: „Съжалявамъ, че се сдружихъ съ този човѣкъ". Защо? — Защото въ тази дружба вие сте подхранвали користолюбиви чувства, очаквали сте нѣщо, и като не сте го постигнали, разочаровали сте се. При такива чувства човѣкъ усѣща нѣкакво стягане въ слънчевия вѫзелъ, което е признакъ, че той е попаднналъ въ пѫтя на животнитѣ. Дойдешъ ли въ този пѫть, спри се, размисли добрѣ и се върни назадъ. Не е достатъчно човѣкъ само да слуша, или да чете, какво говорятъ другитѣ, но има единъ практически, опитенъ начинъ, по който той може да се учи. Който иска да се учи и да напрѣдва въ живота, той трѣбва да си избира такива другари, които природата е щедро надарила. Тия хора сѫ родени при благоприятни условия.

Човѣкъ може да добие нѣкои благородни, възвишени чувства отъ растенията и отъ животнитѣ. Напримѣръ, милосърдието е развито и у мѣкои растения и животни. По тази причина, именно, човѣкъ още отъ най-стари врѣмена е билъ овчарь, водилъ е овцетѣ на паша. Овцетѣ развиватъ смирение въ човѣшкия характеръ. Тѣ го учатъ още и на самопожертвуване. Волътъ пъкъ

учи човѣка на търлѣние. Пѣтелътъ заставя човѣка да мисли. Напримѣръ, нѣкой човѣкъ е много замисленъ, иска да рѣши извѣстенъ въпросъ, но не може. Веднага неговиятъ пѣтелъ излиза на срѣща му и започва да кукурига. Съ това той иска да каже на господаря си: „Попѣй малко! Тази работа не става съ много мислене". Господарътъ казва: „Огънь гори на главата ми!" — Не се безспокой! Щомъ азъ ти кукуригамъ, работитѣ ще се наредятъ добрѣ". Когато нѣкой човѣкъ заболѣе и въ това врѣме пѣтелътъ се спре прѣдъ прага на кжщата му и започне да кукурига, това показва, че този човѣкъ ще оздравѣе. Дѣто пѣтелъ кукурига, всички работи се нареждатъ добрѣ. Кукуригането внася приятность, лекота въ душата на човѣка. То е символъ, съ който природата си служи, когато иска да изрази нѣщо. Между кукуригането на пѣтела и състоянието на човѣка има извѣстна връзка. Когато човѣкъ е тжженъ, скърбенъ, нека носи въ джоба си по малко царевица или жито, та като чуе, че нѣкой пѣтелъ изкукурига, веднага да му подхвърли нѣколко зрънца и да благодари, че е изкукуригалъ. Това показва, че скръбьта му ще се прѣвърне въ радость.

Сега, ако нѣкой слуша отвънъ, съ какво се занимаваме, ще каже: „Върху какви глупави работи разискватъ тия хора". — Привидно е така, но ако изучавате работитѣ на нѣкон учени, ще видите, че и тамъ има привидно глупави нѣща. Напримѣръ, нѣкой ученъ изучава микробитѣ и нами-

ра, че особенъ родъ микроби иматъ 120 стомаха. Каква важность прѣдставлява този въпросъ? Ако прослѣдимъ внимателно този фактъ, ще видимъ, че той говори много нѣщо. Отъ него учениятъ вади заключението, че този родъ микроби живѣятъ при много неблагоприятни условия. Дѣйствително, микробитѣ, изобщо, живѣятъ при неблагоприятни условия.

Питамъ: вашитѣ пѣтли кукуригатъ ли? Забѣлѣзали ли сте вие, при какви случаи пѣтлитѣ кукуригатъ? (— Забѣлѣзано е, че когато пѣтлитѣ прѣставатъ да кукуригатъ, случва се нѣкакво нещастие. Когато кокошкитѣ се качватъ на високо да пѣятъ, за добро е; когато пѣятъ на низко мѣсто, това не е за добро). Всички тия нѣща сж символи, съ които природата си служи, като прояви на разуменъ животъ, като пжтища на съобщения. Това показва, че и животнитѣ иматъ извѣстна разумность, която се намира въ по-високъ свѣтъ отъ физическия. И, наистина, често животнитѣ интуитивно схващатъ нѣщата по-добрѣ отъ хората. Това показва, че интуицията у тѣхъ е по-силно развита, отколлото у нѣкои съврѣменни хора. Казвамъ: работете съзнателно върху развитието на вашата интуиция!

Сега ще би задамъ нѣколко въпроса. Какво ще стане съ нѣкое сѣме, ако се посади въ почвата по-дълбоко, отколкото е нужно за него? (—Или нѣма да израсне, или ще закъснѣе съ израстването, понеже за всѣки родъ сѣме има опрѣдѣле-

на дълбочина, на която то трѣбва да се посажда). Оттукъ вадимъ слѣдната аналогия: когато човѣкъ се обезсърдчи, или започне да става песимистъ, да се отчайва, това показва, че той навлиза въ погѫста материя отъ тази, въ която е билъ по-рано. Всички негови желания сѫ заровени дълбоко въ тази гѫста материя, и като не може да ги реализира, той се обезсърдчава и започва да страда.

Какво ще стане съ нѣкое сѣме, ако се посади много плитко въ почвата? (— Ако почвата е малко влажна и торна, има възможность да израсне сѣмето; ако почвата е камениста, сѣмето не може да израсне). Това е вѣрно по отношение нашия животъ. Когато нашитѣ идеи не срѣщатъ нѣкакво съпротивление на пѫтя си, тѣ не могатъ да израснатъ. Това подразбира животъ безъ страдания. Страданията сѫ естествени съпротивления, при които животътъ може да расте и да се развива правилно. Скърбитѣ, страданията сѫ най-дълбокиятъ слой отъ почвата, въ който сѫ посадени костилкитѣ на плодоветѣ. Слѣдъ врѣме тѣ израстватъ отъ тази почва. Който не може да използува скърбитѣ и страданията въ своя животъ, въ него нищо не може да израсте. Затова, всѣки човѣкъ ще понесе толкова скърби и страдания, колкото природата му е опрѣдѣлила. Радостьта е наймалкото съпротивление, при което животътъ може да се прояви. Значи, вие срѣщате на пѫтя си двѣ съпротивления: най-голѣмо съпротивление, когато коренитѣ не могатъ да вървятъ надолу

безпрѣпятствено, но първо трѣбва да си пробиятъ пжть и послѣ да се развиватъ правилно; съпротивлението е най-малко, когато коренчетата намиратъ свободенъ пжть надолу въ земята.

Въ кой случай сѣмето иждивява повече енергия: когато коренчетата си пробиватъ пжть надолу въ земята, или когато стъблото покълва надъ повърхностьта на земята? — Коренчетата иждивяватъ повече енергия, за да си пробиятъ пжть надолу въ земята. Въ това отношение растенията сж по-добри техници, естественици и химици отъ самитѣ хора. Тѣ отдѣлятъ отъ себе си разни киселини, съ които си пробиватъ пжть даже и въ канаритѣ. Ако човѣкъ се остави свободно, съ пълно довѣрие на своята интуиция, той ще има по-добри резултати въ живота си, отколкото, ако дѣйствува изключително по своя разумъ. Ако нѣкой човѣкъ е боленъ и се остави на своята интуиция, т. е. на разумнитѣ закони, които ржководятъ цѣлия му организъмъ, той ще се излѣкува въ скоро врѣме. Оставете се свободно, безъ страхъ, на своята интуиция, т. е. на Божественото въ себе си, и ще видите, какви резултати ще получите. Интуицията у човѣка е неговиятъ разуменъ баща, на чийто гърбъ той може да се качва безъ страхъ, безъ тревога. Този конь ще го занесе, дѣто трѣбва. Всички сте виждали, какво правятъ малкитѣ дѣца съ баща си. Като се върне той отъ работа едно по едно дѣцата се качватъ на гърба му да, ги носи. По сжщия начинъ и вие понѣкога се кач-

вате на своя конь, карате донѣкждѣ, докато го изморите добрѣ, безъ да свършите нѣкаква работа.

Да допуснемъ, че нѣкой отъ васъ излиза на сцената, но го освиркватъ. Като се върнете дома си, вие сте неразположени, цѣла нощь не можете да спите, въртите се на една, на друга страна, докато най-послѣ изморите тѣлото си и заспите. Какво отъ това, че ви освиркали? Ако нѣмахте уши да чуете, че ви освиркватъ, щѣхте ли да се обидите? — Нѣмаше да се обидите. Какво трѣбва да направите тогава? — Да си признаете, че не сте играли добрѣ и заслужавате да ви освиркватъ. Кажете: „Много добрѣ направиха тия хора, че ме освиркаха". Щомъ си кажете така, веднага ще ви олекне. Едва сте се примирили, натъкватe се на друго противорѣчие: „Защо трѣбваше да ме освиркватъ? Нима толкова лошо играхъ?" Казвамъ: двѣ противорѣчия въ живота не раждатъ една добродѣтель. Двѣ положителни, рационални числа раждатъ едно отрицателно число. Единицата е положително число. Тогава $1 + 1 = 2$. Двойката е отрицателно число. Слѣдователно, тия двѣ положителни числа можемъ само да ги съберемъ, за да получимъ отрицателно число, но по никой начинъ не можемъ да ги умножаваме. Напримѣръ, $1 \times 1 = 1$.

Обаче, има и другъ единъ законъ: като съберемъ двѣ отрицателни числа, получаваме едно положително. Напримѣръ, $2+2=4$. Числото 4 е положително. Като умножимъ двѣ отрицателни числа, пакъ получаваме едно положително: $2 \times 2 = 4$. Слѣдователно, ако искаме да получимъ положителенъ

резултатъ, трѣбва да работимъ съ двѣ отрицателни числа. Какво означава 2+2=4 или 2×2=4? — Като се събератъ или умножатъ двама меки хора, даватъ числото 4. Ако съберете числото 2 и числото 4, получавате 6. Какво прѣдставлява шесторката? — Тя е неутрално число, неутрална зона. Значи, докато дойдете до неутралната зона въ живота, т. е. до състояние на примирение, найпърво ще минете прѣзъ голѣма вжтрѣшна борба въ себе си. Да кажемъ, че вие искате да извършите единъ прѣвратъ въ себе си. Въ първо врѣме вие сте активенъ, борите се; значи, събирате положителнитѣ енергии въ себе си, докато получите отъ тѣхъ едно отрицателно число и се примирите. Казвате: „Има врѣме, ще се постигне това нѣщо,“ и започвате да мислите. Числото 4 е число на мисъльта. Въ процеса на мисленето прѣвръщате положителнитѣ числа въ отрицателни и отново започвате да дѣйствувате.

И тъй, за всѣки човѣкъ е важно да знае, въ коя область на мозъка дѣйствуватъ единицитѣ, въ коя — двойкитѣ, въ коя — тройкитѣ и т. н. Човѣкъ не може да работи съ силитѣ на своя мозъкъ, както му попадне. Положителнитѣ енергии трѣбва да се прѣвърнатъ въ отрицателни. Всѣки, който може да прѣвърне една положителна енергия въ отрицателна, той разумно пести силитѣ си. Прѣдставете си, че двѣ братчета, които сж положителни въ себе си, спорятъ за двѣ ябълки, кое отъ двѣтѣ да вземе по-голѣмата ябълка. Ябълки-

тѣ сѫ отъ различна голѣмина. Какъ трѣбва да се разрѣши въпроса? (— Да раздѣлятъ двѣтѣ ябълки на половина, и всѣко дѣте да вземе половината и отъ едната, и отъ другата ябълка). Както виждате, тукъ трѣбва да се приложи закона за прѣвръщане на положителнитѣ енергии въ отрицателни. Случва се нѣкога, че мисъльта, чувствата и волята на човѣка сѫ положителни, а той иска нѣщо непостижимо. Какво трѣбва да направи този човѣкъ въ дадения случай? Да кажемъ, че този човѣкъ е бѣденъ студентъ, идеалистъ, но пожелава въ продължение на една седмица да получи десеть милиона лева, които ще употѣби за нѣкаква велика идея, възникнала въ главата му. Какво трѣбва да направи, за да не прѣтърпи крахъ или нѣкакво падение въ себе си? Като дойде края на седмицата и не получи паритѣ, въпросътъ е рѣшенъ вече, но какво трѣбва да се направи прѣди да е дошълъ този моментъ? (—Нека си прѣдстави, че ги е получилъ и се отказва отъ тѣхъ. Или, нека си помисли, че сега е получилъ само една малка часть отъ паритѣ, каквато той има на разположение въ себе си, а останалата часть ще получи впослѣдствие). Индуситѣ сѫ правили редъ опити за усилване на волята си и сѫ получили добри резултати. Напримѣръ, единъ индусъ може да разрѣже нѣкѫдѣ рѫката си и послѣ, съ силата на волята да не допусне да падне капка кръвь, нито пъкъ да усѣти най-малка болка. Чрѣзъ волята си той анестезира порѣзаното мѣсто и за-

това не усѣща никаква болка. Обаче, споредъ законитѣ на живата природа, когато успѣемъ да избегнемъ дадено страдание, слѣдъ извѣстно врѣме това страдание пакъ дохожда до насъ, само че на друго мѣсто и въ друга форма.

Казвамъ: всѣки ще понесе страданията, които природата е опрѣдѣлила за него. Ако е слабъ, ще му се даватъ по малко, но въ продължение на повече врѣме; ако е силенъ, ще му се даватъ повече страдания наведнъжъ, при което ще се употрѣби по-малко врѣме. Напримѣръ, юнакътъ може да вдигне 100 клгр. товаръ на гърба си и въ продължение на единъ часъ да го занесе на опрѣдѣленото мѣсто. Слабиятъ ще раздѣли сѫщия товаръ на части и ще го прѣнася цѣлъ день. Слѣдователно, слабитѣ ще иждивяватъ врѣме, ще пестятъ енергия; силнитѣ хора ще иждивяватъ енергия, ще пестятъ врѣме. Казано е въ Писанието: „Силнитѣ ще носятъ слабитѣ." Въ това отношение индуситѣ сѫ направили грѣшка. Когато сѫ били силни, тѣ сѫ товарили слабитѣ, вслѣдствие на което сѫ изгубили способностьта си да рѫководятъ другитѣ хора и се спрѣли въ своето развитие. Днесъ други хора, които работятъ правилно, разумно, идатъ да замѣстятъ индуситѣ и да довършатъ тѣхната работа. Сега и бѣлата раса започва да работи по малко въ това направление. За да не губи силитѣ и способноститѣ си, човѣкъ трѣбва да бѫде исправенъ въ всички свои мисли, чувства и дѣйствия.

Както виждате, лесно е да се напише 1+1=2; 2+2=4. Обаче, това сж два закона, които иматъ приложение въ живота. Дѣйствието 1+1=2 прѣдставлява прѣвръщане на положителнитѣ сили въ отрицателни. То е законъ на силата, който работи сега. Днесъ силнитѣ хора работятъ. Дѣйствието 2+2=4 или 2×2=4 прѣдставлява прѣвръщане на отрицателнитѣ сили въ положителни. То е законъ на врѣмето, въ което работятъ слабитѣ хора. Кое е по-силно въ човѣка: умътъ или сърцето? Какъ си обяснявате слѣднитѣ положения? Обичате нѣкое лице. Въ този случай умътъ скроява хиляди добри мисли за любимия ви. Значи, умътъ става слуга на сърцето. Другъ пжть мразите нѣкое лице. Умътъ пакъ започва да измисля хиляди лоши работи за това лице. И тукъ умътъ се явява въ услуга на сърцето. Кой е по-силенъ сега, умътъ или сърцето? (— Сърцето). Обаче, това сж прояви на животинския, нисшия умъ въ човѣка.

Човѣкъ има четири сърца: нисше или животинско, висше или човѣшко, ангелско и Божествено сърце; той има и четири ума: нисшъ или животински, висшъ или човѣшки, ангелски и Божественъ умъ. Човѣкъ трѣбва да благодари, че има толкова сърца и умове. Това, което животинското сърце не може да направи, човѣшкото сърце ще го направи; това, което човѣшкото сърце не може да направи, ангелското ще го направи; това, което ангелското сърце не може да направи,

Божественото ще го направи. Сѫщото се отнася и до ума на човѣка. Четиритѣ сърца се прѣплитатъ взаимно и образуватъ двѣ сърца. Затова, именно, се казва въ Битието: „Човѣкъ е направенъ по образъ и подобие Божие."

Сега ще ви дамъ едно правило, като за дѣца, но и възрастнитѣ хора могатъ да си служатъ съ него. Когато дойдете до нѣкое противорѣчие, до една невъзможность въ живота си, кажете: „За Бога всичко е възможно. Азъ живѣя въ Бога, и съ Неговата Мѫдрость всичко мога да постигна." Поставите ли тази мисъль въ ума си, Богъ, Който живѣе въ васъ, веднага започва да дѣйствува. Който е въ съгласие съ Бога, Той работи съ него; който не е въ съгласие съ Бога, и Той не работи съ него. Богъ работи заедно съ насъ, за да се прояви. Вие може да провѣрите това правило, този законъ всѣкога, когато се намѣрите въ безизходно положение. Да допуснемъ, че се намирате нѣкѫдѣ въ пустинята, изложени на явна смърть — отъ никѫдѣ помощь не идва. Какво трѣбва да правите? — Обърнете се къмъ Бога съ пълна вѣра и надежда, че за Него всичко е възможно, и слѣдъ това очаквайте резултатъ. Нѣма да се мине дълго врѣме, и вие ще провѣрите този законъ, ще видите, че Богъ се проявява и въ пустинята.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди!"

I лекция, V год. на Мл. окултенъ класъ, държана отъ Учителя на 15, XI, 1925 г.

2 ЛЕКЦИЯ.

Най-малкото иждивяване и най-малкото съпротивление.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Четирма души отъ васъ нека се заематъ съ разработване на слѣднитѣ четири теми: 1) най-новото въ музиката; 2) най-новото въ математиката; 3) най-новото въ философията и 4) най-новото въ живота.

Всички общо пъкъ пишете върху най-любимия за васъ прѣдметъ. Значи, първата тема ще бжде свободна.

Въ природата сжществува единъ великъ законъ, споредъ който тя извършва всички свои работи при най-малко иждивяване, изхарчване на енергия. Тя обича економията. Вземете, напримѣръ, срѣдата, въ която земята се движи. Тя е много рѣдка срѣда. Ако земята би се движила въ срѣда, гжста като водата, тя би изразходвала при движението си грамадно количество енергия.

Оттукъ може да приложите въ живота си слѣднитѣ правила: всѣкога взимайте прѣдъ видъ различнитѣ природни течения и сили, които се отличаватъ по своята интенсивность; всѣкога взимайте прѣдъ видъ и гжстотата на веществата, съ които ще си служите. Слѣдователно, ако подпушите извѣстно ваше желание, енергията на това желание се сгжстява и ви заставя да се движите въ по-гжста срѣда. Това ще ви накара да правите по-голѣми усилия, за да си пробиете пжть въ тази гжста материя. При голѣмитѣ усилия човѣкъ изразходва повече енергия и бързо изтощава своя организъмъ. За да може човѣкъ да се подигне, да заживѣе въ по-рѣдка срѣда и да извършва всичкитѣ си работи при най-малко съпротивление, той трѣбва да води добъръ животъ. Защо трѣбва да живѣемъ добрѣ? Въ доброто седи економията на природата. Всички методи, чрѣзъ които човѣкъ може да работи за своето подигане, се криятъ въ доброто.

Всѣка мисъль, всѣко желание може да се реализира по много начини, но разумниятъ човѣкъ избира този начинъ, при който се изразходва най-малко енергия. Допуснете, че вие пожелавате една круша, но за да я придобиете, жертвувате цѣлия си животъ. Питамъ: тази круша заслужава ли такава жертва? Другъ примѣръ: допуснете, че вие имате силно желание да изучите съврѣменната философия съ всички нейни подробности, и затова жертвувате всички свои идеали. Питамъ: оправ-

даватъ ли се всички жертви за философията, ако не можете да я приложите въ живота си? Природата казва: „Всѣко дърво трѣбва да даде плодъ.“ Ако нѣкое дърво не даде плодъ, усилията, които прави то, нѣматъ никакъвъ смисълъ.

Казвамъ: като ученици на Великата Окултна Школа, вие трѣбва да работите чрѣзъ доброто. Ако си служите съ доброто, като методъ за работа, вие ще иждивявате най-малко енергия, а ще придобивате най-добри резултати. Най-първо човѣкъ трѣбва да изучава себе си, своя животъ, съ всички свои тежки и добри разположения. Животътъ трѣбва да се изучава научно, да се правятъ опити и наблюдения върху всички явления вънъ и вжтрѣ въ него. Напримѣръ, нѣкой изживява едно тягостно състояние на духа. Не е достатъчно само да се констатира това състояние, но трѣбва да се потърси неговия произходъ. Тягостното състояние на духа показва, че човѣкъ се движи въ гжста срѣда и срѣща голѣми бури и съпротивления въ живота си. Външниятъ свѣтъ не забѣлѣзва това състояние, защото този човѣкъ не се намира въ една и сжща срѣда съ другитѣ хора. Гжстата срѣда, въ духовно отношение, прѣдставлява коренитѣ на живота. Прѣдставете си, че вие сте въ параходъ, който се движи по замръзнало море, но той е толкова здравъ, че непрѣкжснато чупи леда прѣдъ себе си и така си пробива пжть. Какво ще стане съ този параходъ, ако ледътъ постепенно става все по-дебелъ и по-дебелъ? Ще стиг-

не ли той благополучно до опрѣдѣленото пристанище? — Този параходъ ще се разбие. Тогава какво трѣбва да правите, въ окултно отношение, при подобенъ случай? — Най-първо трѣбва да напуснете гжстата срѣда.

Казвате: „Какъ да напуснемъ гжстата срѣда?“ — Затова има разни методи. Такива примѣри срѣщаме въ органическия свѣтъ. Когато срѣдата, въ която сж живѣли нѣкога рибитѣ, е станала гжста за тѣхъ, тѣ сж започнали усилено да мислятъ, какъ да излѣзатъ отъ нея, по какъвъ начинъ да се приспособятъ къмъ друга, по-рѣдка срѣда. И най-послѣ, слѣдъ дългогодишно размишление, тѣ сж намѣрили начинъ да излѣзатъ отъ водата, при което се прѣвърнали на птици. По-умнитѣ риби колективно рѣшили да излѣзатъ отъ водата и да се прѣвърнатъ въ птици. Азъ взимамъ този примѣръ, като най-подходенъ за илюстрация, но има още редъ примѣри, които подкрѣпятъ моята мисъль, а именно: много начини има, чрѣзъ които човѣкъ може да мине отъ по-гжста въ по-рѣдка срѣда.

Въ духовно отношение сегашниятъ човѣкъ се намира въ фазата на растенията. Ако за дълго врѣме още остане въ тази гжста материя, дѣто плътьта и духътъ сж въ постоянна борба, той ще загине. Както рибитѣ излѣзоха отъ водата и станаха птици, така и човѣкъ трѣбва да излѣзе отъ гжстата срѣда, въ която живѣе, да си подаде главата навънъ. Споредъ окултната наука излизането

на човѣка отъ гжстата материя е прѣдвѣстникъ на шестата раса. Когато шестата раса дойде на земята, тя нѣма да живѣе при условията, въ които е живѣла бѣлата раса. По сжщия начинъ и бѣлата раса не е живѣла при условията на четвъртата раса. Раситѣ прѣдставляватъ състояния на материята. Сжществата отъ четвъртата раса се ржководѣха повече отъ своитѣ желания, и затова бѣха потопени въ срѣда по-гжста отъ тази, въ която се намиратъ днесъ сжществата на петата раса. Понапрѣдналитѣ сжщества отъ четвъртата раса, които работиха усилено върху своя интелектъ, влѣзоха въ петата раса. Днесъ, обаче, и тази срѣда имъ става гжста, затова тия сжщества се стремятъ да влѣзатъ въ по-рѣдка срѣда.

Всички хора, които се стремятъ да влѣзатъ въ шестата раса, трѣбва да изучаватъ вжтрѣшнитѣ методи, чрѣзъ които ще постигнатъ своитѣ стремежи. Всѣки човѣкъ трѣбва да се стреми да извършва своята умствена и сърдечна работа при най-малкото съпротивление. Кога ще срещне най-малко съпротивление? — Когато се качи на високо мѣсто и оттамъ разглежда цѣлата обстановка. Тя ще му покаже, какъ трѣбва да дѣйствува. Прѣдставете си, че вие сте се качили на скала, всрѣдъ морето, висока 2-3 м., и оттамъ искате да се хвърлите, да се окжпете въ водата. Щомъ сте се качили на тази височина, разгледайте наоколо, да нѣма нѣкой човѣкъ, който се кжпе, въ морето. Ще кажете: „Какво отъ това, ако има човѣкъ въ

морето?“ — Има опасность да не скочите на гърба му. Убѣдите ли се, че нѣма наблизо човѣкъ, съблѣчете дрехитѣ си и се хвърлете въ морето. — Ами, ако се удавя? — Ако не знаете да плавате, не се хвърляйте въ морето. Слѣдователно, когато искате да свършите нѣкоя работа въ морето на живота, погледнете отъ висотата, на която се намирате, дали нѣма нѣкой човѣкъ, или друго нѣкакво прѣпятствие на пжтя ви. Ако има нѣкакво прѣпятствие, не се хвърляйте изведнъжъ на работа, но започнете тази работа отъ друго мѣсто, дѣто нѣма такова прѣпятствие. Който спазва това правило, ще се избави отъ редъ неприятности и страдания въ живота. Какво правятъ повечето съврѣменни хора? — Съблѣкатъ си дрехитѣ, и хайде въ водата! Много отъ страданията въ живота се дължатъ на това, че всички хора бързатъ: тѣ искатъ всичко да стане изведнъжъ. Не, който иска да влѣзе въ морето, първо ще се качи на скалата, и отъ високо ще направи едно щателно наблюдение на цѣлата обстановка вънъ и вжтрѣ въ него: ще види, дали нѣма голѣми камъни, или вълни въ морето; послѣ ще разгледа, какво е неговото вжтрѣшно разположение. И найпослѣ, като се убѣди, че нѣма голѣми съпротивления, ще съблѣче дрехитѣ си и ще се хвърли въ морето. Разуменъ човѣкъ е този, който прѣдприема работа при най-малко съпротивление.

Питамъ: защо се кжпятъ хората? — За да очистятъ тѣлото си. Да се кжпе човѣкъ, това не

е удоволствие, но необходимость, наложена отъ нуждата на организма да отвори поритѣ на кожата си, чрѣзъ които дишането и храненето става правилно. При това, въ водата трѣбва да се седи най-много отъ 5—15 минути — не повече. Който иска да седи повече врѣме въ водата, риба да стане, както е билъ по-рано. Нѣкой иска да седи дълго врѣме въ водата. Питамъ го: „Слѣдъ като седѣ толкова врѣме въ водата, когато бѣше риба, какво особено придоби? — Нищо. — Тогава бѣше напълно безгласенъ. За да проговоришъ, трѣбваше да излѣзешъ отъ водата. Да живѣешъ дълго врѣме въ водата, значи да се връщашъ къмъ старото. Животътъ, който сега се заражда въ водата, се изразява въ нови форми. Причината, задѣто ние днесъ се кѫпимъ, се дължи на необходимостьта да бѫдемъ въ връзка съ тия нови форми. Какъ мислите, днешната вода сѫщата ли е, каквато бѣше прѣди години, когато вие, като риби, излѣзохте отъ нея? — Не е сѫщата. Морето, отъ което излѣзохте едно врѣме, сѫщото ли е и днесъ? — Не е сѫщото. Мойсей казва: „И направи Богъ твърдьта; и разлѫчи водата, която бѣше подъ твърдьта отъ водата, която бѣше надъ твърдьта.“ Това показва, че горѣ въ пространството има едно голѣмо море. Между водата на това море и водата на земята има постоянно течение. Водата на земята, както и материята, отъ която е направена тя, не сѫ сѫщитѣ, каквито сѫ били по-рано. Ако

това не бѣше така, свѣтътъ отдавна би изчезналъ. Всичката материя на земята е нова.

Христосъ казва: „Ново вино въ нови мѣхове." И наистина, ако новото вино не се налѣе въ нови мѣхове, има опасность старитѣ да се пръснатъ. Тѣ не могатъ да издържатъ на напора на силитѣ, които се развиватъ въ новото вино. Прѣдъ такава опасность се намира днесъ и цѣлото човѣчество. Защо умиратъ хората? — Защото формитѣ имъ сж стари и не могатъ да издържатъ на новитѣ сили, които се развиватъ въ новата материя. Старитѣ форми трѣбва да се изчистятъ, да се освободятъ отъ всички стари мисли, чувства и желания, защото, влѣзатъ ли въ тѣхъ новитѣ сили, ще ги пръснатъ. Тогава, всички усилия на хората ще отидатъ напразно. Нѣкой ще каже: „Природата трѣбва да се съобрази съ нашитѣ неджзи." —Това сж глупави разсжждения. Природата не се занимава съ неджзи. Мислите ли, че земята ще измѣни своя пжть, ако нѣкой се изпрѣчи прѣдъ нея? — Не, тя пжтьтъ си за никого нѣма да измѣни, и всѣки, който се опита да излѣзе срѣщу нея, ще бжде стжпканъ. Природата е много разумна въ своитѣ постжпки.

Въ Америка има бързи влакове, които не спиратъ на малки гари. Когато искатъ да прѣдадатъ пощата на тия тренове, турятъ писмата въ голѣми торби, та като мине трена, закачва торбитѣ съ особени куки и продължава своя пжть безъ спирки. Съ такива куки разполага и приро-

дата. И ако нѣкой се опита да се изпрѣчи на пѫтя ѝ, тя го закача на една отъ тия куки и продължава пѫтя си. Да му мисли този, който излиза срѣщу природата! И сега казвамъ: врѣме е вече всички хора да се замислятъ върху новото, което иде въ свѣта. Който иска нови идеи, трѣбва да си приготви и нови, пластични форми за новия животъ, та като влѣзе новото въ тѣхъ, разумно да се използува.

Мнозина ще кажатъ: „Това не се отнася за насъ. — Не, за васъ е всичко това. Сегашнитѣ хора трѣбва да свършатъ една велика работа. Вашата работа не може да се прѣдостави на слѣдното поколѣние. За него е прѣдвидена друга работа. Вие, съврѣменнитѣ хора, знаете ли слѣдъ колко врѣме ще се върнете отново на земята? Има възвишени сѫщества, ангели, които правятъ изчисления; тѣ знаятъ, слѣдъ колко врѣме всѣки човѣкъ ще се върне на земята. Тѣзи възвишени сѫщества работятъ съ законитѣ на висшата математика, наречена трансцендентална. Тѣ сѫ изчислили, колко атома има земята, каква е тѣхната скорость, каква обмѣна става между горното и долното морета. Изобщо, тѣ изучаватъ устройството на вселената отъ гледището на тази висша математика.

За слѣдния пѫть ще пишете върху темата: „Еволюция на елементитѣ.“ Оттукъ се вижда, че не само човѣкътъ, но и елементитѣ еволюиратъ. Ще помислите малко по този въпросъ, безъ да

считате, че ще го разрѣшите. Ще мислите, както мислятъ съврѣменнитѣ философи. Често философътъ мисли върху нѣкой прѣдметъ, безъ да има прѣдвидъ неговитѣ качества. Какъвъ може да бжде този прѣдметъ безъ да притежава извѣстни качества? Значи, философътъ има способностьта да разглежда прѣдметитѣ, като отвлѣчени понятия. Той говори за „даденото". Отдѣ е дошло това „дадено"? Да допуснемъ, че съзнанието на човѣка е празно, нищо нѣма въ него. Тогава, какъ се зараждатъ идеитѣ въ съзнанието, ако това, което сжществува извънъ него прѣдизвиква мисьльта за даденото? Тѣ казватъ: „То сжществува." Питамъ: какво ще кажете, ако задъ това дадено има друго дадено, което ни прѣчи да разрѣшимъ, кое отъ двѣтѣ е първичното дадено?

На тѣзи философски разсжждения може да се възрази по слѣдния начинъ. Прѣдставете си, че вие носите на гърба си чувалъ, въ който има едно шило, та който мине покрай него, набожда се. Вие казвате: „Тукъ имаме „дадено." — Кое е даденото? — Шилото. — Да, но задъ шилото стоя азъ и мушкамъ хората. Какво ще кажете, ако шилото е вашиятъ езикъ? Задъ езика се намира мислещиятъ човѣкъ. Въ този случай даденото е единъ органъ, задъ който стои друго дадено — човѣкътъ.

Другъ примѣръ. Питамъ: цигулката съдържа ли въ себе си тоноветѣ? — Тя не съдържа тоноветѣ, но въ нея се включватъ възможности за проявление на тонове. Човѣкътъ, т. е. разумното

въ свѣта произвежда тоноветѣ. Изобщо, всѣки прѣдметъ съдържа въ себе си възможности за проява на човѣшката интелигентность.

И тъй, всички ще се стремите къмъ най-малкитѣ иждивявания. Нѣкой казва: „Отъ мене нѣма да излѣзе нищо.“ Какъ дойде до това заключение? Значи, ти си билъ голѣмъ математикъ, щомъ можа така лесно да провѣришъ този фактъ. Какви факти имашъ затова? — Тъй мисля. — Не, данни трѣбватъ! Човѣкъ нѣма право да казва за себе си, че отъ него нищо нѣма да излѣзе. Богъ е далъ всѣкиму умъ, сърце и воля, да го направятъ човѣкъ. Веднъжъ Богъ казалъ, че отъ васъ човѣкъ ще стане, и ангелитѣ прѣсметнали това, какъ можете вие сами да вадите заключение, че отъ васъ нищо не може да излѣзе? Това не е права мисъль. Когато човѣкъ говори нѣщо, той трѣбва да е провѣрилъ фактитѣ, да бждатъ истинни и положителни. Нѣкои нѣща могатъ да бждатъ вѣрни, но не истинни. Напримѣръ, вѣрно е, когато нѣкой каже, че отъ него човѣкъ нѣма да стане, но не е истинно. Имате една празна стомна и казвате: „Тази стомна не струва нищо.“ Това е вѣрно само за случая, но не е истинно. Слѣдъ врѣме тази стомна може да се напълни съ нѣщо. Тогава стомната има цѣна. Най-послѣ казвате: „Азъ и Божественото всичко можемъ да направимъ.“ Като кажете така, вие ще избегнете една катастрофа. Отивате при морето оглеждате се да нѣма нѣкакво прѣпятствие и то, гава влизате въ него. Кажете ли, че отъ васъ чо-

вѣкъ нѣма да стане, това подразбира, че отивате при морето, хвърляте се изведнъжъ въ водата и се натъкватe на прѣпятствия.

Въ свѣта сѫществува една особена философия, която е оплела много хора въ мрѣжата си. Нишкитѣ на нейната мрѣжа сѫ нишки на кармата. Човѣкъ трѣбва да има тънъкъ, остъръ умъ, за да може да избегне отъ мрѣжата на тази философия. Тя прави живота несносенъ, поради което всички дарби и способности въ човѣка се заглушаватъ.

Говори се въ Писанието за единъ боленъ, който е чакалъ 38 години, за да влѣзе въ кѫпалнята да се излѣкува. Голѣмо търпѣние е ималъ той! Тройката въ числото 38 прѣдставлява Божествения човѣкъ; осморката — Божествената майка, която съдържа всички велики условия на живота. Тройката и осморката, съединени заедно, показватъ, че отъ човѣка може да стане всичко. И тогава Божественият Учитель, Който е опрѣдѣленъ за васъ, ще дойде и ще ви настави. Докато дойде този моментъ, човѣкъ трѣбва да чака. Дѣ? — Въ свѣта — въ кѫпалнята. Послѣ трѣбва да отиде въ храма да се помоли. Тамъ ще чуе слѣднитѣ думи: „Не грѣши повече! Право мисли, право чувствувай, право дѣйствувай! Само така Богъ ще те благослови.“

И тъй, правете всичко съ най-малко съпротивление и съ най-малко иждивяване на енергия. Или, съ други думи казано: изявявайте вашитѣ мисли, желания и дѣйствия при най-голѣма хармо-

ния! Това нека бжде за васъ идеалъ, къмъ който трѣбва да се стремите.

Не се плашете отъ състоянията, въ които често изпадате. Тѣ сж прѣходни нѣща. Стомната ви сега може да е празна, но тя лесно се пълни. Нѣщата ставатъ лесно за онзи, който знае.

Упражнение:

1) Ржцѣтѣ прѣдъ гърдитѣ, съ дланитѣ надолу; върховетѣ на срѣднитѣ пръсти допрѣни.

2) Дѣсниятъ кракъ добрѣ изопнатъ, бавно се изнася напрѣдъ.

3) Ржцѣтѣ се движатъ въ полукржгъ, настрана и назадъ.

4) Клѣкане долу на земята; ржцѣтѣ се движатъ въ полуржгъ напрѣдъ, слѣдъ което се връщатъ въ първото си положение, прѣдъ гърдитѣ.

5) Ржцѣтѣ се движатъ въ полукржгъ назадъ, съ бавно издигане.

6) Ржцѣтѣ описватъ кржгъ надолу съ слабо приклѣкане и се изнасятъ напрѣдъ, докато се върнатъ въ първото си положение — прѣдъ гърдитѣ.

Сжщото упражнение се повтаря съ изнасяне лѣвия кракъ напрѣдъ — три пжти напрѣдъ и три пжти назадъ.

Ако държите крака си разслабенъ, нѣма да имате никакъвъ контактъ съ силитѣ на природата. Ето защо, кракътъ винаги трѣбва да бжде опнатъ, съ изразъ на воля. Ако издигнете ржката си нагорѣ и не я изопнете, вие нѣма да имате контактъ

съ слънцето. Ще стжпвате стройно, за да бждете въ връзка съ теченията, които идатъ отлѣво и отдѣсно на васъ.

Всѣко упражнение е добрѣ използувано само тогава, когато имате контактъ съ живитѣ сили на природата: съ силитѣ на земята и съ силитѣ на слънцето.

Ще правите това упражнение въ продължение на десеть деня, всѣка сутринь по шесть пжти.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди."

---

2 лекция на младежкия окултенъ класъ, държана отъ Учителя на 22. XI, 1925 г. въ гр. София.

3 ЛЕКЦИЯ.

Тритѣ състояния: S. R. и T

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди!“

Размишление.

Прочете се резюме отъ темата: „Значение на водорода, кислорода, азота и вѫглерода въ живота и въ природата.“

Прочетоха се четиритѣ теми върху: „Най-новото въ музиката, въ философията, въ математиката и въ живота.“

Допуснете, че нѣкой учитель иска да осмисли единицата прѣдъ своитѣ ученици, т. е. да я направи жива. Какъ ще постигне той своята цѣль? Въ природата има редъ елементи, които се означаватъ все съ единици. Всички тия единици еднакви ли ще бѫдатъ? Ако започнете, напримѣръ, съ неорганичната материя и вървите постепенно къмъ органичната и прѣминете въ областьта на подсъзнателната, съзнателната, самосъзнателната и свърхсъзнателната материя и означите елементитѣ на тѣзи различни области все съ единици, ще си приличатъ ли тѣ помежду си? — Нѣма да

си приличатъ, разбира се. Единицата скжпоцѣненъ камъкъ се различава отъ единицата житно зърно или отъ единицата бръмбаръ, или отъ единицата птица или отъ единицата млѣкопитаеще животно. По този начинъ ние виждаме, какъ единицата постепенно се увеличава, измѣня се по форма, по съдържание и по смисълъ, и така минава въ различни фази на живота.

За слѣдния пжть пишете върху темата: „Кой е най-умниятъ бръмбаръ?"

И тъй, когато окултната наука си служи съ една отъ тия единици, всѣка отъ тѣхъ прѣдставлява извѣстенъ символъ, който показва, че единицата е въ процеса на своето развитие, на своето проявяване. Въ такъвъ случай, всѣко нѣщо, па и всѣки човѣкъ прѣдставлява единица въ прогресъ Знаете ли, какъвъ е вашиятъ коефициентъ? Това сж задачи, които вие трѣбва да рѣшавате. Когато човѣкъ се домогва до нѣщо сжществено въ своя животъ, той прѣживява една малка радость. Защо? — Неговото висше съзнание или разумниятъ животъ въ него съзнава, че е придобилъ малко знание, домогналъ се е до нѣкаква малка истина. Знанието пъкъ създава разширение на съзнанието. Истинската наука седи въ разширение на съзнанието. Понѣкога се явява привидно разширение на съзнанието, но то се причинява отъ приливи и отливи въ умствения свѣтъ на човѣка.

Нѣкои хора мислятъ, че сж учени само поради това, че понѣкога иматъ приливъ, разширение на съзнанието. Тия хора, като остаряватъ, започватъ да отричатъ всичко, което сж подържали въ младинитѣ си. Това се дължи на отлива, който става въ тѣхното съзнание. Други пъкъ въ младинитѣ си сж безвѣрници, а като остарѣятъ, въ съзнанието имъ настжпва приливъ, и тѣ започватъ да вѣрватъ въ Бога, ставатъ религиозни. И двѣтѣ положения се дължатъ на приливи и отливи въ живота имъ. Значи, нѣкои хора започватъ младинитѣ си съ отливъ, а свършватъ старинитѣ си съ приливъ; други хора започватъ съ приливъ, свършватъ съ отливъ. Обаче, когато човѣкъ дойде до състояние, при което съзнанието му не минава въ фази на приливи и отливи, а върви прогресивно, разширява се непрѣкжснато, той се озарява съ вжтрѣшна свѣтлина. Мисъльта му става ясна, свѣтла, а чувствата му се обновяватъ. Този човѣкъ вече започва да разбира своя личенъ животъ и да го отдѣля отъ духовния.

Много духовни хора, които работятъ съзнателно върху себе си, често се заблуждаватъ, като мислятъ, че сж освободени отъ своя личенъ животъ, т. е. отъ живота на личностьта. Мжчно е човѣкъ да се освободи отъ своята личность. Колкото е лесно негърътъ да се освободи отъ своя черенъ цвѣтъ, толкова е лесно човѣкъ да се освободи отъ личния си животъ. Единственото нѣщо, което може да облекчи въ това отношение съз-

нателния негъръ е той да се убѣди, че черниятъ цвѣтъ въ него е свойственъ на материята и му е наложенъ отвънъ. Причината за този черенъ цвѣтъ, за тѣзи сѣнки се дължи на извѣстенъ родъ материя, която прониква прѣзъ съзнанието на негъра. Всички съврѣменни учени — философи, математици, естествеици — вършатъ отлична работа въ свѣта. Съ своитѣ малки мотички тѣ разработватъ човѣшкия мозъкъ, и по този начинъ хвърлятъ повече свѣтлина въ съзнанието му. Виждате, че нѣкой ученъ съ години разработва малка часть отъ мозъка, съ площь голѣма около 1 см., но работи, постоянствува. Той непрѣкжснато дига и слага на едно и сжщо мѣсто своята мотичка, голѣма като върхъ на игла, но посажда, култивира нови идеи

Питамъ: задавали ли сте си въпроса, какъ се заражда човѣшката мисъль, и отдѣ иде тя? По какъвъ начинъ се прѣдава мисъльта отъ единъ човѣкъ на другъ? Какъ се произнасятъ съврѣменнитѣ психолози по тѣзи въпроси? Тѣ казватъ, че мисъльта на хората се дължи на тѣхната голѣма чувствителность; но на кое мѣсто въ мозъка е центърътъ за възприемане и прѣдаване на мислитѣ — не знаятъ. Окултната психология дава сложни обяснения по тѣзи въпроси, защото тя има прѣдъ видъ четиритѣ тѣла, които функциониратъ едноврѣменно у човѣка. Официалната психология едва се справя съ психическитѣ функции на физическото тѣло, а окултната психология борави, освѣнъ

съ функциитѣ на физическото, още и съ функциитѣ на астралното, умственото и причинното тѣла. Тѣзи тѣла едва сега се организиратъ въ човѣка. Колкото и да не е организирано още нашето тѣло, въ него има области, дѣто мисъльта се развива, но дѣ сѫ тѣзи области, не се знаятъ точно. Човѣкъ трѣбва да прави редъ опити, докато намѣри, дѣ, именно, е мѣстото, при което се произвежда мисъльта. Отъ това мѣсто излиза бѣла, приятна свѣтлина. То се намира на главата нѣкѫдѣ. Когато краищата на пръститѣ у човѣка сѫ много чувствителни, той съ пипане ще намѣри тази часть отъ главата, дѣто се отдѣля свѣтлина, а ние знаемъ, че свѣтлината е признакъ на мисъльта.

Идеитѣ въ човѣка растатъ по сѫщия начинъ, както и растенията. Когато живѣете съ глупави хора, въ които не се събира тази свѣтлинна енергия, у васъ не се събужда интелектуаленъ стремежъ. Живѣете ли, обаче, съ умни хора, у които тази свѣтлинна енергия се събира и прѣдава, вие ще забѣлѣжите въ себе си интелектуаленъ стремежъ; вие взаимно ще си влияете.

Въ свѣта, въ който живѣемъ, само единицата функционира. Двойката прѣдставлява дробь, т. е. единица, раздѣлена на двѣ. Въ това отношение двойката прѣдставлява отражение на единицата. Числото три сѫществува като отражение на единицата. Въ сѫщность числото три само не сѫществува.

Питамъ: кое е реалното въ човѣка? Мнозина ще отговорятъ, че душата е реалното въ човѣка.

Душата може ли да се вижда? За да се види душата, съзнанието на човѣка трѣбва да бжде будно. Когато се отнася до ума и до интелекта на човѣка, тѣ могатъ да се видятъ и при обикновено съзнание. Онѣзи, които работятъ съ висшата математика, знаятъ, че умътъ, интелектуалната сила въ човѣка сж резултатъ на нѣщо. Съзнанието пъкъ прѣдставлява външното облѣкло на душата. Когато съзнанието на нѣкой човѣкъ е будно, около него се забѣлѣзва мека, приятна свѣтлина, съ елипсовидна форма. Горната часть на тази елипса, дѣто е мѣстото на главата, на мозъка въ човѣка, свѣтлината тамъ е по-ярка, по-силна. Въ по-напрѣдналитѣ хора свѣтлината на тази елипса е по-ярка, не само на мѣстото, дѣто е мозъкътъ, но и въ центъра на елипсата. Въ най-напрѣдналитѣ сжщества свѣтлината на елипсата е навсѣкждѣ еднакво силна. Такива сжщества сж устойчиви, положителни въ себе си; тѣ не правятъ никакви компромиси въ своя животъ. Ако при тѣзи сжщества дойде нѣкой човѣкъ съ нечисти мисли и желания, той веднага ще се почувствува смутенъ, ще иска да се освободи отъ тѣхното присжтствие. Защо? — Понеже въ постжпкитѣ на тия сжщества нѣма никакви задни цѣли.

Който иска да се повдигне, да облагороди сърцето си и да просвѣти ума си, трѣбва да работи съзнателно върху себе си. Въ съзнателната работа нѣма критика, но има прѣсѣване. Да критикувате своитѣ мисли и чувства, значи да ги оса-

катите. Да прѣсѣвате нѣщата, зна така да ги прѣкарвате прѣзъ филтъръ, че непотрѣбнитѣ отъ тѣхъ да прѣминатъ прѣзъ филтра, да паднатъ долу, а върху филтъра да останатъ само чиститѣ и възвишенитѣ. Като казвамъ нечисти мисли и желания, подразбирамъ чуждитѣ мисли и желания, които се натрапватъ на човѣка. Човѣкъ прѣдставлява клѣтка отъ Великия организъмъ на живота, вслѣдствие на което въ него сѫ складирани, освѣнъ неговитѣ желания, още и желанията на милиарди сѫщества.

Една отъ опасноститѣ, на които сѫ изложени всички хора въ свѣта, е прѣсищането. Ако нѣкой човѣкъ пѣе 1-2 години редовно, най-послѣ той може да се прѣсити и да каже: „Не искамъ вече да пѣя!“ Пазете се отъ прѣсищане! Човѣкъ трѣбва постоянно да разнообразява живота си. Въ всички отрасли на съврѣмената наука, както и въ музиката, и въ изкуствата, сѫщо тъй има голѣмо еднообразие. Еднообразието се дължи на това, че тия учени свеждатъ всичко повече къмъ външната, видимата страна. Старитѣ математици, обаче, сѫ изчисляли съ голѣма точность, какви ще бѫдатъ хората на XX вѣкъ, какъвъ ръстъ, какви очи ще иматъ и т. н.; тѣ сѫ прѣдсказвали още съ редъ изчисления, съ какви мисли ще се занимаватъ тия хора, какъвъ ще бѫде тѣхниятъ обществен строй и т. н. Всички тия данни сѫ прѣдсказани съ редъ математически изчисления,

направени отъ прѣди хиляди години. Тѣхнитѣ научни изчисления и прѣдсказания съотвѣтствуватъ на събитията и условията въ сегашнитѣ врѣмена. Тѣ сж прѣдвиждали всички тия нѣща. Какво показва това? — Че тия хора сж виждали. Значи, виждането е знание; виждането е разбиране на отношенията, които сжществуватъ между нѣщата. На философски езикъ казано, това подразбира: съзнанието на по-напрѣдналитѣ хора обхваща съзнанията на другитѣ сжщества. При това, всѣко съзнание, което прониква прѣзъ другитѣ съзнания, трѣбва да се пази да не спъва тѣхното развитие. Ако съзнанието, което прониква другитѣ, внесе най малката дисхармония въ тѣхъ, то се обвързва кармически съ даденитѣ съзнания. Всѣки кривъ образъ, всѣка крива мисъль, всѣко криво заключение въ човѣка, опетнява неговото съзнание.

Мнозина питатъ: „На какво се дължи неуспѣха въ възпитанието на младежьта?“ — Между съврѣменнитѣ учители и ученици липсва взаимна хармония. Като влѣзе учительтъ въ класъ, ученицитѣ започватъ да го разглеждатъ отгорѣ додолу, веднага си съставятъ криво заключение за него и му изваждатъ нѣкакъвъ епитетъ. Като схване тѣхнитѣ мисли, и учительтъ си съставя лошо мнѣние за ученицитѣ. На такава база, именно, започватъ отношения между учители и ученици. При такова положение на нѣщата, и възпитанието се опорочава. Какви сж резултатитѣ на съврѣменна-

га наука? Какво приложение има тя въ живота? Ще кажете, че благодарение на успѣхитѣ въ математиката и геометрията, днесъ се построяватъ желѣзници, правятъ се шосета, градятъ се кѫщи и т. н. Наистина, точнитѣ изчисления, до които е дошла математиката, сѫ неоцѣними, но сѫщитѣ изчисления се прилагатъ и при далнобойнитѣ орѫдия, съ които се убиватъ хиляди и милиони хора. Химията сѫщо така има голѣмо приложение въ живота. Тя е допринесла много блага на човѣчеството, но сѫщата химия си служи днесъ най-усилено съ различнитѣ отровни и задушливи газове, съ различни експлозивни вещества и за унищожението на човѣшкия животъ. Значи, науката днесъ нѣма приложение въ възпитанието на човѣка; тя нѣма приложение въ неговия мораленъ и нравственъ животъ.

Както официалната наука, така и окултната, иматъ не само теоретическо значение, но и практическо. Всѣко знание, за да оживѣе, трѣбва да се приложи. Напримѣръ, излиза единъ ученикъ да рѣшава задачи по математика. Обаче, той е слабъ по този прѣдметъ, не може да рѣшава самостоятелно. Тогава, направете слѣдния опитъ. Нека излѣзатъ два ученика, силни математици, и да турятъ рѫцѣтѣ си на челото на слабия ученикъ, дѣто е математическиятъ центъръ. Като се изредятъ двамата ученика, нѣма да мине много врѣме, и слабиятъ ученикъ ще започне да мисли, да работи върху зададената задача и ще я рѣши. Това се

дължи на факта, че силнитѣ ученици по математика чрѣзъ контактъ сж прѣдали часть отъ своята енергия на слабия ученикъ. Тази енергия пъкъ събужда дѣйностьта на неговитѣ математически способности, и той започва да мисли, да разсжждава. По този начинъ могатъ да се прѣдаватъ енергиитѣ отъ единъ човѣкъ на другъ въ различнитѣ центрове на мозъка. Това може да се използува само като побудително срѣдство, а по-нататъкъ ученикътъ самъ трѣбва да продължи работата си.

Индуситѣ различаватъ въ човѣка три състояния. Тѣ сж слѣднитѣ: Sattwa — S, Radjas — R и Thâmas — T.

Думата Sattwa означава състояние, което ние можемъ да прѣведемъ съ думитѣ „любовь къмъ Истината". Когато човѣкъ се намира подъ влиянието на това състояние, той е тихъ и спокоенъ; въ него отсжтствуватъ всѣкакви користолюбиви мисли и желания; въ съзнанието му има свѣтлина и разширение. Това състояние е присжще на високо напрѣднали хора въ духовно отношение. Такива сж били светиитѣ, но не всички отъ тѣхъ. Много светии се намиратъ въ второто състояние.

Хората отъ второто състояние — radjas — сж волеви, дѣятелни въ всѣко отношение. Тѣ сж добри хора, правятъ добрини, но ако не обърнатъ внимание на тѣхнитѣ добрини и не имъ отдадатъ заслуженото, не имъ отблагодарятъ, тѣ се озлобяватъ. За всѣко добро дѣло тѣ искатъ името

имъ да се запише нѣкждѣ. Това показва, че нѣйдѣ въ съзнанието имъ има тъмнина.

Хората отъ състоянието sattwa употрѣбяватъ сладки храни. Хората отъ състоянието radja (безъ s) употрѣбяватъ повече солени, кисели, лютиви храни. Повечето отъ тѣхъ сж месоядци. Ще кажете: „Не могатъ ли тия хора да се откажатъ отъ месото и да станатъ вегетарианци?" — И да се откажатъ отъ месото, тѣ пакъ сж месоядци още. Защо? Тѣхнитѣ родители, тѣхнитѣ дѣди и прадѣди сж били месоядци. Човѣкъ не може изведнъжъ да стане вегетарианецъ. Може ли вълкъ да стане агне? Вълкътъ може да стане трѣвопасно животно дотолкова, доколкото и кучето се отказва отъ месото, когато господарьтъ му дава да яде хлѣбъ. Кучето яде хлѣбъ, когато господарьтъ му дава, но всѣкога прѣдпочита месо. Истинскиятъ вегетарианецъ трѣбва да се е родилъ такъвъ, и месото да не го съблазнява никъкъ. Погледне ли къмъ месото и му се прияде, той се е съблазнилъ вече, а съ това опетнява съзнанието си.

Хората отъ състоянието thâmas сж по-лакоми — ядатъ, каквото имъ падне. Тѣ не обичатъ нито да работятъ, нито да мислятъ, нито да учатъ. Мързелътъ е присжщъ на тѣхъ. Тѣ сж подобни на кучетата, на коткитѣ. Всички сте наблюдавали, какъ постжпва котката, когато иска да влѣзе въ стаята на господаря си. Тя се приближава до стаята на господаря си, очиства краката си и започва да мърка, да се омилква около него, съ което иска

да каже: „Както виждашъ, чиста съмъ.“ Нека ѝ падне само една мишка между краката, и нейната чистота ще се провѣри. Тя я сграбчва, и цѣла я изяжда. Дѣ остава нейната чистота?

Казвамъ: чистотата трѣбва да проникне цѣлото съзнание на човѣка! Нѣкой взима храната съ немити ржцѣ и казва: „Нищо, и съ немити ржцѣ може да се яде. Бързамъ сега. Кой ще си губи врѣмето?“ — Не, най-първо ржцѣтѣ си измий, и послѣ яжъ! Другъ нѣкой вземе хлѣба, погледне го и вижда, че е окалянъ малко. — Нищо, и така ще мине. — Не, изчисти го и тогава яжъ. Ако пъкъ не ядешъ, още по-добрѣ. Прѣдставете си, че нѣкой отъ васъ е гладенъ, не е ялъ три деня. Нѣкой ви дава изкалянъ хлѣбъ. Какъ трѣбва да постжпите? Ако се откажете да ядете хлѣба, вие сте въ състоянието s; ако го изчистите отгорѣ и ядете, вие сте въ състоянието r; ако го ядете изкалянъ, както ви го даватъ, вие сте въ състоянието t.

Значи, за съграждането на своя характеръ, човѣкъ трѣбва да използува всичко, което се изпрѣчва на пжтя му. За тази цѣль трѣбва да изучава всички външни и вжтрѣшни прояви на своето естество. Да изучавате мисъльта си — това е била една отъ задачитѣ на древнитѣ философи. Като изучите мисъльта си, ще се заемете да изучавате вашитѣ желания отъ новото гледище; най-послѣ ще изучавате и душата си, въ

благороднитѣ пориви на която се крие закона на Любовьта. Изучите ли тѣзи нѣща, ще се доберете и до всички отрасли на новата, положителна наука, която ще ви помага въ всички нужди на живота. Когато казвамъ, че ще се доберете до новата наука, съ това ние не отричаме сега сѫществуващата, но възставаме само върху кривитѣ прѣводи, които тя е направила отъ природата. Напримѣръ, нѣкой ученъ придава на едно сѫщество качества, които то не притежава. Въ това седи кривиятъ прѣводъ. Когато естественикътъ описва единъ бръмбаръ, напримѣръ, той трѣбва да влѣзе въ неговото съзнание, да разбере напълно неговия животъ, вѫтрѣшно и външно, и така да го обясни на другитѣ. Иначе, той непрѣменно ще направи нѣкаква грѣшка въ своето описание. Насѣкомитѣ, колкото малки и да сѫ по отношение насъ, и тѣ мислятъ. Наблюдавайте, какъ постѫпва осата съ своитѣ жертви. Нѣкоя оса хване единъ паякъ, бодне го слабо съ жилото си — парализира го само, не го умъртвява. Защо не го умъртвява изведнъжъ? — Не го умъртвява, защото иска да запази за личинкитѣ си прѣсна, а не разваленa храна. Ако го умъртви, и слѣдъ това го даде на личинкитѣ, тази храна ще бѫде вече развалена.

Казвате: „Тѣзи нѣща сѫ дребни. Тѣ не играятъ голѣма роль въ цѣлокупния животъ на човѣка“. — „Малкото камъче събаря колата.“ Често човѣкъ отпада духомъ, започва да избѣгва хората,

животътъ му се обезсмисля — отъ всичко е недоволенъ. Коя е причината за всичко това? Ако речете да търсите причината на вашитѣ състояния, не можете да я намѣрите. Защо? — Тъй микроскопическа е тя! И тази малка причина се дължи на нѣкакво криво, на нѣкакво лъжливо схващане за нѣщата. Малка е причината, но разваля хармонията. Всѣки човѣкъ, който иска да живѣе духовенъ животъ, трѣбва да знае, че духовниятъ животъ е свързанъ съ абсолютната хармония. За да не нарушавате своята вжтрѣшна хармония, при всѣки случай вие трѣбва да знаете, въ кое отъ тритѣ състояния се намирате — s, r, t — и веднага да можете да се справяте съ материята и съ сжществата около васъ.

Никой човѣкъ не живѣе самъ, изолиранъ отъ другитѣ. Всички сжщества си влияятъ взаимно едни други. Като спите вечерь, става обмѣна между васъ и всички хора, съ които живѣете. Дали съзнавате това или не, то е другъ въпросъ. Вие давате нѣщо и взимате нѣщо. Ставате сутринь бодъръ, веселъ — спечелили сте нѣщо. Нѣкога ставате неразположени духомъ — изгубили сте нѣщо. Цѣла нощь съзнанието ви ходи на едно мѣсто, на друго, лута се, търси загубеното. Ако го намѣри, успокоява се; ако не го намѣри, продължава да търси.

Като ви давамъ тѣзи обяснения, азъ искамъ да се привикнете да разглеждате нѣщата критично, а не да придобиете еднообразна мисъль. Се-

га, при пробуждане на съзнанието, много отъ васъ се индивидуализиратъ. Пазете се отъ това състояние. Всички вие сте въ състоянието r, а въ състоянието s нѣма нито единъ отъ васъ. Като ученици, вие трѣбва да работите умѣрено, да не прахосвате своята енергия. Прѣдъ ученика седятъ три рода сили, съ които той трѣбва да работи: 1) Божествени сили, които изискватъ съзерцание; 2) духовни сили, които изискватъ активность—работа на неговитѣ чувства; 3) физически сили—слизане на работа въ материалния свѣтъ, за което се изисква будность на съзнанието. Работата на физическия свѣтъ е свързана съ изцапване. Дойдете ли до това положение, обърнете се за помощь къмъ другитѣ два вида енергии и постоянно правете съединения (синтези).

И тъй, ще се учите да различавате тритѣ състояния въ себе си. Когато имате разширение въ съзнанието си, полетъ нагорѣ, вие сте подъ влиянието на състоянието s. Когато искате да си откжснете нѣкой плодъ направо отъ дървото, вие сте подъ влиянието на силитѣ r, които дѣйствуватъ по права линия. Когато сте индиферентни, вие сте готови да ядете храна, каквато ви попадне, не правите изборъ; тогава вие сте подъ влияние то на силитѣ t. Такива дѣца ядатъ гнили плодове, пръсть и др.. При тѣзи сили, човѣкъ често изпада въ атавизъмъ. Срѣщате нѣкой човѣкъ, който е билъ чистъ, спретнатъ, но сега го виждате отпуснатъ, небрѣженъ, нечистъ, иска да умрѣ, не

му се живѣе. Идеята му да умре е права по отношение на това само, че той иска да се освободи отъ състоянието, въ което е изпадналъ, обаче изборътъ му е кривъ. Смъртьта не е единствечиятъ начинъ за освобождение отъ това състояние. Какъвъ смисълъ има смъртьта за тебе, ако и слѣдъ това ти носишъ въ съзначието си мисъльта за твоята черна кожа? Какво си придобилъ? — Нищо. Смъртьта има смисълъ само тогава, когато слѣдъ нея съзнанието ти е освободено отъ мисъльта, че имашъ черна кожа.

Казвамъ: всички трѣбва да работите върху новото въ матетатиката, въ философията, въ живота и въ науката, за да се внесе разширение и полетъ въ съзнанието ви; активность и прѣдпазливость въ чувствата ви, да се пазите отъ лошитѣ навици на вашето минало. Само по този начинъ вие ще бждете бодри и весели и съ будно вжтрѣшно съзнание. Въ разумната природа всичко говори за великата радость на душата. Като се приближавате до Божествения свѣтъ, ще забѣлѣжите, че навсѣкжде вѣе интелигентность и разумность. Тамъ има изобилие отъ знания, отъ музика, отъ пѣсень и отъ любовь. Започнете ли да слизате къмъ физическия свѣтъ, оттамъ вѣе вече студенина, ограничение — всѣки се свива въ черупката си. Най-голѣмиятъ студъ е въ физическия свѣтъ. Толкова голѣмъ е вече студътъ, че ледътъ започва да се троши. Колкото повече се увеличава студътъ, толкова по-трошливи ставатъ

тѣлата. Въ това отношение и голѣмиятъ студъ може да развали хубавитѣ чувства у човѣка. Много низката температура и много високата температура сж опасни за обикновенитѣ хора. Само адептитѣ и великитѣ Учители могатъ да прѣминаватъ направо отъ едно състояние въ друго, безъ да се поврѣдятъ.

Ученикътъ трѣбва да се пази, както отъ голѣмия студъ, така и отъ голѣмата горещина. Той не трѣбва да се излага на тѣхъ. Ученикътъ може да оперира само съ такава топлина, при която глината му не се топи, и съ такъвъ студъ, при който камънитѣ му не се рушатъ. Животътъ функционира правилно при обикновена топлина и при обикновенъ студъ.

Това сж практически правила, които всѣки отъ васъ може да приложи въ миниатюръ въ живота си. Правете малки опити върху съзнанието си, да придобиете разширение и полетъ. Приложението на тия правила ще ви даде поне малки резултати.

Т. м.

— ———

3 лекция на младежкия окултенъ класъ, държана отъ Учителя на 29. XI 1925 г. гр. София.

ВЛИЯНИЕ НА СВЪТЛИНАТА И НА ТЪМНИНАТА

ЛЕКЦИИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ
НА
МЛАДЕЖКИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
ГОДИНА V (1925 — 1926 г.)
ТОМЪ II.

СОФИЯ
1937 г.

ВЛИЯНИЕ НА СВѢТЛИНАТА И НА ТЪМНИНАТА.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди!“

Размишление.

Пишете върху следнитѣ теми:

1). Еволюция на елементитѣ.

2). Най-умниятъ бръмбаръ.

3). Какво мислятъ птицитѣ?

Въ миналата лекция говорихъ за тритѣ състояния на човѣка: Satwa, radjas и thamas. Състоянието satwa означава пълно безкористие и истина. Състоянието radjas се отличава съ голѣма деятелность, съ голѣма активность. Състоянието thamas се отличава съ голѣма инертность, която граничи до леность. Когато се намира въ това състояние, човѣкъ изпада въ пълно безразличие. За него нѣщата се обезсмислятъ. Какво ще яде, какъ ще се облича, какви мисли ще го вълнуватъ, това не го интересува. Храната му може да бѫде прѣсна, може да бѫде и развалена; дрехитѣ му могатъ да бѫдатъ скѫсани, стари; мислитѣ и чувствата му могатъ да бѫдатъ отъ низъкъ характеръ. Ако въ него не е останала никаква свещена идея, и духовното не го интересува.

Сега, като знаете отличителнитѣ чърти на тѣзи състояния, всѣки моментъ можете

да опредѣлите, въ кое отъ тѣхъ се намирате. Разумната природа използува тия сили, тия състояния; обаче, човѣкъ още не може да ги използува. Запримѣръ, наблюдавайте човѣка, който се намира въ състояние satwa, т. е. въ възвишено състояние и говори все за велики работи, за братство, за равенство, за любовь между хората и вижте, какъ ще постжпи, когато се срещне съ своя длъжникъ, на когото е далъ десеть хиляди лева на заемъ. Въ първо време той започва да морализира длъжника си, да го увещава да върне паритѣ, но като види, че длъжникътъ му не мисли за плащане, тогава изпада въ второто състояние — radjas, става активенъ и по адресъ на своя длъжникъ нахвърля безброй думи, че е нечестенъ човѣкъ, нехрани-майко и т. н. По този начинъ той изгубва равновесието си, а съ него заедно изгубва и състоянието satwa. Тритѣ състояния у човѣка съответствуватъ на три различни възрасти въ него. Докато е младъ, човѣкъ се намира въ състояние satwa, въ Божествено състояние. Тогава всичко около него му се вижда красиво, възвишено. Той е готовъ на всѣкакви жертви. Като стане 30 годишенъ, отъ тази възрасть нататъкъ той става силно активенъ и е готовъ, срещу всички спънки и препятствия, да излиза съ ножъ, да воюва, да се бори съ тѣхъ. Като остарѣе, човѣкъ се отдѣля вече на почивка, т. е. минава въ thamas, въ състояние на постоянно недоволство. Съ своето крайно недоволство, той става посмѣ-

шище за всички. За да не изпада въ това състояние, човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да усилва вѣрата си.

Питамъ: може ли човѣкъ да убеди хората да вѣрватъ въ това, въ което и той не вѣрва? Въ варненско нѣкжде, живѣлъ единъ селянинъ, Нойчо, който ималъ голѣмо въображение, но некоптролирано, вследствие на което изпадалъ въ много фалшиви положения. Запримѣръ, често той се увличалъ отъ въображението си и разправялъ на селянитѣ, че билъ богатъ, че ималъ чифлици, говеда, ниви, пълни хамбари съ жито, а въ сжщность нищо нѣмалъ, билъ беденъ човѣкъ. Мнозина вѣрвали на думитѣ му и го считали за богатъ човѣкъ. Една вечерь нѣколко селяни се събрали въ кръчмата да пиятъ. Между тѣхъ билъ и Нойчо. Отъ дума на дума, той отворилъ разговоръ за иманяритѣ и казалъ, че на еди-кое си мѣсто, край селото, имало заровено злато. Като го слушали, селянитѣ се въодушевили, и всѣки отъ тѣхъ взелъ мотика на рамо и тръгналъ за посоченото отъ Нойча мѣсто, съ цель да копае, да намѣри заровеното злато. Нойчо седѣлъ и гледалъ, какъ единъ следъ другъ селянитѣ излизали отъ кръчмата и отивали да копаятъ. И той повѣрвалъ на думитѣ си, взелъ мотика на рамо и тръгналъ следъ тѣхъ. Ще отида и азъ да копая, че ако наистина се намѣри злато, да взема дѣлъ отъ него. Къмъ коя категория ще отнесете този човѣкъ? Нѣкои хора постжпватъ точно обратно на Нойча. Тѣ иматъ всичко, богати

сж, но постоянно се оплакватъ, че нищо нѣматъ.

Следователно, докато е въ широкия свѣтъ, човѣкъ трѣбва да мине презъ тритѣ състояния, да придобие опитности и знания. Тогава ще разбере, че докато минава кални, мочурливи полета, той трѣбва да бжде облѣченъ съ стари дрехи. Дойде ли до подножието на върха, дето има хубава, росна зеленина, и започне да възлиза нагоре, той трѣбва да облѣче нови, чисти дрехи. Тамъ нѣма каль, нѣма опасность да се изцапа. Тъй щото, минавате ли презъ поле въ време на дъждъ, вие непременно ще се окаляте. Такова нѣщо представя свѣтскиятъ животъ. Той е поле, съ глинеста почва, напоено съ вода. Дето стжпишъ, ще загазишъ и ще се окаляшъ. Тази е причината, поради която хората сж недоволни отъ свѣтския животъ и търсятъ духовния.

Кое прави човѣка доволенъ? Представете си, че едно дете се готви да декламира нѣкое стихотворение. То цѣла нощь чете, учи стихотворението, радва се, че ще декламира. Поглеждате го, на лицето му е описано доволство. Коя е причината за доволството на детето: самото приготвяне, стихотворението или възможностьта да излѣзе на сцена предъ публика? Доволството на детето се заключава въ самото приготвяне. То му дава възможность да задоволи своя вжтрешенъ стремежъ да се прояви. Кои сж причинитѣ за горението на тѣлата? За да гори едно тѣло, необходимо е въздухъ, главно кислородъ. Безъ кислородъ никакво горение не

може да стане. Кислородътъ, който помага на горението, представя мисъльта. Горителнитѣ материали, дърва и въглища, представятъ чувствата. Животътъ се проявява при хармонично съчетание на мисли и чувства у човѣка. Дето има животъ, тамъ има доволство. Значи, безъ мисъль животътъ не може да се прояви. Ние живѣемъ, понеже преди насъ Богъ е мислилъ и продължава да мисли. Следователно, каквото ние преживяваме, това представя изразъ на Божията мисъль. Който живѣе добре, той добре е разбралъ Божията мисъль. Който живѣе зле, той зле е разбралъ Божията мисъль. Въ това нѣма никакво изключение. Ще каже нѣкой, че не е като обикновенитѣ хора. — По какво се различава отъ тѣхъ? — По две нѣща: той може да бъде или на по-високо стъпало отъ тѣхъ, или на по-низко. Това подразбиратъ думитѣ, че нѣкой човѣкъ не е като обикновенитѣ хора. Той не е като обикновенитѣ хора, когато става въпросъ за работа. Дойде ли до ядене, тамъ вече всичко разбира. Той лесно може да се справя съ яденето, да различава доброто отъ лошото ядене, но чувалитѣ не може да дига — тамъ е необикновенъ човѣкъ. Той мисли за себе си, че е поставенъ при изключителни условия. Изключителнитѣ условия, това съ минуситѣ на неговия животъ. Това съ отрицателнитѣ числа: — 1, — 2, — 3, — 4, — 5, — 6, — 7, — 8, — 9, — 10. Отъ минусъ десеть по-нататъкъ не може да отиде. Като мине кръга на отрица-

телнитѣ числа, той става активенъ и положителенъ.

Изобщо, всѣко активно състояние въ природата се смѣня съ пасивно; пасивното пъкъ — съ активно. Има и междинни състояния, но главнитѣ сѫ активно и пасивно. Чрезъ математиката човѣкъ може точно да опредѣли, следъ колко време дадено състояние ще се смѣни и съ какво състояние, именно — съ активно, или съ пасивно Забелязано е, обаче, че две активни, или две пасивни състояния не могатъ да вървятъ едно следъ друго. Въ това отношение всѣки има опитности. Излѣзе нѣкой на сцената да декламира едно стихотворение. Всички сѫ доволни отъ него, рѫкоплѣскатъ му. Ако рече втори пѫть да декламира нѣщо, и той нѣма бѫде доволенъ отъ себе си, и публиката нѣма да е доволна отъ него.

Виденъ проповѣдникъ излиза на амвона да проповѣдва. Той е доволенъ отъ себе си, говори вдъхновено, красноречиво, и всички слушатели излизатъ възхитени отъ проповѣдьта. На другата недѣля сѫщиятъ проповѣдникъ излиза да говори, но мисъльта му не върви гладко, думитѣ му се преплитатъ и, вмѣсто да се оправи, той все повече се забърква. Като излѣзе отъ събранието, не иска да срѣща хора, съ никого не иска да говори. Като се върне у дома си, мълчи, недоволенъ е отъ себе си. Следъ това трѣбва да минатъ три-четири деня, докато се освободи отъ нараняванията, които е получилъ. Можете ли да

си дадете отчетъ, на какво се дължатъ тия състояния? Такива състояния сѫ преживяли и преживяватъ и учени хора. Единъ ученъ започва нѣкакво изследване. Работи една година съ въодушевение: прави опити, изчислява, пише. На втората година дойде единъ упадъкъ въ духа, въ импулса му, и той напуща работата си — не се интересува вече отъ този въпросъ. На третата година отново се въодушеви, дойде му нѣкаква нова идея, и той пакъ започва да работи. Това сѫ приливи и отливи, които следватъ човѣка въ пѫтя на неговото развитие.

Приливитѣ и отливитѣ сѫ състояния, които господствуватъ въ животинското царство. Това сѫ състояния на сѫщества съ по-низъкъ уровенъ отъ човѣшкия. Дойдете ли до тѣзи състояния, вие трѣбва да бѫдете будни, да ги използувате и веднага да се подигнете нагоре. Като се наблюдавате, вие можете да правите барометрични изследвания, да видите, какъ вариратъ вашитѣ състояния. Такива наблюдения можете да правите и съ вашитѣ близки. Единъ день срѣщате единъ вашъ приятель веселъ, добре разположенъ. Като го проследите, ще видите, че следъ два-три часа състоянието му се е измѣнило: той е неразположенъ, отпаднал ъ духомъ, като мокра кокошка. — Защо е станало това? — Въ първия случай времето е било приятно — хубавъ слънчевъ день. Той гледа наоколо си, радва се: птичкитѣ пѣятъ, цвѣтята цъвтятъ, хората го

гледатъ приветливо, засмѣно. Не се минава много, времето се разваля: дъждъ вали, свѣтка се, гърми, никой не му обръща внимание. Той се връща у дома си мокъръ, каленъ, недоволенъ — приливътъ се смѣня съ отливъ.

Значи, отъ една страна външнитѣ условия у човѣка, а отъ друга вжтрешнитѣ условия сж причина за промѣна на състоянията. Настроенията на човѣка се дължатъ на физически условия, т. е. на промѣни, които ставатъ въ самата природа. Известно ни е, че човѣкъ се намира подъ влияние на природнитѣ сили. Тѣ обуславятъ неговитѣ настроения и състояния на приливъ и отливъ. Като знае това, човѣкъ възстава срещу силитѣ на природата, не иска да имъ се подава. Щомъ се яви вѣтъръ, той започва да се бори съ него, да му се противопоставя. Ще се бори часъ, два, три, петь, най-много десеть часа. Следъ това ще падне на земята отъ умора и ще отстжпи. За да не губи силитѣ си и да не става нужда да се бори съ природата, човѣкъ трѣбва да знае, кога да започва работата си. За това той трѣбва да се обръща къмъ своя вжтрешенъ барометъръ, който струва милиони. Има нѣщо у човѣка, което всѣкога му подсказва, кога да започне работата си.

Нѣкой тръгва на работа, но вжтрешниятъ гласъ му казва: Не излизай днесъ на работа. — Защо? — Ще има голѣмъ вѣтъръ, буря, земетресение. — Не, не ме е страхъ. Азъ съмъ герой. Излиза на работа, и се случ-

ва точно така, както му се каза. Той се бори съ вѣтъра и бурята, пада, става, докато найпосле се връща у дома си изнемощялъ, измжченъ и казва: Много изгубихъ днесъ! — Изгубилъ си, защото си се борилъ съ голѣмата мечка. Голѣмата мечка е опасна, тя е като отровнитѣ змии. Мнозина сж се борили съ нея, но само светиитѣ сж й надвивали. Като я хване, светията я подържи малко въ ржката си, стисне я веднъжъ-дважъ за врата и после пакъ я пусне на земята.

И тъй, вслушвайте се въ своя вжтрешенъ гласъ, въ онова дълбоко вжтрешно чувство, което нѣкога се явява като силенъ потикъ да направите нѣщо. Щомъ почувствувате този потикъ въ себе си, веднага мислитѣ и чувствата ви се хармонизиратъ. Понѣкога въ ума ви блѣсва мека, приятна свѣтлина, и вие виждате всичко, което предстои да стане. Това вжтрешно ржководство у човѣка, което се проявява като тихъ гласъ, като свѣтлина или като чувство, ние наричаме „вжтрешенъ барометъръ“. Слушайте този барометъръ. Ако го слушате, ще имате по-малко страдания. Иначе, докато мислите, че външнитѣ знания само ще ви помогнатъ, вие сте на кривъ пжть. Знание, което не се прилага, изтощава човѣка. Запримѣръ, каква полза, че знаете да вадите квадратенъ или кубически коренъ отъ числата, ако тѣзи действия нѣматъ никакво приложение въ живота? Можете ли да вадите квадратенъ и кубически коренъ отъ

злото и отъ доброто? Колко е квадратниятъ коренъ на числото две, на десеть и т. н.? Когато работите съ числата, вие се спирате върху това, отъ колко единици е образувано всѣко число. Числото шесть, запримѣръ, е образувано отъ шесть единици. Числото две е образувано отъ две единици.

Обаче, това не е достатъчно. Вие трѣбва да знаете, при какви условия се е родило всѣко число. Числото две се е родило при голѣми борби. Тогава въ цѣлата природа, въ козмоса сѫ се явявали огньове, свѣтове сѫ се раздѣляли, ангели сѫ падали. Епохата, презъ която се е образувало числото две, е забележителна съ голѣмо творчество, но и съ голѣми борби, съ голѣми падания и ставания. Когато двама души се събератъ на едно мѣсто, тѣ иматъ условия да се каратъ. Човѣкъ самъ съ себе си не може да се кара. Трима души не могатъ да се каратъ. Тѣ не могатъ да възстанатъ единъ противъ другъ. Събератъ ли се десеть души, тѣ веднага ще се раздѣлятъ на две партии и ще почнатъ да се каратъ. Свѣтътъ е създаденъ при раждане на числото две. Тази епоха е забележителна съ творчески духъ. Тогава нѣкои ангели сѫ паднали и сѫ слѣзли на земята, а други сѫ останали на небето. Тѣ и досега пазятъ мѣстата си. Тогава се е явилъ законътъ на поляризирането. Всѣко творчество изисква нѣкаква жертва. По-добре е да се поляризиратъ нѣщата, но животътъ да се осмисли, отколко-

то да цари навсѣкжде мъртвило и мракъ. За да се роди нѣкаква идея, въ ума на човѣка трѣбва да стане известно раздвояване. Човѣкъ ще даде нѣщо отъ себе си, но въ замѣна на това ще спечели друго. Казвате: „И питата да бжде цѣла, и стомахътъ — ситъ". — Не, за да бжде стомахътъ ситъ, питата непременно трѣбва да пострада. Като прилагате този законъ въ живота си, вие ще видите, какво представя поляризирането и защо сжществува въ свѣта.

Какво приложение има числото две въ живота? — Числото две се намѣсва при зараждане на всѣка мисъль, на всѣко чувство и на всѣко действие на човѣка. При това положение, непременно ще дойдатъ изпитания и страдания, но вие трѣбва да се радвате, защото имате възможность да разберете значението на това число. Съвременнитѣ хора разбиратъ най-добре числото две. — Защо? — Защото страдатъ. Дето има страдания, тамъ присжтствува числото две. Следъ числото две се явява числото четири. Вие мислите, че числата вървятъ по своя естественъ редъ: 1, 2, 3, 4, 5... — Не, първото число, което се е явило на свѣта, е двете; после се е явило четири, а следъ него — три. Когато се е явило числото три, свѣтътъ се е оформилъ, т. е. самоопредѣлилъ и взелъ права посока. Хората разбиратъ само числото две, а четиритѣ, което сега влиза въ свѣта, още не го разбиратъ. Четиритѣ е човѣшко число. Щомъ се разбере числото четири,

тройката ще дойде въ свѣта. Числото три се отнася къмъ Божествения свѣтъ. Квадратътъ, т. е. числото четири представя човѣшкото въ свѣта. Трижгълникътъ, т. е. тройката, представя Божествения свѣтъ. Когато човѣшкото и Божественото се съединятъ, тѣ образуватъ дома, т. е. появяването на числото петь — петожгълникътъ.

Сега, дръжте въ ума си мисъльта за числото две. Знайте, че числото две всѣкога носи съ себе си нѣщо хубаво нѣщо. Началото може да бжде лошо, но краятъ е всѣкога добъръ.

I. Упражнение. Изнасяне дѣсниятъ кракъ напредъ. Ржцетѣ настрана, а после отпредъ на гъгдитѣ, съ длани надолу. Пръститѣ на ржцетѣ добре опънати единъ срещу другъ и допрѣни съ върховетѣ си. Широкъ полукржгъ съ ржцетѣ настрана и хоризонтално добре изопнати. Полукржгове съ ржцетѣ напредъ и бавно приклякане, при което ржцетѣ се поставятъ въ първото си положение—предъ гърдитѣ, съ дланитѣ надолу. Ставане, съ правене широкъ полукржгъ на ржцетѣ хоризонтално и силно изпъване настрана. Следъ това се изнася лѣвиятъ кракъ напредъ и се прави сжщото упражнение. После пакъ дѣсниятъ кракъ се изнася напредъ. Всичко три пжти съ дѣсния кракъ напредъ и три пжти съ лѣвия.

II. Упражнение. Ржцетѣ силно изопнати настрана, хоризонтално, съ дланитѣ надолу. Трептения на киткитѣ: отначало леко,

съ постепенно усилване и отслабване. Сѫщото се прави нѣколко пѫти.

III. Упражнение. Лѣвата рѫка изопната настрана. Дѣсната рѫка прави широкъ полукрѫгъ напредъ и отива надъ лѣвата и се плъзга отъ върха на пръститѣ ѝ, като се движи бавно, по дължината на цѣлата рѫка до рамото. Следъ това сѫщата рѫка минава бавно предъ гърдитѣ, подъ брадата, докато се опъне настрана и така остава въ сѫщото положение. Следъ това лѣвата рѫка прави широкъ полукрѫгъ напредъ и започва бавно да се движи върху дѣсната, отъ пръститѣ до рамото. Това упражнение се прави три пѫти съ лѣвата рѫка и три пѫти съ дѣсната, при което мисълта е силно съсрѣдоточена. Презъ време на упражнението рѫцетѣ трѣбва да бѫдатъ силно обтегнати.

IV. Упражнение. Рѫцетѣ изопнати настрани. Поемане на въздухъ, кой колкото може. Следъ това бавно спущане рѫцетѣ надолу и бавно издишване на поетия въздухъ, съ слаби прекѫсвания. Презъ време на поемане и издишване на въздуха, мисълта трѣбва да бѫде силно концентрирана. При издишване се брои до 20.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди!“

*

4. Лекция отъ Учителя, държана на 6 декемврий, 1925 г. София.

СИМВОЛИ ВЪ ПРИРОДАТА.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Нарисувайте на дъската следнитѣ предмети: копие, чукъ, чаша за пиене на вода, свѣтилникъ съ свѣщь, чешма съ каменна курна, плодно дърво и книга.

Сега, онѣзи отъ васъ, които се занимаватъ съ астрология, нека се опитатъ да поставятъ всѣки единъ отъ тѣзи предмети въ съответна за тѣхъ планета. Запримѣръ, на коя планета ще поставите копието? — На Марсъ. — Чукътъ? — На Сатурнъ, нареченъ въ гръцката митология Хермесъ. Копието е направено за бой, за биене; чукътъ — за трошене камъни, нужни за строежъ. Нѣкога чукътъ може да падне и върху главата на човѣка, но случайно. Чукътъ има две служби, вследствие на което мжчно може да се постави въ една опредѣлена планета. Донѣкжде само може да се намѣсти въ Сатурна. Кжде ще помѣстите чашата? — На Луната. — Плодното дърво? — На Венера. — Свѣтилникътъ съ свѣщьта? — На слънцето. — Книгата? — На Меркурий. Следователно, силитѣ, енергиитѣ, които човѣкъ употрѣбява за ползуване, или за прилагане на тия предмети, сж различни. Тѣзи енергии сж

въ зависимость отъ енергиитѣ на мозъчнитѣ центрове, които взиматъ участие при служене съ единъ или другъ отъ тия предмети.

Сега пъкъ помислете, на кои удове въ човѣшкото тѣло отговарятъ изброенитѣ предмети. На кой удъ отговаря чукътъ?—На юмрука. — Копието? — На езика. — Свѣтилникътъ съ свѣщьта? — На мозъка. — Чашата? — На сърдцето. — Чешмата? — Сѫщо на сърдцето. Всѣки предметъ представя известенъ символъ въ природата. Вие трѣбва да изучавате символитѣ, съ които природата си служи. Тѣ сѫ нейниятъ езикъ. Сѫщевременно трѣбва да изучавате теченията въ природата, да можете лесно да се справяте съ тѣхъ, когато минаватъ презъ вашия организъмъ. Щомъ се намѣрите въ нѣкоя непозната мѣстность, по теченията, които циркулиратъ въ нея, вие можете да се ориентирате, кѫде се намирате. Всѣко нѣщо въ природата е поставено точно на мѣсто. И всѣко размѣстване на силитѣ въ природата създава известна дисхармония. Запримѣръ, ако чашата, чешмата или другъ нѣкакъвъ предметъ поставите тамъ, дето не е мѣстото му, непременно ще се създаде нѣкаква дисхармония. Природата не търпи никаква дисхармония. Като изучавате астрология, вие сѫщо така трѣбва да спазвате закона на символитѣ, за да можете да се ориентирате. Като наблюдавате съзвездията, ще видите, че едни отъ тѣхъ иматъ форма на трижгълникъ, други — на четижгълникъ, трети—на петожгълникъ; нѣкои пъкъ

сѫ подобни на животни, на различнн неодушевени предмети. При това, важно е положението на съзвездията. Нѣкои отъ тѣхъ сѫ на изтокъ, други — на западъ, трети — на северъ или на югъ и т. н.

Сега, ще ви задамъ въпроса: Каква е била цельта на природата, когато е създавала ябълката? Каква идея се крие въ ябълката? Не е лесно да се отговори на този въпросъ, понеже природата съзнателно крие своитѣ цели. Тя се открива на истински посветенитѣ, на ония, които следватъ нейнитѣ закони. Природата си служи съ символи, които трѣбва да се разбиратъ. Символитѣ, които ви дадохъ днесъ, сѫ наредени систематично, по опредѣленъ планъ. Запримѣръ, първиятъ символъ, който ви дадохъ, бѣше копието. Значи, за да извоюва свободата си, човѣкъ трѣбва да има копие. После той трѣбва да има чукъ, съ който да се огради. Чукътъ представя алхимическа сила у човѣка, съ която той трѣбва да постави всѣко нѣщо на своето мѣсто.

Следователно, човѣкъ употрѣбява копието като срѣдство за защита отъ по-низкостоещи отъ него сѫщества. Чукътъ пъкъ употрѣбява за организиране на неорганическата и органическа материя, т. е. за създаване на здрава, солидна ограда около себе си. Понѣкога човѣкъ употрѣбява чука и копието за борба срещу паразититѣ. Като хване нѣкой паразитъ въ главата си, той го поставя на единия си нокътъ, а съ другия, като

съ чукъ, го смачква, разрушава формата му. Съ това човѣкъ иска да каже на паразита, че не трѣбва да бжде паразитъ, т. е. да живѣе на гърба на други сжщества. На сжщото основание, когато човѣкъ забележи въ себе си едно паразитно желание, той веднага трѣбва да го постави между двата си нокъта, като между чукъ и наковалня, да му покаже, че не е този пжтьтъ, по който трѣбва да се развива. Всѣко паразитно желание или състояние у човѣка се движи само въ едно измѣрение, а едното измѣрение не е присжще на човѣка. Всички мисли, чувства и желания на човѣка трѣбва да се движатъ по пжтя на тритѣ измѣрения. Не се ли движатъ по този пжть, тѣ сж паразити и, като такива, трѣбва да се премахнатъ, т. е. да се превъзпитатъ.

Не давайте мѣсто на паразитни състояния въ себе си, нито имъ давайте условия да растатъ у васъ. Не може да очаква никакъвъ успѣхъ онзи, който дава мѣсто на паразитни навици, състояния или желания въ себе си. Паразитизъмътъ атрофира всичко благородно и възвишено у човѣка. Докато природата е вложила у човѣка редъ дарби и способности, той трѣбва да работи върху себе си, да ги развива, да не очаква на другитѣ хора, да мисли, кого какъ да използува. Това, което природата е вложила у човѣка, той трѣбва да го тури въ действие. Когато човѣкъ започне да работи и влѣзе въ контактъ съ други хора, тогава невидимиятъ свѣтъ ще му дойде въ

помощь. Тогава само хората, съ които е въ контактъ, доброволно ще му предложатъ услугитѣ си. Въ този родъ услуга има естествена обмѣна: единъ работи за всички, и всички — за единъ. Така работятъ ученитѣ хора помежду си. Единъ химикъ започва едно изследване, като сѫщевременно се ползува отъ изследванията на редъ още химици, които сѫ работили и работятъ въ това направление. Така постѫпватъ и астрономитѣ, и математицитѣ, и духовнитѣ хора помежду си. Тѣ взаимно си размѣнятъ мисли и си помагатъ. По този начинъ могатъ да се избегнатъ всички спорове въ свѣта.

Представете си, че седемь души искатъ да работятъ, но нѣматъ нужнитѣ пособия за това. Ако на едного отъ тѣхъ се даде копие, останалитѣ ще бѫдатъ недоволни, че нѣматъ работа, и ще започнатъ да спорятъ. Обаче, ако на едного се даде копие, на вторъ — чукъ, на трети — книга, на четвърти — свѣтилникъ, на пети — чешма, на шести — чаша и на седми — ябълка, тѣ ще бѫдатъ доволни, защото всѣки по отдѣлно ще започне работа, а сѫщевременно ще може да помага и въ работата на другитѣ. Който има копие. той ще започне да се справя съ низшия животъ въ себе си и около себе си, а въ услуга ще му дойде този, който има чукъ въ рѫката си. Който има книга, той ще започне да чете, но въ услуга ще му дойде този, който има свѣтилникъ и свѣщь Който има чешма на разпо-

ложение, той ще започне да напоява жаднитѣ; пъкъ този, който има чаша въ рѫката си, ще му услужи: ще налива вода въ чашата си и ще раздава на жаднитѣ. Тъй щото, всички ще се стремите да си услужвате, да се опознавате взаимно. Кой ще дойде въ услуга на онзи, който има ябълка въ рѫката си?

Значи, всички хора трѣбва взаимно да си помагатъ. Запримѣръ, нѣкой страда и мисли, че въ свѣта нѣма подобни на неговитѣ страдания. Другитѣ пъкъ мислятъ, че не могатъ да му помогнатъ. — Не, всички хора на земята решаватъ мѫчни задачи. Тъй щото, когато решавате своитѣ задачи, взимайте участие и въ задачитѣ на ближнитѣ си, взаимно си помагайте. Когато човѣкъ разрешава своитѣ мѫчнотии, едновременно съ това той разрешава мѫчнотиитѣ и на другитѣ хора. Сѫщото се отнася и до ученитѣ хора. Когато нѣкой ученъ работи самостоятелно въ известна область на науката, той се свързва съ умоветѣ на всички учени, които работятъ въ сѫщото направление. По този начинъ тѣ си помагатъ взаимно. При това положение само човѣкъ може да дойде до вѫтрешно разбиране на великитѣ природни закони. При това положение само той може правилно да работи, безъ да изразходва излишна енергия.

Съвременнитѣ хора напразно изразходватъ своята енергия. Защо? — Не знаятъ, какъ и кога да употрѣбяватъ копието, т. е. езика си. Копие, съ което не можете да вою-

вате, копие ли е? Копието може да се превърне въ перо. Питамъ тогава: перо, съ което не можете да пишете, перо ли е? Чукъ, съ който не можете да чупите камъни, чукъ ли е? Свѣщь, съ която не можете да си служите, свѣщь ли е? Книга, отъ която нищо не можете да научите, книга ли е? Каква книга е тази, отъ която хората нищо не могатъ да научатъ? Тази книга трѣбва да се разкжса и да се употрѣби за увиване на халва. Копието, чукътъ, книгата, свѣщьта, чешмата, чашата, ябълката сж символи, на които могатъ да се уподобятъ известни човѣшки състояния, за да се използуватъ за работа. Въ това отношение човѣкъ понѣкога представя отворена книга, по която може да се чете. Понѣкога представя празна чаша, въ която може да се налива нѣкакво съдържание. Каквото и да представя човѣкъ, важно е и той самъ, и окржжаващитѣ да придобиятъ нѣщо отъ неговото състояние. Ако сте свѣщь, която не свѣти, каква е тази свѣщь? Какъвъ смисълъ има човѣшкиятъ умъ, ако въ продължение на 20 години нищо не е разрешилъ? Ако нѣкой се хвали, че е свършилъ два факултета, но продължава да повтаря все чужди работи, какъвъ смисълъ иматъ двата факултета? Каква свѣщь е тази, при която могатъ да се четатъ едни и сжщи работи? На всѣки умъ природата е дала специална работа. Отъ всѣки умъ тя иска да роди нѣщо ново, нѣщо особено. Не се стремете да създадете нѣщо, което другъ нѣкой е създалъ. При-

родата не търпи еднообрарази е сВки човѣкъ трѣбва да бѫде разнооѣибзенъаɹ,. ориналенъ и гениаленъ за себе си, ɹа не за хора. Въпросъ е още, доколко е истински гениаленъ този, когото хората признаватъ за гениаленъ.

Какво нѣщо е гениалностьта? На гръцки езикъ думата „гениусъ“ означава раждане. Оттамъ произлиза и думата „гений“. Гениятъ ражда, а инженерътъ увива, опакова нѣщата. За да се създаде у човѣка творческа мисъль, въ ума му трѣбва да влѣзатъ нови струи, нови течения. Това може да се постигне чрезъ изучаване символитѣ въ природата. Всѣки символъ, съ който природата си служи, внася въ човѣшкия умъ, както и въ цѣлия му организъмъ, известно обновяване. Като знаятъ това, лѣкаритѣ използуватъ силитѣ на природата за лѣкуване на нѣкои болести. Запримѣръ, за нѣкои нервни болни тѣ препорѫчватъ свѣтлината като лѣчебно срѣдство; за други — препорѫчватъ четене на книги; за трети — работа съ чукъ, съ копие и т. н. Каквито природни символи и да се използуватъ за лѣкуване на болни, цельта е чрезъ тѣхъ да се отвлѣче вниманието на болния отъ болестьта, на която той напълно се е подалъ. Апатичниятъ човѣкъ, който е изгубилъ смисъла на живота, може да се възвърне къмъ животъ, като го поставятъ на единъ планински връхъ, който се спуща съ голѣмъ отвесъ надолу. Положението, въ което този човѣкъ се намира, стимулира енергиитѣ въ организьма му, и той слиза между

другаритѣ си обновенъ. Състоянието, което ще преживѣе на върха, ще го застави да мисли, да търси пжть, какъ по-лесно и безопасно да слѣзе отъ стръмния връхъ. Ако дадете копие, или чукъ въ ржката на болния, съ копието той ще се защищава, а съ чука ще започне да работи, ще го дига и слага, вследствие на което ще подобри състоянието на своя организъмъ.

Сега, ако всички изброени предмети трѣбва да се подарятъ, запитайте се, кой какъвъ предметъ би желалъ да има. Ако на нѣкого подарятъ копие, за какво ще го използва? Копието може да се превърне въ перо за писане. Всички предмети, всички символи, съ които природата си служи, сж живи, вследствие на което могатъ да се трансформиратъ. Само мъртвитѣ нѣща не могатъ да се видоизмѣнятъ. Ако нѣкой ви подари мъртво копие, то ще си остане само копие. за нищо друго не можете да го използвате. Живо ли е копието, много нѣщо може да излѣзе отъ него. Отъ живото копие военниятъ може да направи перо и да стане ученъ. Ако нѣкой отъ васъ получи подаръкъ единъ живъ чукъ, въ какво ще го превърне? Отъ ржцетѣ на зидаря, живиятъ чукъ може да мине въ ржцетѣ на скулптора.

Съ какво можете да замѣстите книгата? — Съ човѣшката памѣть. Понеже въ книгата се записватъ всички нѣща, както въ паметьта си човѣкъ записва всички свои мисли, впечат-

ления и преживявания, затова книгата и паметьта сѫ синоними. Като знаете всичко това, вие можете да свържете тия символи въ едно, да създадете отъ тѣхъ нѣщо цѣло. Чашата представя мастилница, въ която наливате мастило. Копието е перото, съ което пишете. Книгата представя паметьта, върху която човѣкъ пише. Ябълката пъкъ представя онѣзи материали, съ които човѣкъ се храни и отъ които получава жизнена сила. Както виждате, вие можете да превеждате символитѣ въ природата и да образувате отъ тѣхъ ребуси, или да развивате цѣли разкази. Нека нѣкой отъ васъ се опита да състави единъ разказъ отъ седемтѣ символа. Природата си служи съ редъ красиви символи. които съвременната наука може да използува въ своята работа и да ги приложи въ живота. За онзи, който разбира символитѣ на природата, тѣ сѫ добъръ импулсъ. добъръ потикъ за работа. Като се свързва съ природата, чрезъ символитѣ, човѣкъ ще дойде до създаване на високъ идеалъ въ себе си. който отъ нищо да не се засѣга. Изворитѣ на вашия идеалъ трѣбва да бѫдатъ толкова високо поставени, че нищо да не може да ги размѫти. Въ пѫтя на своето движение, водитѣ на вашия изворъ могатъ да се размѫтватъ, но главата на извора трѣбва да остане винаги чиста. Вѫтрешно изворътъ не трѣбва да се размѫтва. Сѫщото може да се каже и за вашата свѣщь. Презъ каквито бури и вѣтрове да ми-

навате, вашата свѣщь не трѣбва да изгасва. Изгасне ли, свѣтлината на свѣщьта ви е била слаба. Слабата свѣтлина всѣки може да изгаси, но силната — никой. Съ други думи казано: обикновената мисъль всѣки може да заличи, но необикновената — никой не е въ състояние да изгаси.

На какво може да се уподоби чукътъ? — На човѣшката ржка. Човѣшката ржка пъкъ символизира волята. Ето защо, всѣки трѣбва да знае, че чукътъ, т. е. човѣшката ржка или волята не се дава на заемъ, не се дава на чужди хора. Природата не позволява това. Въ чука, като символъ на природата, се крие онази първична творческа сила, съ която човѣкъ започва да работи. Желанието у човѣка да работи, да се прояви е вѣчно и произтича отъ разумния принципъ на Битието. Преди да се приложи чукътъ, словото се проявява. Щомъ се чуе словото, това показва, че копието, т. е. езикътъ е започналъ да действува. Значи, копието заповѣдва на чука да започне работата си.

Онѣзи отъ васъ, които сж художници, или любители на рисуването, нека наредятъ тия седемь символа въ кржгъ и тъй да ги съпоставятъ единъ къмъ другъ, че да образуватъ приятна, хармонична картина. Като имате предъ себе си картината на даденитѣ седемь символа, вие можете да размишлявате върху тѣхъ, докато тѣ оживѣятъ въ съзнанието ви.

Щомъ оживѣятъ, вие ще се свържете съ силитѣ, които работятъ чрезъ тѣхъ, и ще видите, че тѣ сѫществуватъ не само извънъ васъ, но и въ самитѣ васъ. Колкото повече мислите върху символитѣ, предъ васъ ще се разтваря обширенъ свѣтъ за наблюдение и изучаване. Всѣки символъ отдѣлно може да даде материалъ за цѣла лекция.

Днесъ на всички въ класа подарявамъ една малка сбирка отъ седемтѣ символа. Ще вземете сбирката си и ще си отидете у дома. Презъ цѣлата седмица ще ги преглеждате, ще размишлявате върху тѣхъ, да видите, какви нови идеи ще дойдатъ въ ума ви. Каквито идеи минатъ презъ ума ви, записвайте ги. Колкото обикновени да ви се виждатъ, не се смущавайте — всичко записвайте. Следъ време, като ги прочетете, тогава ще разберете, дали сѫ хубави, или не. Има нѣща, които първоначално изглеждатъ гениални. Колкото повече време минава, тѣ ставатъ все по-обикновени, по-прости. И обратно: нѣкои работи въ началото сѫ обикновени, а съ времето ставатъ все по-необикновени, почти гениални. Човѣкъ не може изведнъжъ да оцени хубавитѣ работи. Времето цени нѣщата. Нѣкои работи съ времето ставатъ ценни, а нѣкои се обезценяватъ. Символитѣ, съ които природата работи, преживяватъ времената. Тъй щото, изучавайте тия символи, за да се ползувате отъ силитѣ, които сѫ

свързани съ тѣхъ. Тѣ отговарятъ още и на известни състояния на човѣшката душа.

Т. м.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди!“

*

5. Лекция отъ Учителя, държана на 13 декемврий, 1925 г. София.

ПРИЛОЖЕНИЕ НА СИМВОЛИТѢ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Сега, да се спремъ пакъ върху седемтѣ символа, да видимъ, какво е приложението имъ въ живота. Ако войникътъ намѣри копието, той ще се радва, че има оржжие, съ което да се защищава срещу неприятеля. Представете си, че нѣкой човѣкъ си строи кжща и му трѣбва чукъ. Ако намѣри единъ чукъ, той ще се зарадва, че може да си послужи съ него при строежа на своята кжща. Другъ човѣкъ пъкъ отива на кладенеца да вади вода, но не намира никаква кофа. Поглежда натукъ-натамъ и наблизо нѣкжде намира една малка кофичка. Това е чашата, която се е превърнала въ малка кофа. Той изважда отъ джоба си едно вжже, вързва кофата за него и бързо я спуща въ кладенеца. Кофата се напълва съ вода, и той се радва, че ще задоволи жаждата си. Изтегля кофата навънъ и пие отъ нея вода. Значи, едно движение надолу и едно нагоре разрешаватъ въпроса за жаждата.

Единъ човѣкъ минава презъ гората, но замръква тамъ. Да продължи пжтя си навжтре, не се решава. Слънцето отдавна е залѣзло, и той не

вижда, кжде да върви. Спира се замисленъ, но напипва въ джоба си свѣщь и кибритъ. Веднага запалва свѣщьта и продължава пжтя си. Той започва да разсжждава, че тамъ, дето слънцето е залѣзло, свѣщьта може да продължи неговата работа. При това положение свѣщьта се осмисля. Ако сте пжтникъ, който минава презъ нѣкое безводно мѣсто, вие въ скоро време ще ожаднѣете и ще се измжчвате отъ жажда. Обаче, срещнете ли една чешма, мжката ви ще се превърне въ радость. Ще се приближите къмъ чешмата, ще извадите чаша отъ торбата си и ще утолите жаждата си. Вървите по-нататъкъ, но слънцето грѣе силно, вследствие на което умората ви расте все повече и повече. Предъ васъ се изпрѣчва едно дърво, съ нависнали плодове. Приближавате къмъ него и виждате, че това сж зрѣли, хубави ябълки. Сѣдате подъ сѣнката на ябълката, отваряте торбата си, изваждате отъ нея парче хлѣбъ, откжсвате една ябълка и започвате да ядете. Тази ябълка ще ви създаде голѣма радость, защото утолява глада ви, а сжщевременно използувате и нейната сѣнка. Всѣко дърво, което има плодъ, може да причини радость на човѣка. Като задоволи жаждата, глада, умората си, човѣкъ ще потърси нѣкоя книга, отъ която да чете и да се развива. Книгата е най-важното нѣщо за духовното подигане на човѣка.

Като имате тия седемь символа на разположение, направете опитъ да ги съчетаете

въ една хармонична картина. Споредъ нареждането на символитѣ се сѫди за състоянието на човѣка. Тѣзи символи могатъ да се групиратъ по два-три заедно, да образуватъ нѣщо цѣло. Копието и чукътъ си хармониратъ; чашата, чешмата и ябълката — сѫщо; книгата и свѣтилникътъ съ свѣщьта — сѫщо. Така ще га наредите, да образувате отъ тѣхъ естествена картина на живота. Запримѣръ, ще нарисувате единъ войникъ съ копие въ рѫка, съ което е наранилъ едно сърдце. По-нататъкъ, едно до друго, чешма, чаша и ябълково дърво. Следъ това ще нарисувате свѣщь, книга и човѣкъ, който чете. При чука пъкъ ще нарисувате кѫща, която единъ зидарь гради. Близо до кѫщата ще нарисувате двама души, които гледатъ, какъ се строи, кога ще бѫде готова, за да влѣзатъ да живѣятъ въ нея. Кълвачътъ кълве тукъ-таме по дърветата, търси червеи, а косътъ, като намѣри готова дупка, използува я за кѫщичка. Кълвачътъ разрешава въпроса за прехраната, а косътъ разрешава жилищната криза. Като имате тия символи на разположение, съчетайте ги въ каквото положение искате. Вмѣсто двама души около кѫщата, вие можете да нарисувате ученици, които гледатъ, какъ се гради училището имъ. Както и да съпоставите тия символи, свѣтилникътъ съ свѣщьта ще поставите най-горе, понеже тя освѣтява всички нѣща. Налѣво ще поставите чешмата, чашата и ябълката, понеже тѣ представятъ чувствата. На-

дѣсно ще поставите книгата, а отдолу—чукътъ.

Когато си служатъ съ символи, хората трѣбва да иматъ предъ видъ значението на мѣстото, посоката или времето, когато даденъ символъ се изнася. Запримѣръ, не е все едно, дали копието се държи въ лѣва или въ дѣсна ржка. Не е все едно, дали свѣтлината иде отдолу, или отгоре. Природата, както и невидимиятъ свѣтъ си служатъ съ символи, които употрѣбяватъ точно на опредѣлено време и мѣсто. Когато иска да подскаже на нѣкой човѣкъ, че ще научи нѣщо ново, невидимиятъ свѣтъ му създава сънь, че пие вода отъ чистъ планински изворъ. Ако иска да го предупреди, че ще развие силата си, невидимиятъ свѣтъ му създава сънь, че носи копие въ дѣсната си ржка. Ако на сънь му дадатъ единъ чукъ, това показва, че ще придобие нѣкакво изкуство. Ако сънува, че държи празна чаша въ ржката си, това показва, че надеждитѣ му нѣма да се сбждатъ. Ако сънува, че яде плодове, ще преживѣе нѣщо неприятно. Ако сънува, че му даватъ пари, ще говорятъ нѣщо лошо по неговъ адресъ. Ако сънува, че по главата му лазятъ паразити, пари ще получи. Значи, паритѣ сж паразити, като тѣзи, които нападатъ човѣка. Ако сънува, че носи запалена свѣщь, която не изгасва на вѣтъра, това предсказва нѣщо добро. Изгасне ли свѣщьта, това е лошъ признакъ. Ако сънува, че пълни и изпразва една чаша, това показва, че му предстои чистене, и на физическия, и въ духовния

свѣтъ. Преди да напълните чашата съ вода, вие я измивате добре. Следъ това я пълните и пиете отъ нея.

Тъй щото, изпаднете ли въ лошо разположение на духа и се почувствувате изоставени, безъ приятели въ свѣта, приложете къмъ себе си метода на празнене и пълнене на чашата. Измийте добре чашата, напълнете я съ вода и пийте отъ нея. Като черпите вода отъ извора, размишлявайте върху изворитѣ въ природата. Има два вида извори: едни отъ тѣхъ текатъ постоянно, а други, само когато валятъ дъждове. Бждете отъ първитѣ извори, които непрестанно текатъ. Ако сте изворъ, който постоянно тече, хората ще ви посещаватъ. Не само хора, но всички живи сжщества ще ви посещаватъ. Около васъ ще се чуватъ пѣсни, гласове — никога нѣма да бждете изоставени. Ако извирате постоянно и давате отъ себе си безкористно, животътъ ви непременно ще се изправи. Който прилага положителнитѣ методи въ живота си, безъ да очаква нѣщо, той ще има резултати. Положителната наука и философия, положителниятъ животъ всѣкога носятъ добри резултати.

Човѣкъ трѣбва да си служи съ символитѣ на природата, но съзнателно. Запримѣръ, детето не може да си служи съ копието и съ чука. Силниятъ, разумниятъ човѣкъ употрѣбява на мѣсто и копието, и чука. Обаче, попаднатъ ли въ ржцетѣ на детето, тѣ ще създадатъ редъ пакости и нещастия. Тѣ сж методи за

възрастни, за разумни хора. Съ чашата, съ чешмата, съ ябълката и децата могатъ да си служатъ. На чешмата могатъ да кацатъ и птички, и насѣкоми, и пеперуди. Чешмата и плодното дърво сѫ символи, близки до материалния свѣтъ, затова съ тѣхъ могатъ да си служатъ всички живи сѫщества. Дойдете ли до книгата и до свѣщьта, ще знаете, че съ тѣхъ могатъ да си служатъ само разумнитѣ, възрастнитѣ хора. Колкото и да чете отъ книгата, детето нищо не може да разбере. Като порасне и придобие опитности, като стане ученикъ, той може да се ползува отъ книгата. Ако дадете свѣщь и кибритъ въ рѫцетѣ на дете, то веднага ще я запали, ще я изгори. Детето не мисли, че свѣщьта денемъ не му е нужна. Ще я запали да изгори, а вечерь, когато му потрѣбва. ще седи на тъмно.

Значи, свѣщьта, книгата, копието и чукътъ сѫ за възрастнитѣ хора, а чашата, чешмата и ябълката сѫ за децата. Чешмата символизира живота. Това показва, че животътъ е започналъ съ чешмата. После се е явила ябълката. Съ явяването си, ябълката е внесла жизнени сили въ човѣшкия организъмъ. Най-после се е явила чашата, като символъ на неизпълнени човѣшки желания. Тя създава разочарования въ живота. Каквото се налѣе въ чашата, човѣкъ трѣбва да го изпие. Съдържанието въ чашата не може и не трѣбва да седи дълго време неизползувано. Ето защо, когато човѣкъ намисли да прави нѣщо, той трѣбва

веднага да пристжпи къмъ реализирането му. Не отлагайте нѣщата. Щомъ желанията ви сж добри, веднага пристжпвайте къмъ реализирането имъ. Отлагате ли ги, чашата може да се строши. Щомъ чашата на човѣка се строши, той непременно ще пострада.

И тъй, седемтѣ символа, които ви дадохъ, както и всички останали, съ които природата си служи, сж методи за работа. Разумниятъ човѣкъ може правилно да използува символитѣ на природата. Когато разумниятъ човѣкъ вземе копие въ ржка, това показва, че той има насреща си неприятель, съ когото трѣбва да воюва. За да се справи съ него, той трѣбва да вземе всички предпазителни мѣрки. Нито копието, нито чукътъ сж страшни, но човѣкъ трѣбва да знае, какъ и кога да ги употрѣбява. Не може ли да ги използува, т. е. да ги тури на работа, тѣ нищо не струватъ. Нѣкой се хвали, че е свършилъ гимназия или университетъ, но самъ не знае, защо е свършилъ и кжде може да приложи знанието си. Знанието е на мѣстото си само тогава, когато може да се впрегне на работа. Когато копието попадне въ ржката на хирурга, съ него той може да помогне и на приятеля, и на неприятеля си. — Какъ? — Ще мушне мѣстото, дето е цирeятъ му, и нечистата материя ще изтече навънъ. При това положение и двамата ще му благодарятъ, че ги е освободилъ отъ болка и зараза. Копието трѣбва да се употрѣбява разумно. Това се отнася до всички

критици. Критикътъ трѣбва да употрѣбява копието, т. е. езика си само по отношение на болни мѣста. Щомъ види нѣкое болно мѣсто, той трѣбва да го бодне, за да изтече нечистата материя навънъ.

Кѫде може да се приложи чукътъ? Дето има любовь, тамъ, именно, чукътъ се прилага. Казваме: „Богъ е Любовь". Какъ се провѣрява тази любовь? Срѣщате единъ човѣкъ, който се оплаква, че нѣма кѫща, нѣма кѫде да живѣе. Щомъ се обърне къмъ любовьта, тя удря съ прѫчицата си, съ магическия си чукъ, и кѫщата веднага се съгражда. Понеже този човѣкъ е уповавалъ на любовьта, тя му казва: Влѣзъ въ тази кѫща и не се страхувай отъ условията на живота. Който търси любовьта и уповава на нея, той всѣкога ще може да излѣзе надъ мѫчнотиитѣ и страданията.

Сега, начъртайте единъ трижгълникъ, страницитѣ на който да се намиратъ въ отношение 5:5:10. Въ съзнателния животъ трижгълникътъ символизира Духа. Числото петь пъкъ показва деятелностьта на човѣка въ живота. Когато нѣкой човѣкъ грѣши, това се дължи на волята, главно на сърдцето му, а не на неговия умъ. Когато чувствата се намѣсватъ въ работитѣ на човѣка, той започва да се колебае и се спъва. Колкото близо да е човѣкъ до истината, щомъ чувствата му се намѣсватъ въ нѣкоя работа, всичко пропада: и любовь, и животъ, и музика. — Защо? — Защото чувствата представятъ гѫста срѣда, въ която пречупванията

на свѣтлината и отклоненията ѝ отъ правата линия сѫ голѣми. Възъ основа на това, всѣки човѣкъ трѣбва да знае, въ каква срѣда живѣе, за да опредѣли ѫгъла на своето отклоняване отъ правия пѫть. Числото десеть е положително. Следователно, то представя рѣдка срѣда. Дветѣ петорки въ числото десеть иматъ смисълъ само въ разумния животъ. Ако животътъ не е разуменъ, тѣ не проявяватъ своето действие. Ако единъ разуменъ човѣкъ види трижгълника, той ще чете по него като по книга: колко ученици сѫ присѫтствували въ класъ, какво имъ е говорено и т. н.

Това сѫ малки нѣща, но който знае малкитѣ работи, той ще знае и голѣмитѣ. Запримѣръ, срѣщате единъ хиромантикъ, и той веднага започва да чете по линиитѣ на рѫцетѣ, по формата и голѣмината на пръститѣ. Какъ чете, нѣма да обяснявамъ. Хиромантията е наука, която всѣки може да провѣри. Виждате двама души, на възрасть 33 г., еднакво високи, но съ различно дълги пръсти на рѫцетѣ. У единия отъ тѣхъ показалецътъ е дългъ 7 см., а у другия — 12 см.. Това различие на пръститѣ се дължи на различнитѣ опитности въ миналитѣ животи. Който има дълги пръсти, изобщо, а показалецъ 12 см. дългъ, това показва, че той обича да се мѣси въ чужди работи, да настоява на своето. Сѫщевременно, той обича да се занимава съ отдѣлни факти. Вториятъ, който има показалецъ, дългъ 7 см., не се интересува отъ

отдѣлни факти. Той се интересува отъ общи работи. Между числата 7 и 12 има известно отношение. Какъвъ е резултатътъ между тѣхъ, това е неизвест о. Обаче, за хиромантицитѣ числата сѫ живи. Чрезъ редъ наблюдения и съпоставяния на фактитѣ, тѣ сѫ дошли до правилни заключения. Не е лесно да се опредѣли човѣшкиятъ характеръ по пръститѣ, по линиитѣ на рѫцетѣ, но днесъ усилено се работи въ това направление. Единъ день науката ще се домогне до абсолютни резултати. И астрономитѣ днесъ опредѣлятъ разстоянието между слънцето и земята приблизително. Ще дойде день, когато това разстояние ще бѫде точно опредѣлено. За да се дойде до абсолютнитѣ величини въ науката, за това се изискватъ не само външни, но и вѫтрешни методи. Задачата на окултната наука не седи въ изправяне погрѣшкитѣ на хората. Който грѣши, той самъ трѣбва да изправя погрѣшкитѣ си.

Сега, да се върнемъ къмъ числата. Числото петь е число на чувствата. То има свои добри и лоши страни. На колко можете да съкратите числото петь? — На петь, т. е. само на себе си. — На колко можете да съкратите числото десеть? — На две, на петь и на десеть. Всѣко число, дѣлено само на себе си, дава единица. Отъ това гледище, единицата показва произхода на нѣщата. Тя е абсолютна мѣрка, съ която се измѣрватъ всички величини. Въ този смисълъ единицата представя разумното

начало въ свѣта. Съ единицата разумниятъ човѣкъ може да мѣри всички нѣща. Като прилага единицата навсѣкжде, той ще придобие истинско знание. Съ каква мѣрка си служатъ нѣкои учени? — Съ нулата. Тѣ я взиматъ като предѣлна мѣрка, надъ която вървятъ положителни величини, а подъ нея—отрицателни. Когато единицата, абсолютната мѣрка на нѣщата, се постави предъ нулата, образува се числото десеть — число на положителни, творчески енергии. То показва, какво може да извърши човѣкъ при дадени условия. По числата могатъ да се опредѣлятъ развиващитѣ се събития въ свѣта. Ученикътъ трѣбва да работи съ числата, да прави измѣрвания, наблюдения, изучавания, да види, какви сили се криятъ въ тѣхъ. Въ това отношение той не познава даже себе си. Измѣрвали ли сте височината и широчината на челото си, дължината на веждитѣ, на носа си, да знаете, колко сж голѣми? Ако въ продължение на десеть години човѣкъ може да продължи носа си само съ единъ милиметъръ, въ умствено отношение той е постигналъ много нѣщо. Сжществуватъ известни отношения между числата, които отговарятъ на дължината на носа, на веждитѣ, на ушитѣ на човѣка и неговитѣ умствени способности. Тѣзи числа не сж случайни, тѣ отговарятъ на вжтрешнитѣ сили и способности на човѣка.

Въ това отношение сжществата отъ висшитѣ свѣтове, които се занимаватъ съ човѣка,

иматъ точни данни. Тѣ знаятъ за всѣки човѣкъ, колко косми има на главата, на вежди-тѣ, на брадата, както и по цѣлото си тѣло. Тѣ знаятъ още, каква е дължината и дебелината на тия косми, по колко сантиметра нарастватъ всѣка година. Тѣ държатъ точна и подробна смѣтка за развитието на човѣка отъ раждане-то до смъртьта му. Онзи човѣкъ, който не разбира и не вѣрва въ тия нѣща, би помислилъ, че слуша приказка отъ „Хиляда и една нощь". Сегашнитѣ хора сѫ повече суевѣрни, отколкото вѣрващи. Кажете ли на човѣка това, което иска да стане, той ще ви повѣрва. Ако на човѣкъ, съ силно критически умъ, който има желание да забогатѣе, кажете, че на еди-кое си мѣсто има заровени пари, той ще повѣрва и ще отиде да копае. Човѣкъ е склоненъ да вѣрва въ това, което отблизо засѣга неговиятъ животъ.

Има единъ день презъ годината—за едни народи е първи май, а за други—първи априлъ, когато на всички хора, млади и стари, ученици и учители, се позволява съзнателно да си правятъ шеги, да се лъжатъ, за да се изпитватъ едни-други, доколко сѫ умни и досѣтливи, доколко съзнанието имъ е будно. Ученицитѣ особено се радватъ на този день, защото иматъ възможность свободно да се пошегуватъ съ учителитѣ си. Когато нѣкой отъ учителитѣ влѣзе въ класъ, единъ отъ ученицитѣ става отъ мѣстото си и съобщава на учителя, запримѣръ, че пощальонътъ му е донесълъ

една важна телеграма. Учительтъ напуща класа, пита разсилнитѣ за телеграмата; но тѣ нищо не знаятъ. Влиза въ учителската стая, пита колегитѣ си за телеграмата; тѣ нищо не знаятъ, но започватъ да му се смѣятъ, казватъ му, че навѣрно ученицитѣ сѫ се пошегували съ него. Едва тогава той се досѣща, че днесъ е опредѣлениятъ день за шега и не се сърди. Значи, човѣкъ е готовъ да вѣрва въ всѣко нѣщо, което очаква, или което иска да бѫде.

Въ единъ отъ университетитѣ на американскитѣ щати се случила следната забавна шега. Единъ отъ председателитѣ на Щатитѣ ималъ синъ въ университета. Той пожелалъ единъ день да отиде при ректора на университета, да го запита, какъ работи синъ му. Той впрегналъ своя лекъ кабриолетъ, съ единъ конь, и тръгналъ съ него къмъ университета. Като стигналъ до университета, той оставилъ кабриолета си вънъ и влѣзълъ при ректора. Въ това време група студенти решили да му устроятъ една шега: разглобили кабриолета на части и, една по една, ги качили на покрива на университета. Следъ това качили и коньтъ. Сглобили кабриолета, впрегнали коня и слѣзли долу. Кабриолетътъ, съ коня заедно, изглеждалъ като паметникъ. Когато председательтъ на Щатитѣ излѣзълъ вънъ, останалъ очуденъ, че кабриолетътъ му го нѣмалъ. Погледналъ натукъ-натамъ, не го видѣлъ. Потърсилъ хора, студенти наоколо си, да запита, не сѫ

ли видѣли кабриолета му, но никого не намѣрилъ. Най-после погледналъ нагоре и, за свое голѣмо очудване и изненада, той видѣлъ на покрива на университета своя кабриолетъ, съ коня заедно. Какъ е станало това, кой го е направилъ, не могълъ да разбере. Посмѣлъ се на тази чудна шега и влѣзълъ въ университета, да помоли нѣколко студенти да му услужатъ, да свалятъ по нѣкакъвъ начинъ кабриолета му отъ покрива на зданието. Студентитѣ веднага излѣзли вънъ да видятъ, какво има на покрива. Сериозни, като че нищо не знаятъ и никого не подозиратъ, тѣ се наели да услужатъ на председателя на Щатитѣ, за което били богато възнаградени.

Коя е причината за тия шеги? — Духовитостьта на младитѣ. Въ този родъ шеги не се крие никаква злоба, никакво лошо намѣрение. Такива шеги ставатъ и въ живота на хората. Невидимиятъ свѣтъ имъ устройва редъ шеги, чрезъ които изпитва тѣхната вѣра, съобразителность, умение и т. н.

Упражнение. Дѣсната ржка се поставя на лѣвото рамо. Дѣсниятъ кракъ се изнася напредъ, силно изопнатъ, а лѣвиятъ кракъ, отъ колѣното надолу, бавно прикляка къмъ земята и после бавно се издига нагоре.

Следъ това лѣвата ржка се поставя на дѣсното рамо, лѣвиятъ кракъ се изнася напредъ, а дѣсниятъ кракъ се свива въ колѣното. бавно се огъва надолу, а после бавно се издига.

Това упражнение има за цель да кали волята, да концентрира ума, за да контролира проявитѣ и на най-малкитѣ удове. Като правите упражнението, съзнанието ви трѣбва да е будно, всѣкога да присѫтствува. Щомъ сте неразположени духомъ, правете това упражнение, и ще видите, какви резултати ще имате. Правете това упражнение десеть деня наредъ, всѣка вечерь, преди лѣгане, по три пѫти.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди!“

*

6. Лекция отъ Учителя, държана на 20 декемврий, 1925 г. — София.

ПЪЛНЕНЕ И ПРАЗНЕНЕ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди!“

Размишление.

Чете се резюме отъ работитѣ върху: „Най-любимата ми тема“.

Чете се темата: „Еволюция на елементитѣ“.

За следния пѫть пишете върху темата: „Най-полезното растение“.

Геометрията се занимава съ изучаване на различнитѣ фигури и тѣла. Какво представя крѫгътъ, споредъ съвременната геометрия? — Пространство, заградено съ крива линия, на която всички точки сѫ еднакво отдалечени отъ една вѫтрешна, наречена центъръ. Споредъ насъ крѫгътъ представя хармонични възможности на разумния животъ. Възможноститѣ, които се криятъ въ крѫга, сѫ възможности на цѣлия козмосъ. Тия възможности сѫ въ зависимость отъ всички планети. Човѣкъ представя единъ малъкъ свѣтъ, микрокозмосъ. Да познавашъ човѣка, това значи да познавашъ цѣлата вселена, голѣмия свѣтъ — макрокозмосътъ.

Когато наблюдавате промѣнитѣ на луната, вие се спирате върху фазитѣ на нейното пълнене и празнене и вадите редъ научни заключения. Запримѣръ, когато се празни, луната

указва единъ родъ влияния върху явленията въ природата; когато се пълни, тя указва съвършено противоположни влияния върху явленията въ природата. Когато садите бобъ, царевица, пшеница, любеници, или друго нѣщо, добре е, това да става въ периода на пълнене на луната. Пълненето на луната внася потикъ, импулсъ за растене на растенията. Но въ това време тѣ не могатъ да растатъ. Тѣ иматъ само вѫтрешенъ потикъ за растене, обаче, самото растене спира. Щомъ луната започне да се празни, и растенето на растенията започва. Значи, свѣтлината на луната, при пълненето ѝ, се отразява отрицателно върху растенето, т. е. спира растежа на растенията.

Сѫщиятъ законъ се отнася и до растенето на човѣка. Когато болниятъ иска да се излѣкува отъ болестьта си, лѣкаритѣ му препоръчватъ да гледа луната, когато се празни, и да се свързва съ нея. Пълни ли се луната, той трѣбва да затваря кепенцитѣ на прозорцитѣ си, да не прониква свѣтлината ѝ въ неговата стая. Става ли въпросъ за слънчевата свѣтлина, тамъ и болниятъ, и здравиятъ трѣбва да се излагатъ на нейното благотворно влияние. Когато изучавате характера и способноститѣ на човѣка, виждате, че върху тѣхъ сѫ указвали влияние условията, при които даденъ човѣкъ се е родилъ, влиянието на различнитѣ планети върху него — луната, въ различнитѣ си фази, слънцето и т. н. Идеитѣ на човѣка растатъ и се разви-

ватъ въ периода на празнене на луната, а добродетелитѣ — въ периода на нейното пълнене. Пълненето на луната се отразява благотворно върху ония хора, които искатъ да се развиватъ духовно. И венера има сѫщитѣ фази на пълнене и празнене, както луната. Изобщо, въ пѫтя на своето движение, всѣка планета има свои специфични фази, презъ които минава. Различнитѣ фази се отразяватъ различно върху различнитѣ хора. Венера, запримѣръ, действува върху чувствата на човѣка. Растенето и развитието на човѣшкитѣ чувства става въ периода на празненето на венера.

И тъй, ще знаете, че влиянието на планетитѣ върху човѣка е неизбѣжно. — Защо? — Защото тѣ влияятъ и върху земята. Щомъ влияятъ на земята, върху която живѣемъ, неизбѣжно ще влияятъ и върху насъ. Планетитѣ сѫ живи, разумни сѫщества. Следователно, влиянията имъ върху хората представятъ разумни отношения. Днесъ планетитѣ се разглеждатъ като символи, но въ бѫдеще, когато човѣкъ достигне високо развитие, той ще проникне въ тѣхната сѫщина, ще разбере, какви тайни се криятъ въ тѣхъ. Забелязано е, че луната, въ своитѣ фази на пълнене и празнене, се отразява особено чувствително върху нѣкои натури: когато луната се пълни, тѣ сѫ неспокойни, не могатъ да спятъ. Щомъ луната започне да се празни, тѣ се успокояватъ. Безпокойствието, което нѣкои хора изпитватъ при пъл-

нене на луната, се дължи на излишна енергия въ тѣхъ, която се отразява върху мозъка, върху дробоветѣ или върху стомаха имъ. Какъ могатъ да се справятъ съ тази енергия? Тѣ трѣбва съзнателно да работятъ върху себе си, да намѣрятъ начинъ, чрезъ който да се справятъ съ излишната енергия.

Сега азъ говоря по въпроса за влиянието на планетитѣ, за да си обясните всички ваши прояви, и по този начинъ да поставите живота си на солидна основа, да знаете, кога какъ да постжпвате. За тази цель вие трѣбва да се заемете съ възпитание на волята си. Който има възпитана воля, той знае. кои отъ желанията си трѣбва да ограничи и на кои отъ тѣхъ да даде пжть, да се реализиратъ. Сжщото се отнася и до мислитѣ на човѣка. Който има възпитана воля, той знае на кои мисли да даде пжть. и кои да ограничи. Че нѣкоя лоша мисъль минала презъ ума ви, това ни наймалко не ви дава право да я допуснете въ себе си, да ѝ дадете възможность да се реализира. Човѣкъ трѣбва да пресѣва мислитѣ си, да дава ходъ само на ония отъ тѣхъ, които носятъ благо, както за него самия, така и за неговитѣ ближни. Българитѣ иматъ една поговорка, която може да се приложи за дадения случай. Тѣ казватъ: „Не всичко, което хвърчи, може да се яде“. Значи, всѣка мисъль, която минава презъ човѣшкия умъ, не може да се реализира. И всѣко желание, което минава презъ човѣшкото сърдце, не може да се реализира.

Ако всички мисли и желания на човѣка се реализиратъ, това значи да се предизвикатъ голѣми нещастия въ живота му. Понѣкога нереализиранитѣ идеи причиняватъ по-голѣма радость на човѣка, отколкото реализиранитѣ.

За изяснение на тази мисъль ще приведа следния примѣръ. Вие сте пѫтникъ, предстои ви, обаче, да минете отъ единия брѣгъ на една рѣка на другия, и оттамъ нататъкъ да продължите пѫтя си. Рѣката е дълбока, не може да я преминете, освенъ ако знаете да плавате. Вие не знаете да плавате, но отдалечъ още виждате, че има мостъ, презъ който можете да минете. Тъкмо се радвате, че сте видѣли моста, когато единъ човѣкъ ви пресрѣща и ви предупреждава по никой начинъ да не минавате презъ моста, защото гредитѣ му сѫ съвършено изгнили. Въ първия моментъ вие се сепвате, оставате недоволни, че желанието ви да минете презъ рѣката и да продължите пѫтя си, остава нереализирано. Обаче, като помислите малко, недоволството ви се превръща въ радость, че животътъ ви е спасенъ. Вие казвате: Благодаря на Бога, че съ нереализиране на своето желание можахъ да спася живота си.

Представете си, че ви предстои да минете отъ единия брѣгъ на рѣката на другия, но безъ мостъ. Знаете, че тази рѣка нѣма мостъ и разчитате на изкуството си да плавате. Тъкмо се готвите да преплавате рѣката, когато единъ човѣкъ ви настига и казва, че малко по-надолу отъ мѣстото, дето се намирате, е построенъ

новъ, здравъ мостъ. Вие веднага се отправяте къмъ моста, доволни, радостни, че идеята ви, да преминете рѣката, се реализира по-лесно, отколкото сте очаквали.

Това сж примѣри, които често се срѣщатъ въ живота. Случва се понѣкога, че гредитѣ на моста, презъ който трѣбва да минете, сж изгнили. Какво трѣбва да правите тогава? За предпочитане е десеть години да чакате, докато се постави новъ, здравъ мостъ, отколкоио да минете презъ изгнилия мостъ и да намѣрите смъртьта си. И най-малкиятъ, найнеинтенсивниятъ животъ е за предпочитане предъ смъртьта. Представете си, че единъ вашъ познатъ дойде при васъ и ви предложи да влѣзете съ него въ едно търговско предприятие, като ви казва, че въ една година само ще спечелите голѣми суми. Вие се полакомите и, колкото спечелени пари имате, влагате въ предприятието. И той влага своитѣ пари. Започвате предприятието съ двеста хиляди лева. Цѣла година работите усърдно, но въ края на годината, вмѣсто да спечелите нѣщо, вие изгубвате всичко, което сте вложили. Предприятието ви пропада напълно и ви предстои отново да работите, да върнете вложенитѣ двеста хиляди лева. Колко години трѣбва да работите, за да върнете тия пари?

Съвременнитѣ хора се намиратъ предъ такива свои желания, за реализирането на които внасятъ по двеста хиляди лева основенъ капиталъ, но въ края на краищата всич-

ко изгубватъ. И следъ това, години наредъ трѣбва да работятъ усилено, да изживѣятъ редъ терзания, за да възстановятъ загубата, която сѫ претърпѣли. Струва ли за едно преходно желание да излага човѣкъ живота си на карта? За да се изплати дългъ отъ двеста хиляди лева сѫ нужни най-малко седемь години, ако се плаща месечно по три хиляди лева. Ще кажете, че човѣкъ трѣбва да живѣе. — Какъвъ животъ е този, който е пъленъ съ терзания? Да живѣе човѣкъ седемь години въ радость и да спечели двеста хиляди лева, това има смисълъ. Но да живѣе седемь години въ терзания, за да изплати двеста хиляди лева дългъ, такъвъ животъ нѣма смисълъ. Въ такъвъ животъ нѣма никакво растене. Животътъ има смисълъ, когато човѣкъ расте, развива се и принася плодъ. Този животъ наричаме ние разуменъ, правиленъ. Това значи да върви човѣкъ въ правия пѫть.

Какво представя правиятъ пѫть? — Правиятъ пѫть подразбира съприкосновение съ реалностьта на живота. Оттамъ, и всѣка права мисъль, всѣко възходещо желание сѫщо така подразбира съприкосновение съ реалностьта. *Само такива мисли и желания могатъ да се реализиратъ.* Само такива мисли и желания сѫ въ състояние да усилятъ вѣрата на човѣка. Следователно, не се стремете къмъ реализиране на такива мисли и желания, които не могатъ да усилятъ вѣрата ви. Щомъ се колебаете или съмнявате въ една работа, не при-

стжпвайте къмъ реализирането ѝ. У всѣки човѣкъ има едно вжтрешно чувство, вжтрешенъ усѣтъ, който му подсказва, дали ще има успѣхъ въ това, което предприема, или нѣма да има. Който слуша това свое чувство и му се подчинява, той никога нѣма да сгрѣши. Каквито противоречия да срѣщате отвънъ, щомъ това чувство ви подсказва да започнете една работа, започнете я безъ страхъ и колебание. Въ правотата на това чувство нѣма никакво изключение. Ако то не подсказва на човѣка да започне ли дадена работа, или не, въ помощь ще му дойде умътъ. Умътъ ще започне да съветва човѣка: Започни тази книга. Като я напишешъ, критиката ще се произнесе добре за нея, ще се търси много, и ти ще се прославишъ. Напишешъ книгата, напечаташъ я, но въ края на краищата, не само че не се прославяшъ, не само че не търсятъ книгата ти, но тя минава съвсемъ незабелязано, а ти пропадашъ материално и морално. И следъ това втори пжть не помисляшъ да пишешъ нѣщо.

Съвременниятъ свѣтъ е пъленъ съ критици, но най-голѣмъ критикъ отъ всички е Луциферъ. Той е сведущъ въ всички области на живота: и въ наука, и въ религия, и въ изкуства. Той познава психиката и на младия, и на стария въ подробности. Той знае, кого кжде да пипне. Докато застави човѣка да влѣзе въ нѣкакво предприятие, или да започне нѣкаква работа, той употрѣбява всичкото си красноречие. Хване ли се на мрежата му, тогава

пъкъ ще употрѣби всичкото си изкуство да му противодействува, докато се провали. Дето Луциферъ влѣзе, тамъ прахъ и пепель се дига. Влѣзе ли между двама души, които се обичатъ, въ скоро време тѣ започватъ да се каратъ — отношенията имъ се развалятъ. Единиятъ казва, че е на особено мнение по въпроситѣ, и другиятъ казва, че е на особено мнение. Никакво особено мнение нѣматъ тѣзи хора, но Луциферъ е влѣзълъ между тѣхъ и ги е раздѣлилъ. Единиятъ казва, че бобътъ трѣбва да се сѣе презъ мартъ, за да стане по-добъръ. Другиятъ казва, че за да стане по-добъръ, бобътъ трѣбва да се сѣе презъ априлъ. И така, спорътъ започва. — Защо спорятъ? Ако е въпросъ за две мнения, нека направятъ опитъ. Нека единиятъ посади боба презъ мартъ, другиятъ — презъ априлъ и ще видятъ, кой отъ двамата е правъ. Опитътъ разрешава въпроситѣ, а не спорътъ. Споредъ земедѣлцитѣ, житото се сѣе два пѫти презъ годината: отъ Димитровъ день до декември месецъ—зимница, а презъ пролѣтьта—лѣтница. Споредъ законитѣ на природата всѣкога може да се сѣе. Ако времето не позволява да се сѣе на физическия свѣтъ, позволява да се сѣе въ духовния, или въ умствения свѣтъ.

Отъ астрологическо гледище, презъ кои знакове слизатъ хората на земята? — Презъ всички знакове. Обаче, успѣхътъ въ живота имъ не е еднакъвъ. Нѣкои хора идатъ на зе-

мята при благоприятни съчетания на планетитѣ, вследствие на което работитѣ имъ вървятъ добре. Нѣкои хора идатъ при неблагоприятни съчетания на планетитѣ, вследствие на което работитѣ имъ не вървятъ добре. Значи, както не може да се сѣе бобъ, или други храни, по всѣко време, така и за идването на човѣка на земята се изисква благоприятно време. Не дойде ли човѣкъ при благоприятни условия, все ще има нѣщо въ живота му да куца. Напримѣръ, ако човѣкъ има силно развито въображение, като слуша нѣкой музикантъ да свири, или като чете произведенията на нѣкой писатель, той започва да имъ приписва качества по-високи, отколкото тѣ въ действителность иматъ. Той ги счита гениални, но не минава година—две, и се разочарова отъ тѣхъ. На какво се дължатъ разочарованията? — Разочарованията се дължатъ на факта, че въображението на даденъ човѣкъ е минало презъ периода на празнене на луната.

Защо хората се хвалятъ? — Въ повечето случаи хваленето има за основа нѣщо користно. Въ баснята „Пѣтелъ и лисица“ се разправя, какъ лисицата се спрѣла подъ едно дърво, на което пѣтелътъ стоялъ, и започнала да го хвали за голѣмото му изкуство. — Защо го хвалила? — Защото пѣтелътъ държалъ въ устата си парче сирене. Поласканъ отъ хвалбитѣ на лисицата, пѣтелътъ започналъ да кукурига: отворилъ устата си, и сиренето паднало на земята. Лисицата взела сиренето, из-

ла го и следъ това се обърнала къмъ пѣтела съ думитѣ: Ти си голѣмъ простакъ, нищо не разбирашъ огъ живота, никаква философия нѣмашъ. Наследната година лисицата пакъ видѣла пѣтела на дървото, съ сирене въ уста, и започнала да го хвали, съ цель и този пжть да вземе сиренето му. Пѣтелътъ погледналъ къмъ нея, спокойно изялъ сиренето си и следъ това започналъ да кукурига. Лисицата му казала: Петльо, както виждамъ, много си поумнѣлъ.—Да, добре научихъ урока, който ми предаде. Като учителка, ти ми предаде добъръ урокъ, който азъ научихъ и веднага приложихъ.

Тъй щото, дойде ли нѣкой да ви хвали, че сте голѣмъ пѣвецъ, музикантъ, писатель или художникъ, ако държите въ устата си парче сирене, първо изяжте сиренето, а после проявете дарбата си, за която ви хвалятъ. Иначе, изяде ли лисицата сиренето, ще ви нарече простакъ и ще си замине.

Всички поговорки, всички примѣри изъ живота, не сж нищо друго, освенъ изразъ на промѣни, които ставатъ въ човѣшката душа. Докато стигне своя високъ идеалъ, човѣшката душа минава презъ редъ съмнения, колебания, противоречия. Днесъ се стреми къмъ наука, на другия день се отказва отъ науката. — Не, колкото повече знания има човѣкъ, толкова подобре: и той ще се ползува отъ знанията си, и ближнитѣ му ще се ползуватъ. Когато лисицата изяла сиренето на пѣтела и го нарекла простакъ, съ това тя искала да му каже,

че трѣбва да има повече сирене, че и той да си хапне, и за нея да остане малко. Това е свободно тълкуване на баснята, съ цель да се примирятъ противоречията. Следователно, каквито и да бждатъ потицитѣ на хората за придобиване на блага, тѣ трѣбва да иматъ предъ видъ, че отъ благата имъ трѣбва да се ползуватъ и тѣхнитѣ ближни. Това е начинъ за примиряване съ противоречията въ живота.

Сега отъ всички се иска да изучавате фазитѣ на пълнене и празнене на луната, за да разберете, отде произтичатъ противоречията и да можете да се справяте съ тѣхъ. Каквито процеси ставатъ съ луната, такива ставатъ въ ума и въ сърдцето на човѣка. Умътъ и сърдцето се пълнятъ и празнатъ, както луната. Обаче, това не става едновременно. Когато умътъ се пълни, сърдцето се празни; когато сърдцето се пълни, умътъ се празни — става пълна компенсация. Празненето се компенсира съ пълнене, а пълненето — съ празнене. Когато умътъ почива и събира енергия, сърдцето се пълни и работи, изразходва енергия. И обратно: когато умътъ се пълни, сърдцето се празни, т. е. почива. Когато казваме, че умътъ на нѣкой човѣкъ се изпразва, това не значи, че той оглупява, но умътъ му се освобождава отъ единъ родъ енергия, за да събере нова, която да му даде новъ потикъ, нови сили. Забелязано е, че при явяването на нова култура, въ живота на хората настжпва умственъ, или споредъ нѣкои —мора-

ленъ упадъкъ, и хората започватъ да живѣятъ на широко, започватъ да търсятъ удоволствия. Това значи, че сърдцето на хората започва да се пълни за смѣтка на ума. Щомъ новата култура се възприеме отъ хората, умътъ имъ започва да се пълни, а сърдцето — да се празни. Тогава се явяватъ страдания, несгоди за хората, но тѣ се компенсиратъ съ придобиване на новитѣ идеи. Придобиването на една нова идея се придружава съ нѣкаква жертва. Човѣкъ трѣбва да пожертвува нѣщо отъ своитѣ чувства, за да придобие една нова идея.

Като знаете това, не се стремете да реализирате всички свои желания изведнъжъ. Въ даденъ моментъ можете да реализирате само едно свое желание. Невъзможно е да реализирате всички свои желания въ единъ день. Всѣко желание и всѣка мисъль трѣбва да се реализиратъ точно на времето си. Като постжпвате така, вие постепенно ще разрешавате въпроситѣ на живота, безъ никакви противоречия. Тогава ще се стремите и къмъ наука, и къмъ изкуства, и къмъ религия, безъ да се спъвате въ тия нѣща. Науката, религията, изкуствата не трѣбва да бждатъ за васъ спънка, но потикъ, импулсъ да вървите напредъ. Като работите по този начинъ, вие ще развивате творческия си умъ. Умътъ на човѣка твори, а сърдцето прави връзки. Сърдцето свързва хората, т. е. създава отношения между тѣхъ. Сърдцето има на разположение много юлари въ складоветѣ си. Като хване нѣкого, то веднага го свързва.

Щомъ е дошълъ на земята, човѣкъ все ще бѫде вързанъ нѣкѫде, но да се моли, нѣкой разуменъ да го свърже. Нѣма по-страшно нѣщо за човѣка отъ това, да го върже нѣкой глупакъ. Щомъ се обърнете за помощь къмъ сърдцето, трѣбва да бѫдете готови да ви върже. Сърдцето казва: Понеже познавамъ природата ти, зная, че обичашъ да риташъ, първо ще те вържа, ще те подкова и тогава ще ти помогна. Пѫтьтъ, по който вървишъ, е каменистъ, и като риташъ, ще се наранишъ, и никаква работа нѣма да свършишъ. Като те подкова, това ще бѫде добре и за мене, и за тебе. Не е страшно да бѫде човѣкь вързанъ, но той самъ трѣбва да се вързва и развързва. Като се вързва, да не прави такива вѫзли, че да не може да се развързва. Когато слуша сърдцето си. човѣкъ се вързва. Когато слуша ума си, човѣкъ се развързва.

И тъй, докато слуша сърдцето си, човѣкъ се завързва. Докато слуша ума си, човѣкъ се развързва. Щомъ слуша и ума, и сърдцето си, човѣкъ ще знае, какъ да се вързва и развързва. Това значи: когато умътъ и сърдцето сѫ въ хармония, човѣкъ ще знае. какъ да се вързва и развързва. Следователно. за да знаете, какъ да се вързвате и развързвате, вие ще слушате едновременно и сърдцето, и ума си. Това е една отъ красивитѣ страни на живота. Има случаи, когато човѣкъ трѣбва да бѫде вързанъ. Вързването подразбира съприкосновение съ реалностьта. Свързване и залепване

сѫ две различни нѣща. Тъй щото, човѣкъ трѣбва да се свърже, и по този начинъ да влѣзе въ съприкосновение съ реалностьта, безъ да се прилепи до нея. Всѣко прилепване е придружено съ обелване на кожата. Ако човѣкъ се прилепи, т. е. залепи къмъ нѣщо и пожелае после да се отлепи, той е осѫденъ на обелване на кожата.

Следователно, за да пазите равновесието си, вие трѣбва да слушате и ума, и сърдцето си, да знаете, какъ да се вързвате и развързвате. За изяснение на процеситѣ „вързване и развързване", ще си послужимъ съ два символа. Да бѫдешъ вързанъ, това значи да бѫдешъ посаденъ въ земята, т. е. да бѫдешъ растение. Растението може да расте и да се развива, само когато е посадено въ земята. На сѫщото основание казваме, че докато не се свърже съ земята, човѣкъ не може да расте. Щомъ се освободи отъ положението на растение и мине въ положението на животно, човѣкъ се развързва отъ земята. Значи, растенията сѫ свързани съ земята, т. е. живѣятъ по пѫтя на сърдцето си. Животнитѣ сѫ развързани отъ земята, т. е. живѣятъ по пѫтя на своя умъ. Азъ не взимамъ растенията и животнитѣ въ формата, въ която днесъ ги виждаме, но ги разглеждамъ като символи. Растение е всичко онова, което расте и се свързва съ околната срѣда; животно е всичко онова, което се движи и се освобождава отъ връзкитѣ на своето минало. За да реализира ед а

своя идея, човѣкъ непременно трѣбва да се свърже. Какъ ще придобиете известно знание, ако не се свържете съ университета и прекарате тамъ четири години? Следъ това ще се развържете и ще излѣзете вънъ отъ университета.

Човѣкъ не може да не се свързва, но връзкитѣ му трѣбва да бѫдатъ разумни. Човѣкъ трѣбва да знае, защо се вързва и защо се развързва. Иначе, и завързването, и развързването ще бѫде глупаво. Такива връзки правятъ и децата, но нищо не се ползуватъ отъ тѣхъ. Нѣкое дете ще се покатери на едно дърво, ще намѣри яйца въ нѣкое гнѣздо, ще ги разчупи, т. е. ще ги развърже, безъ да придобие нѣщо. Каква полза е принесло детето на яйцата, като ги е освободило отъ черупката имъ? — Никаква. Какво ви ползува помощьта на нѣкой човѣкъ, който се опитва да ви освободи, както освобождава яйцето отъ черупката му? Истинско освобождаване е онова, което се извършва по органически начинъ, както ставатъ живитѣ процеси въ природата. Растенето е процесъ на свързване, а развиването — процесъ на освобождаване. Развиването на духа подразбира освобождаване отъ връзкитѣ на неговото минало.

И тъй, процесътъ на еволюцията не е нищо друго, освенъ освобождаване на човѣшкия духъ отъ връзкитѣ на неговото минало. Щомъ се освободи отъ тия връзки, и да слѣзе пакъ на земята, той много ще мисли, по какъвъ

начинъ да се свързва. Човѣшкиятъ духъ слиза на земята за придобиване на опитности, т. е. за търсене на приключения. И най-напреднали-тѣ сѫщества, като живѣятъ хиляди години на небето, въ пълна хармония, най-после пожелаватъ да слѣзатъ на земята, да придобиятъ нѣкаква специална опитность, да иматъ нѣкакви приключения. Срѣщате единъ младъ момъкъ, добре изхраненъ, хубаво облѣченъ, любимецъ на майка си и на баща си. Единъ день дойде въ ума му идеята, да напусне бащиния си домъ, да отиде въ свѣта да странствува. Напуща майка, баща, напуща дома си и тръгва. Странствува година, две, три, десеть, изхарчи паритѣ си, огладнѣе, осиромашее и току вижъ, решава да пише на баща си любезно писмо: Мили татко, направихъ голѣма грѣшка, че не изпълнихъ твоя съветъ. На своя глава решихъ да странствувамъ изъ широкия свѣтъ, но всичко изгубихъ: здраве, сила, красота, пари. Днесъ съмъ въ положението на последенъ сиромахъ. Моля ти се, прати ми пари да се върна при васъ. Ще ви слушамъ, ще правя, каквото ми кажете. Не се живѣе лесно въ чужбина, далечъ отъ майка и отъ баща. Така пише и духътъ на своя Небесенъ Баща, следъ дългото си странствуване на земята. Като се върне при Баща си, той се радва, че е придобилъ една голѣма опитность и знае вече, какъ да се свързва и какъ да се развързва.

I. Упражнение. Изправени на крака, стройно застанали. Рѫцетѣ предъ гърдитѣ, съ

допряни пръсти и съ длани, обърнати надолу. Дѣсниятъ кракъ напредъ, добре изопнатъ. Разтваряне на ржцетѣ настрана, въ широки полукржгове. Бавно приклякане, съ леко докосване на лѣвото колѣно до земята. Прибиране на ржцетѣ къмъ гърдитѣ и бавно издигане нагоре.

Сжщото упражнение се прави още единъ пжть, съ изнасяне лѣвиятъ кракъ напредъ. Цѣлото упражнение се прави три пжти съ дѣсния кракъ и три пжти съ лѣвия.

II. Упражнение. Заставаме прави, съ прибрани крака. Ржцетѣ предъ гърдитѣ, съ върхове на пръститѣ едни срещу други, и съ длани надолу обърнати. Дѣсната ржка прави движение въ полукржгъ, настрана и се прибира на мѣстото си, предъ гърдитѣ. Сжщото прави лѣвата ржка. Това се повтаря нѣколко пжти, ту съ дѣсната, ту съ лѣвата ржка. После дветѣ ржце се изнасятъ настрана, леко трептение на цѣлата китка, съ постепенно усилване, отслабване и спиране. Трептенето на китката се прави три пжти.

III. Упражнение. Ржцетѣ предъ гърдитѣ — сжщото положение, каквото въ дветѣ горни упражнения. Бавно разтваряне на ржцетѣ настрана, съ дълбоко поемане на въздухъ. Прибиране на ржцетѣ, съ бавно издишване на въздуха. Така се вдишва и издишва по три пжти. Бавно сваляне ржцетѣ надолу.

*

Т. м.

7. Лекция отъ Учителя, държана на 27 декемврий, 1925 г. София.

ДЕСЕТЬ ДУМИ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди!“

Размишление.

Чете се резюме на темата: „Еволюция на елементитѣ“.

Чете се темата: „Най-умниятъ бръмбаръ“

Сега, да излѣзатъ десеть души и да напишатъ по една дума, но естествено, както обикновено пишатъ.

Написаха се следнитѣ думи: Начало, истина, виделина, правда, проникване, вдъхновение, майка, красота, духъ, безконечность.

Като разглеждате написанитѣ думи, виждате, че всички сѫ написани съвършено различно, поради това, че сѫ писани отъ различни хора. Въ думата „начало“, буквата „Н“ е отдѣлена отъ останалитѣ петь букви. Случайно ли е това, или не? Въ думата „истина“, писана отъ другъ, всички букви сѫ свързани. Въ думата „виделина“, тритѣ букви сѫ отдѣлно написани, а останалитѣ сѫ свързани. Въ думата „проникване“, представката „про“ е отдѣлена отъ останалата часть на думата. Защо първиятъ, който излѣзе да напише една дума, написа, именно, думата „начало“? Размишлявайте естествено, обективно по въпроса. Ако отидете при земе-

дѣлецъ, който изкарва жито, той ще ви даде жито; ако отидете при такъвъ, който изкарва царевица, той ще ви даде царевица. Изобщо, всѣки човѣкъ може да ви даде това, което той самъ е произвелъ, което е негово произведение. Следователно, когато човѣкъ пише или говори, написаното или изказаното е негово произведение. Тогава, можете ли да кажете, каква е била побудителната причина, че първиятъ, който излѣзе предъ дъската, написа думата „начало“?

Вториятъ, който излѣзе предъ дъската, написа думата „истина“. Какво знаете за истината?—Истината прави човѣка свободенъ. Тя му развързва ржцетѣ, дава му условия, просторъ, работници, които да градятъ, да поставятъ начало на замислената отъ него работа. Свободата дава възможность на човѣка да пристжпи къмъ известно начало, което той си е поставилъ. Обаче, за да пристжпи къмъ съграждане на нѣщо високо въ себе си, човѣкъ се нуждае отъ виделина — третата дума. Дето има работници, тамъ трѣбва да се приложи правдата, на време да имъ се плаща. Каква връзка има между думата проникване и градежъ? Между градежъ и сѣене има известна връзка. Следователно, когато сѣе, човѣкъ очаква семето да проникне, да покълне. И когато говори нѣщо, той пакъ очаква да види изграденото, да се издигне надъ земята. Какъвъ градежъ е този, въ който нѣма никакво издигане на това, което се гради? Кога-

то работницитѣ градятъ, тѣ трѣбва да вършатъ всичко съ вдъхновение. Вдъхновението изисква безкористие, както майката отглежда детето си. Който работи безкористно, съ вдъхновение, само той има условия да се радва на плодоветѣ на своя трудъ. Който работи съ вдъхновение, безкористно, той има духъ и сила да победи всички мжчнотии, да се справи съ трудноститѣ на живота. Така завършена работата, тя е дѣло на вѣчностьта.

Сега, както видѣхте, десеттѣ, видимо случайно написани думи, дадоха възможность за развиване на една лекция. Тѣ представятъ десеть необходими елемента за развиване на една лекция. Значи, всѣка работа трѣбва да има начало. Началото представя човѣшката глава. Дето има глава, тамъ има и начало на нѣщата. Истината пъкъ се изразява въ човѣшкото лице, главно въ очитѣ. Въ обикновения животъ истината се изразява въ свободата, която можемъ да дадемъ, както на себе си, така и на другитѣ. По-нататъкъ вие сами помислете, на кое мѣсто въ човѣшкото тѣло можете да поставите виделината, правдата и т. н. Сжщо така, помислете, защо всички хора не пишатъ еднакво. Защо, запримѣръ, нѣкои хора пишатъ буквата „*д*“ нагоре, а други надолу? Нали правилата, по които учителитѣ учатъ децата да пишатъ, сж еднакви? Въ първо отдѣление всички деца пишатъ буквитѣ по единъ и сжщъ начинъ, но впоследствие всѣко дете започва да измѣня начина на писане на букви-

тѣ, и въ течение на две-три години всѣко дете има свой, строго опредѣленъ почеркъ. — Защо? — Защото въ почерка се влага нѣщо индивидуално.

Изобщо, почеркътъ на човѣка изразява неговия характеръ. Всички промѣни, които човѣкъ претърпява, се отразяватъ и върху неговия почеркъ. Който знае да чете по почерка, той може въ най-голѣми подробности да опише характера и индивидуалностьта на човѣка. Буквитѣ, съ които съвременнитѣ хора си служатъ, сѫ взети отъ египетскитѣ знаци, отъ иероглифитѣ. Буквата „Н“ въ думата „начало“ представя течение, движение между две успоредни линии. Напрѣчната линия е течението. Успоредни тѣ линии пъкъ представятъ отношение между две разумни сѫщества. Всѣко отношение между две разумни сѫщества създава условия за мисъль. Колкото по-правилни сѫ отношенията между тия две сѫщества, толкова по-правилна е мисъльта имъ. Буквата „Н“ представя още рѣка, презъ която е прехвърленъ мостъ. Само между два брѣга може да има течение. Буквата „А“ представя семе, което има условия да прорасте, да покълне. Като се постави въ земята, семето се пуква и пуща коренчета надолу и стъбълце нагоре.

Казвамъ: Начало може да има само тамъ, дето има условия за проява на това начало. Началото представя съвокупность отъ закони, съ които органическиятъ животъ започва. Това означава буквата „Ч“. Значи, органическиятъ

животъ се изразява чрезъ растене. Буквата „Л“ представя остъръ жгълъ, приблизително равенъ на 30°. Сжщевременно буквата „Л“ представя законъ на противоречие. Думата „любовь“ започва, именно, съ буквата „Л“. Значи, любовьта е законъ, който противодействува на низшитѣ прояви на човѣшкото естество. Да любишъ, това значи да въздействувашъ на своитѣ лоши пориви. Докато не ограничи своитѣ низши прояви, човѣкъ не може да люби. Съ други думи казано, любовьта изисква жертва. Който люби, той непременно трѣбва да пожертвува нѣщо отъ себе си. Който разумно жертвува, той е истински човѣкъ—човѣкъ на любовьта. Числото петь представя човѣкътъ на добродетелитѣ, а сжщевременно изразява петтѣ фази на развитие, презъ които човѣкъ е миналъ въ органическия свѣтъ: презъ растенията, презъ рибитѣ, презъ птицитѣ, презъ млѣкопитаещитѣ и сега е въ петата фаза — въ фазата на човѣка.

И тъй, като изучавате почерка на човѣка, ще дойдете до положение да разбирате човѣшкия характеръ. Кржглитѣ букви говорятъ за човѣкъ съ добро разположение на духа. Остри, жглести букви говорятъ за нервенъ човѣкъ, съ сприхавъ характеръ. Когато буквивѣ излизатъ извънъ реда на обикновеното писане, това показва голѣма самоувѣреность, голѣма самонадеяность. Когато въ почерка на човѣка буквитѣ не сж установени, а сж разнообразни и се приспособяватъ споредъ усло-

вията, това говори за голѣма практичность. Такъвъ човѣкъ предпочита единъ заекъ въ кошарата, отколкото два въ гората. Когато буквитѣ сѫ тънки, деликатни, това говори за човѣкъ съ мекота, която е наследилъ отъ майка си. Този човѣкъ върви по женска линия. Широки, обемисти букви говорятъ за човѣкъ съ силно въображение и чувство къмъ красота. Той има желание да обръща внимание на хората. Когато буквитѣ сѫ свободно написани, безъ никакви правила, това говори за човѣкъ съ голѣмъ жесть въ живота. Той е щедъръ, свободенъ човѣкъ. Дребенъ, ситенъ почеркъ показва пестеливость. Който има такъвъ почеркъ, той казва, че човѣкъ не трѣбва да се простира на широко. Когато нѣкой започва въ писането си добре, коректно, но къмъ края изпуща по една буква, или недовършва думитѣ, това показва, че работитѣ му започватъ добре, но не се довършватъ. Той всѣкога остава нѣщо незавършено. Когато буквитѣ сѫ едри, равномѣрни, добре заловени една за друга, това говори за разуменъ човѣкъ, който не е разточителенъ, който знае, какъ да се справя съ енергиитѣ на своя организъмъ.

Сега, като знаете, че почеркътъ е въ връзка съ човѣшкия характеръ, вие можете да се упражнявате въ това направление, да се самовъзпитавате. Чрезъ постоянни упражнения въ писане, вие можете да се освободите отъ нѣкои свои неджзи и да развиете въ себе си известни добродетели. Който е нетърпеливъ

той трѣбва всѣки день да пише поне по половинъ часъ. Ще вземе писалката и ще пише красиво, спокойно, безъ бързане. По този начинъ той ще развие своето търпение и чувство къмъ красивото. Като изучавате почерка на хора отъ различни нации, ще видите, че тѣ коренно се различаватъ въ характера си. Въ българитѣ е забележително това, че тѣ нѣматъ нищо общо въ почерка си: нито формата на буквитѣ, нито посоката на писането. Всѣки българинъ пише съвършено своеобразно и се различава по почерка си отъ другитѣ българи. Когато буквитѣ „а“, „о“ сѫ отворени отгоре, това показва голѣма откровеность. Добре е човѣкъ да бѫде откровенъ, но да знае, кое кѫде да говори и доколко да се отваря. Нѣкои хора сѫ откровени повече, отколкото трѣбва. Други пъкъ сѫ затворени повече, отколкото трѣбва. Това сѫ крайности въ характера, които трѣбва да се възпитаватъ. Изобщо, забелязано е, че характерътъ на човѣка се отразява не само върху неговия почеркъ, но и върху отдѣлнитѣ удове на неговия организъмъ — върху пръститѣ на рѫцетѣ, върху чъртитѣ на лицето и т. н.

Нека всѣки отъ васъ се опита да напише едно изречение, въ което да влизатъ десеттѣ думи. Думитѣ трѣбва да бѫдатъ въ този редъ, въ който сѫ написани.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди!“

*

ДЕЙСТВИЕ И ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди!“

Размишление.

Чете се резюме на темата: „Най-умниятъ бръмбаръ“.

Чете се темата: „За какво мислятъ птицитѣ“?

За следния пѫть пишете върху темата: „Най-полезното растение“.

Представете си, че две сѫщества се намиратъ на двата брѣга на голѣма, бързотечна рѣка, широка единъ километъръ. Какъ могатъ да се срещнатъ тѣзи две сѫщества? — Като минатъ презъ моста на тази рѣка. Ако рѣката е много тѣсна, нѣма нужда отъ мостъ. Тѣ лесно могатъ да я прескочатъ. Но понеже е много широка, мостътъ е необходимъ. Следователно, малкитѣ мѫчнотии лесно се преодоляватъ, а за голѣмитѣ се изисква мостъ. Ако срещне малка рѣкичка на пѫтя си, човѣкъ веднага я прескача, не търси никакъвъ мостъ. Дойде ли до голѣма рѣка, той започва да търси мостъ. Малкитѣ и голѣми рѣки представятъ малки и голѣми мѫчнотии въ живота. Човѣкъ лесно се справя съ малкитѣ мѫчнотии. Засили се и прескочи мѫчнотията. Обаче, дойде ли до голѣмата мѫчнотия, той започва да търси мостъ.—Не, ни-

какъвъ мостъ не е нуженъ. Ще дойде до мжчнотията, ще огледа обстановката и ще се върне назадъ, да намѣри другъ пжть за преминаването ѝ. Когато двама души се намиратъ на двата брѣга на една широка и дълбока рѣка, по-добре е да не се срѣщатъ. Съвременнитѣ хора сж майстори въ извършване на престжпления. За да не прибѣгватъ често къмъ престжпления, Провидението ги е поставило на далечно разстояние едни отъ други, да не се срѣщатъ, да не си пакостятъ. Когато добритѣ хора се намиратъ на голѣмо разстояние едни отъ други, тѣ ще намѣрятъ естественъ пжть да се срещнатъ. За да преминатъ препятствията, тѣ нѣма да търсятъ мостъ, но ще се качатъ на нѣкой планински връхъ и оттамъ ще слѣзатъ.

Кога се ражда злото въ човѣка?—Когато не може да постигне желанията си. Щомъ не може да постигне желанията си, той започва да се разочарова и въ него се раждатъ лоши мисли и чувства. Очитѣ му започватъ да потъватъ, образуватъ долини. Лошитѣ мисли и желания парализиратъ мозъчнитѣ клетки, вследствие на което енергиитѣ въ мозъка не вървятъ нагоре, а слизатъ надолу, въ низходеща посока.

Енергиитѣ въ човѣшкия мозъкъ се раздѣлятъ на три главни области: първата область е задъ ушитѣ, дето функциониратъ низшитѣ енергии. Тази область може да се уподоби на ада въ човѣка. Втората область обхваща

енергиитѣ, които функциониратъ въ полето на челото — човѣшкиятъ животъ. Третата область обхваща енергиитѣ въ горната часть на мозъка, дето функциониратъ висшитѣ морални чувства. Тази область може да се уподоби на рая въ човѣка. Следователно, когато човѣкъ противодействува на своитѣ морални чувства, енергията отъ тази область слиза долу, задъ ушитѣ, въ ада. За да не става това, човѣкъ трѣбва да дава ходъ на своитѣ добри желания, а не да ги подпушва. Пазете следното правило: Никога не противодействувайте на вашитѣ добри мисли и желания. Противодействувайте на своитѣ лоши мисли и желания, на своитѣ лоши наклонности. Какво представятъ злото и доброто? — Тѣ сѫ енергии, които действуватъ навсѣкѫде въ природата. Като работите съ доброто, вие неизбѣжно ще познаете и злото. Днесъ човѣкъ е поставенъ на полюса на доброто, съ него да работи. Единственият неговъ стремежъ трѣбва да е насоченъ къмъ доброто. Докато проявява доброто, човѣкъ всѣкога има условия да се развива правилно, постепенно да навлиза въ идеитѣ на новата култура, на новия животъ. Щомъ не проявява доброто, той не може да се развива правилно, вследствие на което осакатява ума, сърдцето и волята си. Въ резултатъ на това неговата енергия се складира въ областьта задъ ушитѣ. Ако търсите този човѣкъ, вие ще го намѣрите или на игрищата, да се проявява като

пехливанъ, или по кръчмитѣ. Красотата на човѣшкия животъ се заключава въ мисъльта на човѣка. Нѣма по-красиво нѣщо въ живота на човѣка отъ неговата мисъль. Нѣма по-красиво нѣщо въ живота на птицата отъ чувството ѝ къмъ цвѣтовегѣ и къмъ музиката. Тази е причината, поради кояго нѣкои птици пѣятъ хубаво и сѫ напъстрени красиво, съ разноцвѣтни пера.

Сега, нека нѣкой отъ васъ каже три думи, отъ които да образува едно изречение. Първата дума да започва съ буквата Д, втората — съ буквата О, а третата — съ буквата Ч. Състави се изречението: Духътъ обича чистотата. Подъ чистота тукъ се разбира чистота на мисъльта. Това изречение може да се видоизмѣни въ друга форма: Духъ обиченъ и чистъ. Следъ това можете да го предадете въ музикална форма:

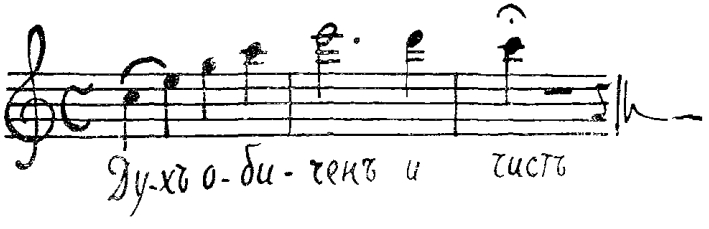

Тъй изразена, мелодията показва, че Духътъ стои далечъ нѣкѫде и може само да се идеализира.

Като се пѣе горната мелодия, може да се приглася само съ думата „Духъ“. По този

начинъ Духътъ се приближава къмъ човѣка.

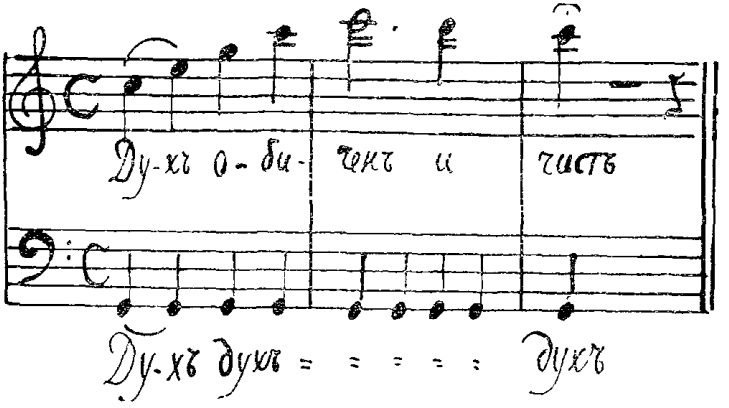

Като ученици, вие трѣбва да си служите съ музиката за трансформиране на енергиитѣ. Щомъ забележите известенъ застой на енергиитѣ си, започнете да пѣете, да отпушите центроветѣ си, за да потече енергията презъ тѣхъ. Запримѣръ, нѣкой казва, че не е музикаленъ. По този начинъ той самъ се подпушва. Когато нѣкой не се проявява въ музикално отношение, това още не значи, че той не е музикаленъ. Музиката у него е въ потенциално състояние, а у други — въ кинетическо. Дали музиката въ човѣка е въ потенциално, или въ кинетическо състояние, той трѣбва да се стреми къмъ нея. Съ своя стремежъ той ще помогне и на онѣзи, които се проявяватъ въ музиката. Много пѣвци и музиканти дължатъ своя талантъ на хора, които не сж про-

явени като музиканти, но носятъ музиката въ себе си. Ако скжсатъ връзката си съ тѣзи хора, тѣ изгубватъ таланта си. Това става не само съ музикантитѣ, но и съ поетитѣ и писателитѣ. Все трѣбва да има нѣкой човѣкъ или предметъ, който да ги вдъхновява: природата съ своитѣ планини, гори, рѣки, морета, цвѣтя. Човѣкъ все трѣбва да има нѣкакъвъ външенъ потикъ, който да го импулсира. Задъ всичко това седи нѣщо далечно. Задъ човѣка, задъ човѣшкия духъ седи Богъ. Когато поетътъ се разочарова отъ живота на земята, той отлетява къмъ небето. Оттамъ той пакъ слиза до човѣшкия животъ, дето отново започва да търси красиви форми. Красивитѣ форми сж носители на красиви идеи. Ако красивата форма се разруши, съ нея заедно изчезва всѣкаква субективна и обективна мисъль. Въ сжщность нищо въ свѣта не изчезва, нито се разрушава или създава, но само се видоизмѣня.

Упражнение. Всички, наредени въ кржгъ и изправени, поематъ единъ канапъ. Единъ отъ ученицитѣ държи края на канапа, който се предава отъ единъ на другъ. Кжлбото се развива, докато обиколи всички ученици. Всѣки ученикъ хваща канапа съ две ржце и го поставя предъ гърдитѣ си.

Дѣсната ржка се изнася въ диагоналъ напредъ, а лѣвата — надолу, колкото канапътъ позволява. Ритмично клякане, при кое-

то дѣсната ржка се спуща. Клякането се ускорява постепенно.

Дветѣ ржце се издигатъ нагоре. Бързо и ритмично клякане, при което и дветѣ ржце се спущатъ до земята.

Дѣсната ржка напредъ, а после и дветѣ ржце нагоре. Бързо, ритмично клякане, при което и дветѣ ржце се спущатъ до земята.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди“!

*

9. Лекция отъ Учителя, държана на 10 януарий, 1926 г. София.

ИЗВАЖДАНЕ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди!“

Размишление.

Чете се резюме на темата: „За какво мислятъ птицитѣ?“

Четоха се темитѣ: „Най-полезното растение“.

За следния пѫть пишете върху темата: „Най-силната гласна и най-меката съгласна въ българската азбука“. За да напишете тази тема, трѣбва да се спрете внимателно върху всѣка буква отъ азбуката, безъ никаква философия, безъ никакво умуване. Произнасяйте спокойно буква следъ буква и наблюдавайте, какво въздействие ще укажатъ буквитѣ върху васъ. За васъ е важно, какво впечатление вие ще придобиете отъ всѣка буква, а не, какво другитѣ хора казватъ.

Сега, нека излѣзатъ вънъ, предъ черната дъска, десеть души, петь братя и петь сестри, и всѣки да напише по две числа и по една буква. Първиятъ ще напише две числа, които трѣбва да се събератъ; вториятъ — да се извадятъ; третиятъ — да се умножатъ; четвъртиятъ

— да се дѣлятъ и т. н. Написаха се следнитѣ аритметически действия и букви:

5 + 3 = а
9 — 4 = О.
2 × 4 = К.
8 : 2 = Д.
9 + 2 = б.
10 — 2 = ж.
7 × 3 = П.
5 : 2 = Н.
4 + 4 = Л.
7 — 2 = В.

Това е една задача, която трѣбва да разрешите. Кое число се срѣща най-много въ тази задача? — Числото две. Следъ него — числото четири, а останалитѣ числа се срѣщатъ по два и по единъ пѫть само. При това, забелязва се, че резултатътъ на четири отъ тѣзи действия е все осемь. Какви думи можете да образувате, които да започватъ съ десеттѣ букви, написани на дъската? — Вода, лодки, кола, плава, кожа, болка, вложа, влакно и т. н. Нека всѣки отъ васъ се опита да състави едно изречение, въ което да влизатъ думи, съ начални букви отъ десеттѣ, които написахте. Наблюдавали ли сте, какво влияние указватъ различнитѣ числа върху човѣка?

Всѣко число има опредѣлено значение. Запримѣръ, тройката представя законъ за размножаване. Въ действието 5 + 3, тройката е вѫтре, което показва, че човѣкъ трѣбва да расте, да се размножава оттѫтре, а не отвънъ, и то съ действието събиране. При действието изваждане, 9 — 4, имаме числото четири, което е положително число. Следователно, когато се натъкне на нѣкакъвъ кармически въпросъ, човѣкъ трѣбва да действува смѣло, съобразително, веднага да го разреши. Числото деветь е резултатъ. Веднага ще из-

вадите перото и ще започнете да плащате. Ще извършите изваждането — 9 — 4, т. е. ще платите, безъ да отлагате. При умножаването на числата 2 × 4, имате едно пасивно число и друго — положително. — И двете сѫ Божествени числа. Числото 8 е число на безконечностьта, на вѣчностьта. Ето защо, когато работите за истината, не очаквайте бързи резултати. Резултатитѣ на истината сѫ въ вѣчностьта. Истината не се занимава съ дребни, съ материални работи. Който търси истината, той трѣбва да бѫде човѣкъ съ жестъ. Той трѣбва да има голѣмо търпение.

Освенъ по този начинъ, вие можете да се спрете на числата и отъ астрологическо гледище, да видите, кое число съ коя планета е свързано. Запримѣръ, числото четири е свързано съ Юпитеръ, деветь — съ Луната, петь — съ Меркурий. Следъ това разгледайте цвѣтоветѣ на плоднитѣ дървета и вижте, по колко листа има всѣки цвѣтъ Цвѣтоветѣ на черешата, сливата, ябълката и крушата сѫ съставени отъ по петь чашелистчета и петь вѣнчелистчета. Защо, именно, тѣзи цвѣтове иматъ по петь, а не по шесть листа? Добре е да изучавате астрология, да знаете, всѣко плодно дърво съ коя планета е свързано. Като знаете това, разумно ще се ползувате отъ плодоветѣ. Ако искате да се ползувате отъ добритѣ влияния на нѣкоя планета, ще употрѣбявате такива плодове, които сѫ свързани съ нея. Наблюдавали ли сте върху себе си, ка-

кво влияние указватъ, запримѣръ, черешитѣ? — Черешитѣ внасятъ радость и веселие въ човѣка. Човѣкъ трѣбва да наблюдава влиянието на плодоветѣ не само върху физическото си разположение, но и върху своя характетъ, за да се ползува отъ тѣхъ, като методъ за възпитание на децата. Човѣкъ не трѣбва постоянно да употрѣбява единъ и сѫщъ плодъ, но само тогава, когато иска съзнателно да се ползува отъ неговото добро въздействие.

Въ това отношение могатъ да се дадатъ редъ правила, но има една опасность, която днесъ още не позволява това. Опасностьта седи въ критичностьта на човѣшкия умъ. Западниятъ човѣкъ има силно критиченъ умъ. Ако му се дадатъ нѣкакви методи и правила, той започва да философствува, и по този начинъ разваля работитѣ. Западниятъ човѣкъ работи съ опити. Той трѣбва да прави много опити, самъ да дойде до известно заключение. Като мине презъ гѫстата материя, тогава ще започне да пъпли отдолу нагоре, къмъ високия връхъ. Щомъ стигне върха, той ще си даде смѣтка, колко енергия е изразходвалъ, и тогава ще си отговори, струва ли човѣкъ да изразходва толкова много енергия, за да се качи на върха, или да запази енергията си и да предпочете пѫтя на малкитѣ съпротивления. Източниятъ човѣкъ е майсторъ на слизането. Дойде ли, обаче, до качването, тамъ той се обленява. Запримѣръ, индуситѣ сѫ предъ самитѣ Хималаи, но не правятъ опити

да стигнатъ върха. Англичанитѣ, обаче, сѫ предприели много експедиции къмъ Хималаитѣ и не преставатъ още да предприематъ такива. Тѣхнитѣ опити сѫ оправдани. Тѣ вървятъ въ духа на окултната наука, която казва: Никога не се произнасяй за нѣщо, преди да си го опиталъ. Който е опиталъ нѣщата, той има право да разсѫждава. Докато нѣма още никакви резултати, той трѣбва да мълчи, както пилето мълчи въ яйцето. Докато не дойде деня на излупването му, то мълчи, спотайва се въ яйцето. Щомъ излѣзе отъ яйцето, пилето има право вече да се произнася за свѣта. Следователно, докато се намира при неблагоприятни условия въ живота, човѣкъ трѣбва да се вглъби въ себе си и да мълчи. Щомъ излѣзе отъ неблагоприятнитѣ условия, той може вече да говори върху онова, което е научилъ. Докато яйцето лежи 21 деня подъ квачката, ние не можемъ да кажемъ, че то се намира подъ ограничителни условия. Обаче, минатъ ли 21 деня, и пилето не излѣзе отъ яйцето, за него наставатъ вече ограничителни условия. Ако яйцето не се използува на време, то започва да се разваля.

Отъ гореказаното можемъ да извадимъ следното заключение: За реализирането на човѣшкитѣ мисли и желания се изисква опредѣлено време, опредѣленъ срокъ. Ако този срокъ се продължи или намали, заедно съ това се губятъ възможноститѣ за тѣхното реализиране. Ето защо, докато яйцето не е про-

лежало 21 деня подъ квачката, не трѣбва да се вади, но и повече отъ 21 деня не трѣбва да се задържа подъ квачката. Този законъ се отнася и до семенцата, и до плодоветѣ. Този законъ се отнася и до вжтрешния, психически животъ на човѣка. Всѣка мисъль, всѣко желание на човѣка, което е въ хармония съ природата, винаги внася разширяване, вжтрешна лекота. Щомъ не е въ съгласие съ природата, човѣкъ изпитва вжтрешно стѣснение, вжтрешно ограничаване.

Сега, като останете свободни, правете наблюдения върху своя почеркъ, както и върху почерка на близкитѣ си, да изучавате човѣшкия характеръ. Наблюдавайте, накжде завършватъ буквитѣ, нагоре или надолу, надѣсно или налѣво. Сжщевременно изучавайте четиритѣ математически действия и приложението имъ въ живота. Запримѣръ, изваждането има приложение при търсене на своитѣ погрѣшки, както и тия на своитѣ ближни. Дойде ли въпросъ до погрѣшкитѣ, човѣкъ трѣбва да бжде абсолютно справедливъ, безпристрастенъ, да ги тегли на точни везни: нито да ги преувеличава, нито да ги намалява. Само по този начинъ човѣкъ може да създаде въ себе си устойчивъ характеръ; само така той може да уравновеси силитѣ на своя организъмъ.

Упражнение. Всички наредени въ кржгъ, единъ до другъ. Ржцетѣ назадъ, силно изопнати. Дѣсниятъ кракъ напредъ, силно из-

опнатъ. Бавно клякане, при положение на ржцетѣ напредъ — хоризонтално, настрана, назадъ. Това движение на ржцетѣ се повтаря нѣколко пжти ритмично. Изправени: лѣвиятъ кракъ напредъ, добре изопнатъ. Клякане. Ржцетѣ напредъ—хоризонтално, настрана, назадъ. Изправени: ржцетѣ настрана, предъ гърдитѣ. Пръститѣ на ржцетѣ единъ срещу другъ, дланитѣ надолу. Широки полукржгове съ ржцетѣ напредъ, настрана и сваляне ржцетѣ надолу.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди“.

*

10. Лекция отъ Учителя, държана на 17 януарий, 1926 г. София.

ГЛАСНИ И СЪГЛАСНИ БУКВИ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди“.

Размишление.

Чете се резюме на темата: „Най-полезното растение“.

Чете се темата; „Най-силната гласна и най-меката съгласна“.

Когато пишете темитѣ си, вие трѣбва да бѫдете свободни, да не се смущавате. Всѣка тема е упражнение на ума. За да наппше нѣщо, човѣкъ трѣбва да мисли. Буквитѣ, съ които си служите въ езицитѣ, се взиматъ вмѣсто числа. Защо съ буквитѣ „x, y, z“ се изразяватъ неизвестни величини? (— Математицитѣ сѫ се условили съ първитѣ букви на азбуката да означаватъ известни величини, а съ последнитѣ — неизвестни). Споредъ мене, „x“ се взима като неизвестно, защото представя кржгъ, раздѣленъ чрезъ диаметъра на две равни части, които по неизвестенъ начинъ сѫ се обърнали и образували тази буква. Какъ сѫ се обърнали дветѣ половини на кржга, за да образуватъ буквата „x“, това, именно, е неизвестно. Ние искаме да знаемъ, коя сила, коя причина е раздѣлила кржга на две равни части и по неизвестенъ начинъ ги е обърнала,

а после съединила и образувала „х“. Сжщата причина, сжщата сила действува и върху житното зърно, посадено въ земята, и го заставя да се пукне и да покълне.

Като дойдемъ до буквата „у“, виждаме единъ символъ, съ който египтянитѣ представяли човѣка, обърнатъ съ главата надолу. Ние не можемъ да си обяснимъ, защо човѣкъ се е обърналъ съ главата надолу. Въ бждеще тази буква трѣбва да се обърне, да представи човѣка, застаналъ въ право положение, съ главата нагоре — ⅄. Въ положение на буквата „у“ се намиратъ и растенията. Главата на растенита и до днесъ още е заровена въ земята.

Буквата „з“ пъкъ представя кржгъ, напрѣчно раздѣленъ на две части. Подъ влиянието на нѣкаква сила тѣзи две части, неизвестно какъ, сж се обърнали и образували „з“ — знакъ за размножаване. Значи, въ всѣки знакъ, въ всѣка буква е скрита една идея. Въ това отношение буквитѣ представятъ фигуративно изразени идеи. На васъ, като ученици, не остава нищо друго, освенъ да изучавате идеитѣ, които се криятъ въ буквитѣ.

Кои букви се посочиха за най-силни гласни и за най-меки съгласни? — Буквитѣ „а, о, и, у“ се посочиха като силни гласни, а буквитѣ — „х, м, л, с“ — като меки съгласни. Ако съедините гласнитѣ, „а, о“ съ гласната „х“, ще образувате частицитѣ „ахъ и охъ“, които сж общи за всички народи — англичани, гер-

манци, французи, българи, турци и т. н.—Какъ опредѣляте мекотата на съгласнитѣ букви? — По начина на изговарянето. Колкото по-малко съпротивление се изпитва при изговаряне на дадена буква, толкова по-мека е тя. Съ буквата „м“ и съ нѣкои гласни се образуватъ сричкитѣ „ма, мо, ми, му“, или „ам, ом, им, ум“. Гласнитѣ ли смекчаватъ буквата „м“, или „м“ смекчава гласнитѣ? Гласнитѣ ли предаватъ качества на съгласнитѣ, или съгласнитѣ — на гласнитѣ? Като изговаряте съгласнитѣ букви, наблюдавайте, кои органи взиматъ участие: езикътъ, небцето или устнитѣ. Сѫщевременно, наблюдавайте, какво напрежение изпитвате при изговаряне на различнитѣ съгласни. Когато произнесете звука „м“, усѣщате спиране на устнитѣ. Когато произнесете звука „х“, усѣщате спиране около ларинкса, въ дъното на езика. При изговаряне на звука „л“ езикътъ спира на небцето. Буквата „с“ пъкъ е звукъ, съ който си служатъ змиитѣ и гѫскитѣ. Когато чуе този звукъ, човѣкъ взима предпазителни мѣрки. Той предупреждава човѣка да не падне въ пропасть. Нѣкои животни си служатъ съ слога „му“. Кравата мучи. Буквата „м“ е символъ на нѣщо. Тя означава субстанциално състояние на материята. Сѫщевременно тя изразява и потенциално състояние на материята. Следователно, думата „ма-ма“, образувана отъ двѣтѣ срички „ма-ма“, представя материята, отъ която човѣкъ е направенъ. Подъ думата „мама“ разбираме то-

ва, което ни е дало форма, и това, което се проявява у насъ. Слогътъ „ма“ се повтаря два пѫти. Англичанитѣ обичатъ да съкращаватъ думитѣ, затова често си служатъ съ слога „ма“.

Сега, като изучавате силата на гласнитѣ букви и мекотата на съгласнитѣ, вие можете да се ползувате отъ тѣхъ като методъ за трансформиране на състоянията си. Съ нѣкои отъ буквитѣ ще можете да трансформирате единъ родъ състояния, а съ други — другъ родъ състояния. Представете си, че сте студентъ, който е пропадналъ на изпита. Какъ ще си въздействувате: съ гласнитѣ, или съ съгласнитѣ букви? Ще изговарятє една, втора, трета буква отъ гласнитѣ и отъ съгласнитѣ, докато неразположението ви напълно изчезне. Всѣко неразположение, било физическо или психическо, се лѣкува по два начина: или съ методъ, подобенъ на причината, която го е предизвикала, или съ методъ, противоположенъ на причината. Запримѣръ, измръзнали рѫце и крака се лѣкуватъ съ студено, а не съ топло. Изгорени удове отъ организъма се лѣкуватъ съ топло. Тѣ се намазватъ съ дървено масло, понеже то поглъща топлината въ себе си, и по този начинъ освобождава организъма отъ излишната енергия, която е приелъ чрезъ изгарянето. Когато организъмътъ е простуденъ, той е погълналъ особенъ родъ енергия, която не е въ хармония съ него. За да

трансформира тази енергия, човѣкъ се нуждае отъ външна помощь.

Лесно се говори за трансформиране на енергиитѣ, на състоянията на човѣка, но мжчно се постига това трансформиране. Какво е положението на студента, който е пропадналъ на доктората си? Работилъ, челъ, писалъ и въ единъ моментъ се вижда пропадналъ. Като се върне у дома си, той седне на столъ, отпусне главата си и започва да мисли: Какво направи професорътъ съ мене? Насади ме въ земята, както насаждатъ растенията. Това означава клюмналата глава. Обаче, туй не го задоволява. Той става отъ стола, нервно се разхожда изъ стаята си и се разговаря мислено съ професора: Защо ме скжсахте? Защо ме насадихте въ земята? Това е несправедливо! Следъ туй отново сяда на столъ, започва да свива юмруци, да се заканва на професора си. Като помисли малко, пакъ става отъ стола, започва да се разхожда, като си казва: Защо ли си въобразявамъ? Азъ нищо не мога да му направя, но ще започна усилено да работя, да уча, да преработя доктората си и пакъ ще го представя предъ комисията. Щомъ дойде до това разсжждение, той дига главата си нагоре и започва спокойно да се разхожда изъ стаята.

Това сж психологически състояния, които всѣки човѣкъ преживява. Когато страда, човѣкъ сяда, става, движи се. Безъ тѣзи движения той не би могълъ да издържи голѣ-

митѣ душевни напрежения. Седи, мисли, очудва се, заканва се: Хмъ, ще му дамъ да разбере! После му дойде нѣкаква свѣтла идея въ главата, веднага скача отъ стола си и радостно извиква: Ха, така ще постжпя, да покажа, че и въ мене има благородство, характеръ. Когато въ душата на човѣка ставатъ редъ вжтрешни процеси, той трѣбва да ги изрази чрезъ нѣкакви символи. Ако го наблюдавате, ще видите, каква буря става въ него: ту утихне, ту отново се яви, докато най-после въпросътъ се реши. Не е лесно да се справя човѣкъ съ своитѣ вжтрешни преживявания. Като знаете това, не го сждете, но старайте се по нѣкакъвъ начинъ да му помогнете.

Да се върнемъ пакъ къмъ гласнитѣ и съгласнитѣ букви като методъ за трансформиране на състоянията. Щомъ сте неразположени, или скръбни, започнете да си въздействувате първо съ съгласнитѣ букви, а после съ гласнитѣ. Ако при изговаряне на всички съгласни и гласни букви състоянието ви не се измѣни, започнете да ги комбинирате въ срички. Като правите това упражнение, забелязвайте, при кои съгласни или гласни състоянието ви се е измѣнило. Правете това упражнение съ себе си, или съ нѣкой вашъ приятель и вижте, какво заключение ще извадите. Работете съ буквитѣ десеть вечери наредъ, по половинъ часъ, между деветь и десеть часа. Наблюдавайте

внимателно въздействието на буквитѣ върху вашия психически животъ. Това е наука, която има приложение въ живота. Съзнателно или несъзнателно, човѣкъ си служи съ нея. Съгласнитѣ букви представятъ затваряне на известни енергии въ човѣка, а гласнитѣ — отваряне пжть на тѣзи енергии, даване възможность да се проявятъ, да излѣзатъ навънъ. Значи, чрезъ съгласнитѣ букви човѣкъ си служи като съ спирачки, да не дава ходъ на нѣкои свои енергии.

Изобщо, буквитѣ могатъ да се използуватъ при различни случаи въ човѣшкия животъ. Нѣкой ученикъ започва да развива дадена тема. Седне на столъ, вземе писалката, но не му дохожда на умъ, какво да пише. Нека не се мжчи да измисля нѣщата, но да почне да изговаря ту една гласна, ту една съгласна, да ги съчетава въ срички. Нѣма да се мине много време, и въ главата му ще влѣзе нѣкаква малка, свѣтла мисъль. Така той ще разбере, че отдѣлнитѣ букви, както и съчетанията имъ въ слогове, представятъ сѣчива, пособия, съ които опитниятъ майсторъ може свободно да работи. Често хората употрѣбяватъ слога „охъ“. Какво показва този слогъ? — Той показва, че човѣкъ се е отклонилъ отъ правия пжть, въ който природата го е поставила. Той е излѣзълъ отъ естествения кржгъ на своето движение. Сжщевременно частицата „ох“ показва начинъ, по който човѣкъ може да се върне въ

правия пжть. Въ математиката „хиксътъ“ означава движение на кржга въ безкрайность и връщането му назадъ. Следователно, когато човѣкъ се изгуби нѣкжде въ безконечностьта, той не продължава да върви напредъ, но се връща назадъ. Това значи: когато направи една погрѣшка, човѣкъ се връща назадъ.

За да изправи погрѣшката си, човѣкъ трѣбва да я прекара два пжти презъ ума си: да я изповѣда предъ себе си, да я изповѣда и предъ хората. За да се освободи отъ терзанието на една своя погрѣшка, или на единъ свой грѣхъ, човѣкъ трѣбва да се изповѣда предъ своитѣ ближни. Такъвъ е законътъ. Една погрѣшка, една болка се лѣкува, когато излѣзе наяве. Запримѣръ, нѣкой се разгнѣви и отъ гнѣвъ порѣже пръста си. Кой какъ го види, все го пита, защо ржката му е превързана. Той може да каже истината, но може и да не я каже. Ако каже истината, раната му ще зарасне поскоро. Той ще мине презъ голѣми изпитания, но и много хора ще му се притекатъ на помощь. Едни ще му помагатъ, а други ще го морализиратъ, ще го питатъ, защо е билъ толкова глупавъ, защо не се е въздържалъ и т. н. Всичко това той трѣбва да издържи, но въ края на краищата ще се освободи. Ако не каже истината, малцина ще знаятъ погрѣшката му, но раната му мжчно ще зарасне, нѣма кой да му помогне. Когато из-

правя погрѣшкитѣ си, човѣкъ трѣбва да бѫде смѣлъ, решителенъ. Когато изправя погрѣшкитѣ си, той не върши това за хората, но за великия принципъ, на който служи.

Като ученици, отъ васъ се иска мораленъ устой. Вие трѣбва да имате мораленъ устой не само въ единъ случай, но въ всички случаи. На сто случаи въ живота ви може да има най-много десеть изключения. Колкото повече погрѣшки върши човѣкъ, толкова по-неблагоприятна е срѣдата, въ която живѣе. Запримѣръ, гладниятъ човѣкъ има най-много условия да грѣши, защото живѣе въ гѫста срѣда. Въ желанието си да задоволи своя гладъ, той прави много погрѣшки. Любознателниятъ, който търси срѣдства да си достави нѣкаква книга, прави по-малко погрѣшки, защото срѣдата, въ която живѣе, е по-рѣдка. Моралниятъ човѣкъ пъкъ прави най-малко погрѣшки. Срѣдата, въ която той живѣе, е още по-рѣдка. Следователно, колкото по-гѫста е срѣдата, въ която човѣкъ живѣе, толкова по-голѣми сѫ съпротивленията и противодействията на неговия пѫть.

Сега можете да зададете въпроса: Какво трѣбва да прави човѣкъ, за да избегне глада? — За да избегне глада, човѣкъ не трѣбва да поставя спирачки на своитѣ естествени желания. Забелязано е, че следъ известни болести, въ човѣка се развива голѣмъ гладъ. Докато е боленъ, лѣкаритѣ и близкитѣ му го поставятъ на строга диета. Като

започне да оздравява, гладътъ се проявява въ него, и той усилено се стреми къмъ ядене. Следователно, спирачкитѣ, които се поставятъ въ живота на човѣка, не трѣбва да бждатъ голѣми. Тѣ трѣбва да се турятъ постепенно, незабелязано. Това зависи отъ разумностьта на човѣка. Колкото по-разуменъ е човѣкъ, толкова повече спазва законитѣ на природата. Щомъ спазва законитѣ на природата, той ще бжде свободенъ отъ нейнитѣ спирачки. Обаче, обикновениятъ човѣкъ, който не живѣе споредъ законитѣ на разумната природа, има обикновена опитность, съ обикновени резултати. Обикновениятъ човѣкъ, колкото печели, толкова губи. Разумниятъ човѣкъ всѣкога свършва съ изобилие. Ако искате да знаете, какъ сте прекарали деня, като обикновенъ или като разуменъ човѣкъ, всѣка вечерь, преди да си легнете, употрѣбете 10—15 минути, мислено да си дадете отчетъ, какво сте правили презъ деня. Спомнете си, кжде, какво сте казали, какво сте правили и т. н. И ако следъ всичко това намѣрите въ себе си една малка придобивка, туй показва, че сте прекарали деня добре, като разуменъ човѣкъ. Колкото малка да е придобивката, тя е ценна. Само по този начинъ човѣкъ може да разработва своя характеръ. Само по този начинъ природата може да му разкрие своята съкровищница. Тя ще му разтвори каситѣ си, да взима, колкото и каквото иска. При-

родата има довѣрие само на онѣзи, които иматъ мораленъ устой. Който си позволи да проникне инкогнито въ силата, въ тайнитѣ на природата, той ще изпита нейния камшикъ върху гърба си. За да спечелите довѣрието на природата, вие трѣбва да живѣете по новъ начинъ, а не както сте живѣли нѣкога, въ миналото си. Като влѣзете въ новия животъ, вие ще имате микроскопически резултати, едва забележими, но това, именно, трѣбва да ви радва. Докато сте на земята, вие можете да бждете обикновенъ човѣкъ, на никого неизвестенъ, но на небето ще бждете на всички известенъ. Затова е казано: „Невъзможното за човѣка е възможно за Бога“.

Упражнение. Всички прави, ржцетѣ настрана. Дѣсната ржка прави широкъ полукржгъ отпредъ, като се поставя върху рамото на лѣвата, която е напредъ, отдето се спуща надолу, по дължината ѝ, до китката. При това движение на дѣсната ржка се произнася високо буквата „а“ . . . Дѣсната ржка се движи нагоре по лѣвата, до рамото. После минава предъ гърдитѣ, хоризонтално, настрана и се спуща надолу.

Сжщото движение прави лѣвата ржка върху дѣсната, при което пакъ се произнася звука „а“. Така могатъ да се произнасятъ и други звукове — гласни (о, и) и съгласни — м, л. . . .

Като правите това упражнение, наблюдавайте, да видите, какво въздействие ще укаже върху васъ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди.“

11. Лекция отъ Учителя, държана на 24. януарий, 1926 г. София.

МАТЕМАТИЧЕСКИ ЗАДАЧИ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди.“

Размишление.

Сега ще ви задамъ въпроса: Има ли нѣкакво съотношение между звуковетѣ и идеитѣ на човѣка? Ако има такова съотношение, въ какво, именно, се заключава? Представете си, че до васъ достигатъ нѣкакви звукове отъ цигулка. Можете ли да възприемете тѣзи звукове, безъ да си представите, че задъ цигулката, която произвежда тоноветѣ, седи нѣкое разумно сѫщество? Нѣма движение въ природата, колкото и да е малко, въ което да не се крие животъ.

Думата „животъ“ започва съ буквата „ж“. Въ тази буква диагоналитѣ сѫ най-дългитѣ линии. Първото ограничение въ живота е кръгътъ. Той има четири важни точки — точкитѣ, въ които два перпендикулярни ни диаметра пресичатъ кръга. Обаче, като се движатъ диаметритѣ, съ тѣхъ заедно се движатъ и точкитѣ. Следователно, всички точки на окръжностьта ставатъ важни. Точкитѣ на окръжностьта сѫ точки и на живота. Дветѣ точки сѫ отрицателни (магнетични), а дветѣ — положителни (електрични). Геометрически тази идея може да се изрази

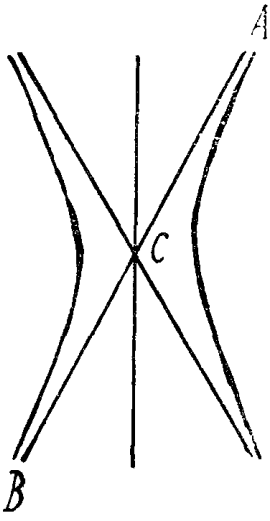

съ буквата „ж". Ако точка С на чертежа представя центъра на земята, а точкитѣ А и В — тѣла които се движатъ къмъ С, то движението на тия тѣла къмъ С ще бжде най-трудно въ съседство съ самия центъръ С. Тукъ тѣ ще срещнатъ най-голѣми съпротивления, най-голѣми мжчнотии Каквито усилия да правятъ, тѣ не могатъ да пробиятъ центъра на земята. Съ физическото си тѣло човѣкъ не може да стигне до центъра на земята, обаче, съ астралното си тѣло може да достигне.

Този законъ се отнася и до психическия животъ на човѣка. Колкото повече навлиза къмъ центъра на кржга, толкова по-голѣми сж страданията му. Когато се намѣри предъ известна мжчнотия, човѣкъ се затваря въ кржгъ. За да се справи съ тази мжчнотия, той трѣбва да дойде до центъра на кржга, до най-труднитѣ условия и оттамъ да започне да възлиза нагоре. Тъй щото, най-страшно е докато човѣкъ дойде до центъра. Стигне ли до центъра, нагоре отъ него лесно се излиза. Когато навлиза къмъ центъра на земята, човѣкъ трѣбва да разпери

крилата си, да слиза леко, безъ сътресения, безъ никакви наранявания. Това се постига само при пълно съзнание, при присѫтствие на ума, при спазване на връзката между Бога и душата. Само при тѣзи условия човѣкъ може да преодолѣе всички мѫчнотии и страдания и да излѣзе отъ тѣхъ неповреденъ. Първитѣ християни сѫ знаели тѣзи закони и сѫ подържали връзката си съ Бога чрезъ постоянна молитва. По сѫщия начинъ и ученитѣ разрешаватъ мѫчнотиитѣ си. Вмѣсто молитва, тѣ държатъ въ ума си нѣкаква висока идея. При всѣко разрешаване на задачитѣ си, тѣ излизатъ все отъ тази идея и къмъ нея се връщатъ. При разрешаване на задачитѣ има три важни положения: работи се или съ отрицателни величини, т. е. подъ влияние на отрицателни сили въ природата; или съ положителни величини, т. е. подъ влияние на положителни сили въ природата; или чрезъ примиряване на положителнитѣ и отрицателни величини, т. е. чрезъ равенството. Дето има равенство, тамъ действуватъ разумни сили по всички направления. Когато работите въ математиката съ положителни и отрицателни величини, найпосле трѣбва да намѣрите методъ, чрезъ който да подчините тия величини на едно равенство. Значи, решаването на задачитѣ не се заключава само въ опериране съ знацитѣ на даденитѣ величини, а въ превръ-

щане на величинитѣ. Запримѣръ, ако съберете $(a+b)+(a-b)$, ще получите $2a$; ако ги извадите, ще получите $2b$.

Представете си, че „а“ е ябълчна семка, а „b“ — почвата, въ която тази семка се посажда. Като поникне семката и израсне, тя поглъща часть отъ елементитѣ на почвата и се превръща въ a^2+b^2. Ако съберемъ и извадимъ a^2+b^2 и a^2-b^2, пакъ ще получимъ $2a^2$ и $2b^2$:

$$\begin{array}{r} a^2+b^2 \\ + \\ a^2-b^2 \\ \hline 2a^2 \end{array} \qquad \begin{array}{r} a^2+b^2 \\ - \\ a^2-b^2 \\ - \quad + \\ \hline 2b^2 \end{array}$$

Каквито обяснения да дадете на тѣзи действия, отъ гледище на физическата математика, тѣ сж необясними. Обаче, психическата, или духовната математика може да ги изясни, понеже тя борави съ живи сили, които се движатъ въ повече отъ три измѣрения. При растене на ябълчното дърво, почвата постепенно губи потенциална енергия. Щомъ потенциалната енергия на почвата се изчерпи, ябълката престава да се развива. Тя спира своето растене. Щомъ е дошълъ на земята, човѣкъ се нуждае отъ физически, отъ материални условия за развитие. Нѣма ли такива условия, той престава да се развива.

Сега, като ви давамъ тия примѣри, имамъ предъ видъ да разсжждавате върху

всички аритметически и алгебрически действия, било отъ елементарната или отъ висшата математика, да ги превеждате правилно, за да се ползувате отъ тѣхъ. Не ги ли разбирате, вие можете да се натъкнете на нѣкой житейски въпросъ отъ висшата математика и да преживѣете голѣмо противоречие. Да се натъкне човѣкъ на нѣкое противоречие, това значи да се намѣри въ тресавище, на колеблива почва. Въ такова положение може човѣкъ да се намѣри и въ науката.

Въ математиката, запримѣръ, може да се дойде до положения извънъ физическия свѣтъ, дето нѣщата ставатъ невидими, а при това тѣ трѣбва да се допуснатъ, че сѫществуватъ, т. е. сѫществуватъ като действителни. Казвате, че извънъ физическия свѣтъ другъ не сѫществува. — Защо? — Защото познавате само свѣта на тритѣ измѣрения. Съ други думи казано: Извънъ тритѣ измѣрения друго не сѫществува. Въпрѣки това днесъ висшата математика говори не само за четвърто измѣрение, но и за пето, за шесто, за седмо измѣрение. За да се разбератъ тѣзи отвлѣчени въпроси, трѣбва да се приеме, че въ природата сѫществуватъ много възможности, които човѣкъ не познава. Човѣкъ познава само нѣколко положения и отъ тѣхъ вади свои заключения. Човѣкъ знае само онѣзи прояви на живота, които произлизатъ отъ проявитѣ на вчерашния день. Обаче, за проявитѣ на човѣшкия животъ има много въз-

можности. Днешниятъ день представя условия за утрешния. — Възможно ли е това? — Възможно е. — Какъ може да се докаже? — Това може да се докаже по математически начинъ.

Допуснете сега, че „а“ представя жито, *което първо е било въ хамбара, а после е* било посадено въ почвата „b“; ще имате едно отрицателно положение, т. е. изпразване на хамбара. Следъ време житото ще израсне, ще се увеличи, като вземе известни елементи отъ почвата и ще се превърне въ a^2. При това положение ще имаме единъ положителенъ процесъ, т. е. придобиване на нѣщо, прибавяне на нѣщо къмъ житото. Новото жито, което е израсло на нивата, може ли да се събере въ сѫщия хамбаръ? — Не може. По количество то се е увеличило значително. Тукъ процеситѣ ставатъ въ възходеща степень. Това показва, че въ живота се работи едновременно съ положителни и съ отрицателни величини, не само въ права линия, но и въ други посоки и положения, които трѣбва да се иматъ предъ видъ. Има положителни и отрицателни величини възходещи, както и положителни и отрицателни величини низходещи.

И тъй, ако положителнитѣ величини сѫ въ низходеща посока, материята се увеличава, но сѫщевременно става негодна за организиране. Въ нея става вѫтрешно гниене. За да се отстрани гниенето, материята трѣбва

да се изсуши. Увеличаване и намаляване на материята, т. е. сгжстяване и разредяване става навсѣкжде въ природата. Когато почвата, запримѣръ, се втвърди, тя става много гжста, негодна за използуване. За да се смекчи, непременно трѣбва да дойде дъждъ. Какъ можете съ математически величини да изразите слънчевитѣ лжчи, дъжда, сушата? Като правите тѣзи изчисления, вие трѣбва да вземете подъ внимание и времето. Щомъ работите съ тѣзи величини, вие трѣбва да ги превърнете въ еднородни, и тогава ще извършите съ тѣхъ редъ алгебрически действия. Като работите съ алгебрата, трѣбва да дойдете до положение да я внесете въ себе си. Тѣлото ви представя почвата, а идеитѣ, това сж семенцата, които посаждате въ тази почва.

Когато се намирате предъ известни мжчнотии, това показва, че семенцата ви сж повече, отколкото почвата може да приеме и да имъ даде условия за развиване. Който иска да развива повече идеи, отколкото условията му позволяватъ, той не се съобразява съ законитѣ на природата. Споредъ законитѣ на разумната природа, една идея може да се развива само въ опредѣлено за нея време и мѣсто. Две идеи не могатъ едновременно да се развиватъ. За даденъ моментъ вие трѣбва да държите въ ума си само една основна идея. Щомъ реализирате тази идея, тогава само можете да се спрете върху друга

нѣкоя, но винаги между реализирането на една и на друга идея се изисква известенъ интервалъ отъ време. Който наруши единъ отъ законитѣ на разумната природа, той ще се намѣри предъ голѣми мѫчнотии.

Съвременнитѣ хора се радватъ, когато работитѣ имъ вървятъ добре. Тѣ трѣбва да иматъ предъ видъ, на какво се дължи тази радость — дали успѣхътъ имъ не е като този на житнитѣ зърна, паднали на камениста почва, между трънитѣ или на пѫтя. Ако успѣхътъ имъ има за основа камениста почва, той скоро ще рухне. Ако успѣхътъ имъ е израсналъ между трънитѣ, той непременно ще се заглуши. И най-после, ако е на пѫтя, птицитѣ ще го изгобатъ. Всѣка идея, поставена на пѫтя, между трънитѣ или на камениста почва, не може правилно да се развива, не може да даде никакъвъ плодъ. Ето защо, като е дошълъ на земята, човѣкъ трѣбва да проучава пѫтищата, при които идеитѣ пропадатъ, както и тия, при които идеитѣ правилно се развиватъ. Почвата, на която трънитѣ растатъ, е добра, но първо тѣ трѣбва да се махнатъ, и тогава житото да се посади. Каменистата почва е неблагоприятна за житото, но отъ нея могатъ да се извадятъ хубави камъни за градежъ. Разумниятъ човѣкъ, който разбира живота, нѣма да сади жито на камениста почва, но ще използува тази почва за каменна кариера, и по този начинъ ще си създаде добро положение. Пѫтьтъ

пъкъ, по който се движатъ хора и коли, не е годенъ за посаждане на жито. Той служи като срѣдство за съобщаване.

Съвременнитѣ хора слушатъ да имъ се говори по различни въпроси, но въ края на краищата казватъ Това не ни интересува днесъ. Това не е важно за насъ. — Прави сѫ тия хора. Има нѣщо, което въ дадения случай е важно за човѣка, но въпросъ е, дали това важното може да допринесе нѣщо за неговото щастие. Може би това, което днесъ е важно за човѣка, утре ще му донесе най-голѣмото нещастие. Значи, човѣкъ трѣбва да разбира важностьта на нѣщата и да знае, къмъ кои отъ тѣхъ да се стреми. Това се отнася не само до хората вънъ отъ васъ, но и за самитѣ васъ. Ученикътъ трѣбва да разсѫждава правилно, да разбира важностьта на малкитѣ и на голѣмитѣ работи.

Единъ рибарь взелъ своята вѫдица, закачилъ я на едно колче на брѣга на рѣката и я пусналъ въ водата Следъ това той се отдалечилъ отъ брѣга и отишълъ у дома си да свърши нѣкаква работа. Въ туй време, като видѣла отдалечъ още вѫдицата, една любознателна рибка се заинтересувала отъ това, което се люлѣе въ водата. Приближила до вѫдицата и видѣла нѣщо особено. Отворила устата си да го опита, но веднага усѣтила, че устата и се закачила за това особено нѣщо и не могла да се откачи. Натукъ подскочила, натамъ

подскочила, не могла да се освободи. Въ това време единъ пѫтникъ минавалъ край брѣга и като видѣлъ, че рибката подскача отъ едно мѣсто на друго, запиталъ я: Какво, правишъ тука? — Играя хоро, но не зная какъ да се откача отъ това хоро. Ако обичашъ, помогни ми да се освободя. Пѫтникътъ билъ прочутъ мѫдрецъ. Той влѣзълъ въ положението ѝ и казалъ: Слушай, ти си се наела съ работа, която не е за тебе. Ти искашъ да учишъ дължината на радиуситѣ въ кръга, но тази наука е мѫчна, не е за тебе още. Ела сега по-близо до менъ. Рибката се приближила до брѣга, мѫдрецътъ извадилъ кукичката на вѫдицата отъ устата ѝ и казалъ: Хайде, бѫди свободна! Иди отново въ водата да плавашъ и разправи на другаркитѣ си, че не е време още да се занимаватъ съ изучаване радиуситѣ на кръга. Рибката заплувала леко въ водата и благодарила на пѫтника за свободата, която ѝ далъ. Наистина, рибката трѣбва да благодари на този пѫтникъ, именно, защото, ако рибарьтъ бѣше дошълъ по-рано отъ него, тя щѣше да се намѣри въ свѣтъ, чуждъ за нея.

Какво заключение можете да извадите отъ този примѣръ? — Той показва, че въ човѣка има редъ мисли и желания, за реализирането на които не е дошло още време. Следователно, човѣкъ не трѣбва да се интересува отъ ония мисли и желания, за реализирането на които не е дошло времето.

Започне ли да се интересува отъ тѣхъ, тѣ непременно ще му донесатъ редъ страдания и нещастия. Ще дойде рибарьтъ и ще го закачи на вждицата си. Следъ това той ще се блъска на една и на друга страна въ мисъльта си, да разреши по нѣкакъвъ начинъ въпроса, какъ да се освободи отъ страданията. Когато човѣкъ мисли правилно, все ще срещне мждреца, който ще го освободи отъ вждицата. Въ дадения случай мждрецътъ представя интуицията въ човѣка, която единствена може да му помогне, да го освободи отъ ограниченията на неговата обикновена мисъль. Докато интуицията не дойде въ помощь на човѣка, той ще се намѣри въ положението на ученъ, който изучава научни въпроси, за които не е готовъ. Интуицията му ще го запита: Какво правишъ тука? — Играя хоро, движа се по дължината на окржжностьта, съ цель да изуча нейнитѣ радиуси. Интуицията ще му отговори: Днесъ ти не можешъ да изучишъ този въпросъ. Обаче, единъ день, когато дойдешъ на по-високо стжпало на развитие, когато станешъ господарь на положението, тогава ще разрешишъ този въпросъ. Това значи: остави настрана всички ония мисли и желания, за които не си готовъ. Когато станешъ господарь на себе си, тогава започни да ги изучавашъ.

Сега, да се върнемъ къмъ формулата a + b. Съ „a“ ние означаваме човѣшкия

умъ, съ „b“ — човѣшкото сърдце. Какъ можемъ да изразимъ тази формула словесно? Ние можемъ да кажемъ: Възможноститѣ на ума и възможноститѣ на сърдцето се равняватъ на възможноститѣ на волята: $a^2+b^2=c^2$. Значи, силитѣ на ума и на сърдцето се вливатъ въ волята като притоци. Съ други думи казано: Силитѣ на водата (a) и силитѣ на въздуха (b) произвеждатъ известенъ резултатъ (c): $a^2 \cdot b^2=c^2$. Водата, това сѫ чувствата на човѣка; въздухътъ, това е неговата мисъль. Волята се проявява само подъ влияние на човѣшкитѣ чувства и мисли. Воля има само тамъ, дето има мисъль и чувства. Безъ мисъль и чувства волята не действува. Всѣки волевъ актъ се диктува отъ онѣзи мисли и чувства, които действуватъ въ даденъ моментъ. Затуй казватъ: Човѣкъ е това, което мисли и чувствува. Ако мислитѣ и чувствата на човѣка сѫ положителни възходещи, тѣ ще произведатъ съответни резултати.

Силата на човѣшката воля зависи отъ силата на неговитѣ мисли и желания. Колкото по-силни сѫ образитѣ на човѣшкитѣ мисли и желания, толкова по-активна е волята му. Кажете на човѣка, че еди-кой си е неговъ неприятель, и се отстранете. Този образъ ще израсне въ него и ще му даде сила, потикъ да се бори съ неприятеля си, да му се противопоставя. Достатъчно е човѣкъ да има силенъ образъ за нѣщо, за да бѫде всѣкога на-

щрекъ. Нѣкои хора се страхуватъ отъ змия, други — отъ мишка. Опитайте се само да произнесете думитѣ „змия или мишка“ предъ тѣзи хора, за да разберете, колко сѫ активни. Въ тѣхъ веднага се събира всичката скрита волева дейность, и тѣ могатъ да бѣгатъ, да се криятъ. Нѣкои смѣли, отлични плувци се боятъ отъ пиявица. Като дойде въпросъ до плуване, тѣ сѫ готови да плуватъ съ километри въ водата, но видятъ ли пиявица, веднага отстѫпватъ, връщатъ се назадъ. Тѣ се ужасяватъ отъ вида на пиявицата, дори и въ шише да я видятъ. Човѣкъ трѣбва да се изучава, да знае, кои образи парализиратъ неговата воля и да имъ противодействува. Той трѣбва да си послужи съ методи, които да възстановятъ равновесието му. Образътъ на змията действува върху нѣкои хора отрицателно. Какъ могатъ да се освободятъ отъ този страхъ? — Като приложатъ въ волята си нѣщо положително. Въ дадения случай любовьта ще спаси положението. Казано е въ Писанието: „Любовьта изключва страха. Вѣрата изключва суевѣрието.“ Значи, любовьта ще изпѫди страха отъ човѣка навънъ, а вѣрата ще внесе свѣтлина въ неговия умъ. За да се домогне до вѣрата, човѣкъ трѣбва да изучава пѫтищата на свѣтлината.

Днесъ хората говорятъ за всичко: за любовь, за вѣра, за братство, за равенство и т. н. Обаче, тѣ не сѫ се спирали върху

близки до тѣхъ въпроси, отъ които зависи тѣхното благосъстояние. Запримѣръ, какъ сж разрешили въпроса за яденето? Знаятъ ли, каква храна трѣбва да употрѣбяватъ въ понедѣлникъ, каква въ вторникъ, въ срѣда, въ четвъртъкъ и т. н.? Знаятъ ли, какво да ядатъ сутринь, какво на обѣдъ и какво вечерь? Ще кажете, че това сж прости работи, съ които човѣкъ не трѣбва да се занимава. Споредъ васъ, достатъчно е човѣкъ да се нахрани, а кога каква храна е ялъ, това не е отъ значение. Или, ще кажете, че колкото е по-пищна храната, толкова по-добре за човѣка. — Не е така. Въпросътъ за храненето е математическа задача, която, колкото и да е проста, непременно трѣбва да се разреши. Докато не разрешите тази задача правилно, всичкитѣ ви усилия къмъ велики и сложни задачи ще бждатъ безуспѣшни. Щомъ разрешите въпроса за храненето, ще ви се наложи разрешаването задачата за съня, за спането. Знаете ли, въ колко часа трѣбва да си лѣгате и въ колко да ставате? Ще кажете, че това зависи отъ условията. — Не, външнитѣ условия на живота не могатъ да измѣнятъ законитѣ на разумната природа. Тя строго е опредѣлила за всѣки човѣкъ, кога да си лѣга и кога да става.

Следователно, всѣки човѣкъ трѣбва да намѣри опредѣления за него часъ за спане. Кокошката, запримѣръ, лѣга преди залѣзъ слънце и става преди из-

грѣвъ. Да разреши човѣкъ правилно въпроса за храненето, за спането, това значи да е постигналъ известна хармония между своитѣ мисли и чувства. Щомъ е постигналъ това тониране, той е готовъ вече правилно да разрешава всички останали въпроси. Той ще ги решава правилно и бързо, когато другитѣ хора ще употрѣбяватъ месеци и години. Тѣ ще иждивяватъ много енергия, докато дойдатъ до микроскопически резултати. Свѣжесть, бодрость е нужна за човѣшката мисъль. Не е ли бодра, нѣма ли нужната свѣтлина, тя не може да се справи съ противоречията въ живота. Природата не познава никакви противоречия. Тя не допуща никакви обезсърдчения. — Ама ние страдаме. Не вижда ли природата нашитѣ сълзи, нашитѣ мѫчнотии? Когато види сълзи на очитѣ ви, природата казва: Умни сѫ моитѣ деца. Тѣ сѫ отворили своитѣ извори да поятъ градинкитѣ си. Когато види, че сълзитѣ на хората преставатъ, природата се радва и казва: Умни сѫ моитѣ деца, защото иматъ ключове, съ които отварятъ и затварятъ своитѣ извори, споредъ нуждитѣ си. Види ли, че нѣкой човѣкъ се е отчаялъ и намислилъ да се хвърля отъ канара, природата казва: Това мое дете е решило преждевременно да хвърчи. Единъ день то ще си научи урока.

И тъй, изучавайте езика на природата. Влѣзте въ връзка съ нея и започнете да мислите правилно. — Ама ние учимъ много.

— Не е въпросъ въ многото учене. Малко трѣбва да учи човѣкъ, но разумно. И каквото научи, да го приложи въ живота си. Днесъ хората много учатъ, малко придобиватъ. Много работятъ, малко се ползуватъ. Днесъ хората пипатъ нѣщата, а не виждатъ. Който е развилъ въ себе си ясновидство, той работи съ виждане, а не съ пипане. Така той ще се освободи отъ ненужния материалъ, който обременява нервната му система. Обаче, докато живѣе при неблагоприятни условия на живота, човѣкъ се нуждае отъ много нѣща. Щомъ много учи, а малко придобива, това говори, именно, за неблагоприятнитѣ условия, при които се намира. Който се е тониралъ, въ три часа учене, но съ любовь, той придобива много. Не е така за всички хора. Ако обикновениятъ ученикъ или студентъ учи по три часа на день, той не може да успѣе. Това се отнася до съзнателни ученици, до ония, които сж въ връзка съ живата природа и следватъ нейнитѣ закони. Природата дава на човѣка време и енергия, като му заповѣдва да пести енергията за смѣтка на времето. Тя не позволява да се харчи енергията ѝ напразно. Природата разполага съ изобилна енергия, но на никого не позволява да иждивява енергията ѝ напразно. Който наруши това правило, той е осжденъ на страдания. Тази е причината, поради която на ученика се препоржчва съзнателна работа върху себе си, да хармонизира

своитѣ мисли и чувства, да дойде до положение разумно да иждивява енергията на природата. Който пести своята енергия, той печели, той не остарява преждевременно.

Днесъ всички хора се оплакватъ отъ преждевременно остаряване. — Защо? — Защото прахосватъ своята енергия. Разуменъ човѣкъ е онзи, който отъ младини до старини остава бодъръ, способенъ за работа. Разумниятъ човѣкъ не се влияе отъ външнитѣ условия. Че имало бури и вѣтрове, че валѣли дъждове, той знае, че всичко това е на мѣстото си. Буритѣ ще дойдатъ и ще заминатъ. Дъждоветѣ ще валятъ и превалятъ. Това сѫ природни процеси, които трѣбва да изпълнятъ своето предназначение. Отъ ученика, обаче, се изисква да мисли право, да чувствува право и да действува право.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди.“

*

12. Лекция отъ Учителя, държана на 31. януарий, 1926 г. София.

РЕАЛНИ ВЕЛИЧИНИ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди.“

Размишление.

За следния пѫть пишете върху темата: „За какво мисля сега?“ Това „сега“ е всѣкога; то нѣма начало, нѣма и край. Всѣкога има настояще, всѣкога е сега.

Съвременнитѣ хора се страхуватъ свободно да изказватъ мнението си по различни въпроси. — Защо? — Защото се страхуватъ да не се изложатъ. Може би това, което мислятъ, да не е въ съгласие съ мнението на другитѣ, или да е нѣкакво крайно мнение, крайна идея. Ако нѣкой имъ е повѣрилъ нѣкаква тайна, тѣ пакъ се страхуватъ да се изкажатъ, да не издадатъ тайната. Човѣшкиятъ умъ е станция, презъ която минаватъ писма, телеграми отъ единъ човѣкъ до другъ, отъ една държава до друга, а даже и отъ земята до небето и обратно. Следователно, ако човѣшкиятъ умъ, като една станция, е приелъ нѣкакво устно или писмено съобщение, въ видъ на писмо или телеграма, той нѣма право да предава това, което е чулъ; той нѣма право да издава чужди тайни. Човѣкъ има право да предава само онова, което се отнася до самия него. Обаче, всичко

друго, което не се отнася до него, представя държавна тайна, или тайна на природата. Никой нѣма право да изнася тайнитѣ на природата. Щомъ наруши този законъ, природата затваря ключоветѣ на станциитѣ си за него.

Какво трѣбва човѣкъ да казва: това, което е направилъ вече, или което мисли да прави? Има смисълъ човѣкъ да говори за това, което е направилъ, защото е придобилъ нѣкакъвъ резултатъ, или нѣкакви опитности. Обаче, да говори за това, което мисли да прави, безъ да го е направилъ, нѣма смисълъ. Той не знае, дали, като мисли да направи нѣщо, ще има възможность да го реализира. Има три начина за изнасяне на работи, които е направилъ: да ги изнесе така, както сѫ станали; да ги преувеличи и да ги намали. Всѣки фактъ трѣбва да се изнася така, както е станалъ. Ако искате да кажете нѣщо за приятеля си, изнесете една отъ неговитѣ основни чърти, по която той се отличава отъ другитѣ хора. Вие можете да изнесете една отъ неговитѣ основни чърти на ума, на сърдцето или на волята му. Какво можете да кажете за неговия умъ? Ако кажете, че той има свѣтълъ умъ, това е обща чърта. Даже ако кажете, че той е поетъ, музикантъ или художникъ, и това е общо казано. Вие трѣбва да изнесете онази чърта отъ неговата поезия, която го отличава отъ всички поети. Много поети, музикан-

ти и художници сѫществуватъ, но всѣки отъ тѣхъ има своя индивидуална, специфична чърта въ своето творчество.

На сѫщото основание може да се зададе въпроса, каква е разликата между човѣка и животното. Присѫщи на животното сѫ отрицателнитѣ качества. Понеже сѫ живѣли при неблагоприятни условия, животнитѣ сѫ развили редъ отрицателни качества въ себе си: съмнение, подозрение, страхъ, завист, ревность и т. н. Тѣзи качества се срѣщатъ въ всички животни, отъ най-малкитѣ до човѣка. Следователно, всички отрицателни прояви на човѣка се дължатъ на времето, когато той е минавалъ презъ животинското царство. Тѣ сѫ остатъци отъ животнитѣ. Тѣ представятъ животинското естество на човѣка. Всички чувства или прояви на животнитѣ не говорятъ за нѣкаква слабость. Запримѣръ, страхътъ, който е силно развитъ въ животнитѣ, даже и въ човѣка, служи като предпазителна мѣрка, да се пазятъ отъ опасности въ живота. Кой не бѣга отъ мечка? Кой не се крие отъ стихиитѣ на природата? Колкото смѣлъ да е човѣкъ, все ще трепне сърдцето му, когато се намѣри предъ нѣкаква голѣма изненада, опасность или стихия.

Нѣкога живѣлъ на земята единъ човѣкъ, който не знаелъ, какво нѣщо е страхъ. Тръгналъ да пѫтува, да намѣри страха, да види, отъ какво се страхуватъ хората. Той пѫтувалъ презъ морета и океани, бо-

рилъ се съ вълнитѣ, но страхъ не изпиталъ. Катерилъ се по планински върхове, нападали го диви звѣрове, но страхъ не изпиталъ. Борилъ се съ природни стихии, съ болести, но все още не познавалъ страха. Единъ день седналъ на една поляна да закуси. Отворилъ торбата, извадилъ хлѣба си отъ нея, и съ хлѣба заедно изкочила мишка. Той трепналъ силно и изпуснал хлѣба отъ ржката си. Следъ това той казалъ: Разбрахъ, какво нѣщо е страхътъ.

Какво показва този примѣръ? — Че причината за страха може да бжде много малка. Човѣкъ може да се уплаши отъ нѣщо малко. Не е нужно да се изпрѣчи предъ него нѣкакъвъ голѣмъ звѣръ, за да го уплаши. Една малка мишка е въ състояние да причини страхъ на човѣка. Българитѣ изнасятъ тази идея чрезъ поговорката: „Малкото камъче прекатурва колата". По отношение на психическия животъ тази поговорка може да се изрази съ думитѣ: Най-малката отрицателна мисъль е въ състояние да измѣни разположението на човѣка. Малкото камъче, което прекатурва колата, може да бжде една отрицателна дума, една отрицателна мисъль, или едно отрицателно чувство. Въ буквален смисълъ, обаче, малкото камъче не може да прекатури колата.

Сега ще ви запитамъ: Кой е най-важниятъ въпросъ за васъ днесъ? Защо Менделеевъ постави златото въ първата гру-

па на елементи въ своята таблица? Споредъ кое отличително качество го постави въ първа група?—Споредъ валентностьта му. — Отъ коя валенция е златото? — Отъ първа и трета валенция. — Каква е разликата между калая и оловото? — Тѣ влизатъ въ една група, но се различаватъ по атомнитѣ си тегла. Калаятъ е по-лекъ отъ оловото. Различието въ атомнитѣ тегла имъ придава различни физични свойства. Обаче, въ химическо отношение и двата метала иматъ нѣщо общо, поради което сѫ поставени въ една група. — Ако сравнимъ златото съ калая и оловото, златото минава за благороденъ металъ, а калаятъ и оловото—за неблагородни. Благородството на златото се дължи на неговата еволюция. Поради интелигентностьта и благородството на неговитѣ атоми, то е отъ по-висока еволюция въ сравнение съ всички неблагородни метали. Обаче, има разлика и въ самитѣ атоми на златото. Запримѣръ, златни атоми, които влизатъ въ състава на растенията, се отличаватъ отъ тия, които влизатъ въ състава на животнитѣ. Последнитѣ пъкъ се различаватъ отъ златнитѣ атоми, които влизатъ въ състава на човѣшкия организъмъ.

Значи, както златнитѣ атоми биватъ отъ различна степень на интелигентность, споредъ мѣстото, дето се намиратъ, така и атомитѣ на останалитѣ елементи се различаватъ по степеньта на своята интелигент-

ность. Колкото по-висока е еволюцията на дадена форма, толкова по-високо интелигентни сж атомитѣ, които я съставятъ. За да дойде до по-голѣмо развитие, атомътъ трѣбва да мине презъ четиритѣ царства: минерално, растително, животинско и царството на човѣка. Споредъ това, какви атоми на елементитѣ влизатъ въ човѣшкия организъмъ и отъ кое царство идатъ, тѣ произвеждатъ въ него редъ дисхармонични или хармонични състояния. Колкото по-устойчиви сж атомитѣ на дадени елементи, които влизатъ въ състава на човѣшкия организъмъ, толкова по-добри качества придаватъ на характера на човѣка.

И тъй, всѣки елементъ внася въ човѣшкия организъмъ добри и лоши качества. Разумниятъ човѣкъ, обаче, използува добритѣ качества, добритѣ влияния на елементитѣ, а за лошитѣ се затваря. Ще се запитате, какво лошо влияние може да укаже златото. Златото развива алчность въ човѣка. Ако се стреми къмъ златото само като къмъ металъ, който скжпо се цени, човѣкъ става алченъ. Въ него се внася идеята, че безъ пари не може да живѣе. Вложи ли тази идея въ себе си, направи ли я плъть и кръвь на своя организъмъ, човѣкъ мжчно може да се освободи отъ нея. За предпочитане е той да има повече органическо злато, отколкото външно, материално. Ако не се пристрастява къмъ златото, добре е човѣкъ да

има поне една златна монета и да я прехвърля отъ ржка въ ржка, за да възприеме часть отъ енергиитѣ на това злато. Книжнитѣ монети, колкото много и да сж на брой, не могатъ да произведатъ такъвъ ефектъ, какъвто произвежда златната монета. Книжнитѣ пари сж мъртви. Отъ тѣхъ човѣкъ не се подига, но издребнява. При анализа на кръвьта, химицитѣ сж намѣрили известно количество органически свързани метали, обаче, злато не сж намѣрили. Това не значи, че въ кръвьта на човѣка не сжществува органическо злато. То сжществува, но тѣ не сж могли да го откриятъ. — Защо? — Понеже златото указва влияние върху висшитѣ прояви на човѣшкия характеръ. Следователно, то се намира въ особено ефирно, финно състояние на материята, която мжчно се подава на анализа. Въ златото е складиранъ голѣмъ запасъ отъ енергия, която се намира въ кондензирано състояние. Който разбира законитѣ на алхимията, той може да разтвори, да разреди тази енергия и да използува скритата сила въ златото за своя организъмъ. Тъй щото, правилно е хората да обичатъ златото, но тѣ не могатъ да се ползуватъ отъ неговитѣ енергии. Засега хората се ползуватъ отъ златото дотолкова, доколкото имъ е нужно въ тѣхния физически, материаленъ животъ.

За да може човѣкъ правилно да се ползува отъ енергиитѣ на елементитѣ, кои-

то влизатъ въ състава на неговия организъмъ, той трѣбва да работи върху себе си, върху своя характеръ. Като работи съзнателно върху себе си, човѣкъ ще измѣни схващанията си и ще започне да живѣе споредъ законитѣ на живата, разумна природа. По този начинъ той ще се освободи отъ противоречията, на които се натъква цѣлото човѣчество. Докато се натъквате на противоречия, които не можете да разрешите, вие всѣкога ще бждете съ охлузена кожа. Това не трѣбва да ви плаши. Какво страшно има въ това, че нѣкой охлузилъ кожата на рждката си? Щомъ кожата на рждката ви се охлузи, ще я намажете съ малко зехтинъ, ще я превържете и оставите да зараства. Щомъ я оставите спокойно да зараства, раничката ще се покрие съ коричка, която, безъ да я чоплите, сама ще падне. Подъ нея ще се яви нова, здрава кожа.

Ето защо, ако искате раната ви лесно да оздравѣе, оставете я на действието на природата. Тя има грижа за всички нарушения на нейнитѣ закони. Тя е въ състояние сама да корегира всичко. Докато човѣкъ непрекждснато чопли своитѣ рани, т. е. своитѣ неджзи, той всѣкога ще усложнява положението си, отъ малка рана ще си създаде голѣма язва. Тъй щото, видите ли нѣкаква рана въ себе си, погледнете я, превържете я и си кажете: Ще оздравѣе. Не се борете съ неджзитѣ си, но развивайте своитѣ добри

чърти. Ползувайте се отъ тѣхъ и уповавайте на силитѣ въ разумната природа. Ако искате да изправите своитѣ неджзи, дайте потикъ на разумния животъ въ себе си. Неджзитѣ, които имате, не сж само ваши. Тѣ сж неджзи на цѣлото човѣчество, придобити отъ хиляди и милиони години насамъ, откакъ животътъ сжществува. Като знае това, човѣкъ не трѣбва да се смущава отъ неджзитѣ си, но трѣбва да ги изправя.

Сега, напишете единъ малъкъ кржгъ и проследете пжтя на движеннето му. Да оз-

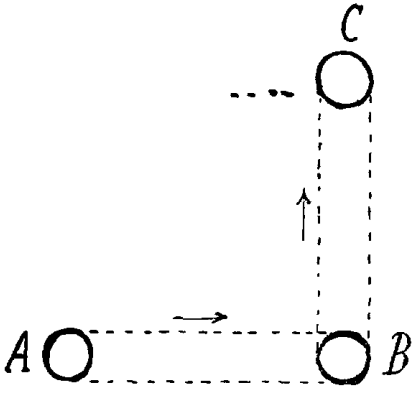

(фиг. 1)

начимъ този кржгъ съ буква А, (фиг. 1.) Безъ да се увеличава, кржгътъ А може да се движи надѣсно, да дойде въ точка В. Оттамъ, той може да се движи нагоре, въ точка С. Значи, на физическия свѣтъ кржгътъ мо-

же да се движи отъ едно мѣсто на друго, да мѣни посоката си. Движението на кржга А представя движение на мисъльта. Мисъльта, обаче, като мѣни мѣстото си, заедно съ това тя се трансформира. Кои мисли могатъ да се трансформиратъ: добритѣ или лошитѣ? Може ли лошата мисъль да се трансформира въ добра? Лошата мисъль може да се замѣсти съ добра, но не и да се трансформира въ добра. Сжщото може да се каже и за лошитѣ чувства на човѣка. Лошитѣ и добритѣ чувства на човѣка се опредѣлятъ отъ външнитѣ стимули въ него. Запримѣръ, ако върху ржката на нѣкой човѣкъ поставятъ нагорещенъ вжгленъ, той ще усѣти болка, която ще събуди въ него неприятно, болезнено чувство. Обаче, ако въ окото на човѣка пуснатъ мекъ, свѣтлинєнъ лжчъ, той ще изпита приятно, радостно чувство. Както виждате, външниятъ стимулъ събужда въ човѣка приятни и неприятни чувства, но сами по себе си чувствата и мислитѣ не могатъ да бждатъ лоши. Щомъ се отстранятъ стимулитѣ, които произвеждатъ неприятнитѣ чувства, съ тѣхъ заедно изчезватъ и лошитѣ чувства. Ако въ окото на човѣка влѣзе една прашинка, тя ще му причини болка, която пъкъ ще извика въ него неприятно, болезнено чувство. Какво показва това? — Това показва, че прашинката, като стимулъ, не е попаднала на мѣсто. Тя не трѣбва да влиза въ окото на човѣка, но да отиде въ про-

странството, между воднитѣ капчици, и да докара дъждъ. Дъждътъ ще се отрази благоприятно върху растенията.

Човѣкъ трѣбва да съзнава, че прашецътъ, който влиза въ него, не е случайно явление, но той самъ го е привлѣкълъ. По сѫщия начинъ вие сами привличате мислитѣ отъ пространството. Вие считате, че нѣкои мисли сѫ лоши, а нѣкои — добри. Обаче, лошитѣ мисли за васъ, за природата сѫ добри и потрѣбни. Ако не се нуждаеше отъ тѣхъ, природата не би ги допуснала. Щомъ ги допуща, тя намира, че тѣ съдържатъ въ себе си елементи, нужни за общия животъ. Допуснете, че бащата на нѣкой отъ васъ е химикъ, има своя лаборатория, съ различни киселини и отровни съединения и строго ви е забранилъ да пипате шишетата съ различнитѣ киселини. Единъ день вие влизате въ лабораторията на баща си, безъ негово позволение, и започвате да отваряте ту едно, ту друго шише, да опитвате съдържанието имъ. Следъ малко започвате да се оплаквате отъ разстройство на стомаха. Отивате при баща си и го питате, защо езикътъ и устата ви сѫ изгорѣли, защо стомахътъ ви е разстроенъ. Баща ви веднага разбира, че сте влизали въ лабораторията и пипали киселинитѣ. Той казва: Щомъ си нарушилъ моята заповѣдь, ще носишъ последствията на това нарушаване. Когато синътъ иска да влѣзе въ лаборатория-

та на баща си, или въ широкъ смисълъ на думата, въ лабораторията на живата природа, той трѣбва да се свърже съ нея и заедно да започнатъ да изучаватъ нейнитѣ елементи и закони. Това се отнася до мислитѣ и чувствата на човѣка. Дойдете ли до нѣкаква мисъль или чувство, не бързайте да ги приемете въ себе си, докато предварително не проучите тѣхнитѣ качества и закони, които ги управляватъ.

Кои сѫ отличителнитѣ качества на добрата мисъль? — Добрата мисъль трѣбва да се движи. При това, движението ѝ трѣбва да бѫде строго опредѣлено —около слънцето. Въ дадения случай слънцето представя центъръ, около който мисъльта постоянно се движи. Както земята непрестанно се движи около осьта си и около слънцето, така и добрата мисъль трѣбва да спазва тѣзи два центъра на движение. Двата центъра, това сѫ два полюса, между които мисъльта се движи. Докато мисъльта не се движи между полюси, тя е въ потенциално състояние. Щомъ започне да се движи между два полюса, тя е въ кинетическо състояние, т. е. започва да се проявява. Не само мислитѣ иматъ две състояния— потенциално и кинетическо, но и самиятъ човѣкъ. Докато е буденъ, съ будно съзнание, човѣкъ хроникира всичко, което става около него; заспи ли, той нищо ие може да хроникира. Той не знае, какво става около него, нито какво става на земята. Има сѫщества,

които хроникиратъ всичко, което става на земята. Затова, обаче, се изисква непреривность въ съзнанието. Ще дойде день, когато и човѣкъ всѣкога ще има будно съзнание. Тогава той ще знае, кѫде какво се върши всѣки моментъ. При сегашното си развитие човѣкъ не може да схваща всичко, което става на земята, защото не може да го издържи.

Ето защо, когато човѣкъ минава презъ опасни мѣста, съзнанието му се помрачава; щомъ мине опасната зона и излѣзе на красиво мѣсто, съзнанието му отново се просвѣтлява. За всѣки човѣкъ има тъмни зони на съзнанието, презъ които неизбѣжно трѣбва да мине. Всѣки день човѣкъ минава по единъ кржгъ на съзнанието, като ту слиза до ада, ту се качва на небето; ту нагребва нѣщо и се пълни, ту излива нѣщо отъ себе си и се празни. Отгоре той нагребва чиста вода, отдолу — каль, тиня. Само така може да се обясни, защо нѣкога човѣкъ е добъръ като ангелъ, а нѣкога — лошъ, гнѣвенъ, недоволенъ отъ себе си, отъ всички хора. Той не вѣрва на никого, не вѣрва и на себе си. Човѣкъ може да се съмнява, да не вѣрва, но само за даденъ случай, а не презъ цѣлия си животъ. Нѣкой се съмнява, че не може да научи урока си. Обаче, това се отнася само за единъ урокъ, а не за всички уроци. При това, ако въ дадения моментъ не може

да го научи, въ другъ нѣкой моментъ ще го научи.

Всички хора говорятъ за реални нѣща, но ако ги запитатъ, коя мисъль, кое желание на човѣка е реално, тѣ не могатъ да отговорятъ. Представете си, че пѫтувате презъ единъ горещъ лѣтенъ день, и цѣли три деня не сте пили вода. Гърлото ви е засъхнало, краката ви се подкосили отъ жажда, едва се движите. Обаче, срѣщате единъ човѣкъ и го питате, знае ли, кѫде има вода. Въ дадения моментъ не ви интересува нищо друго, освенъ водата. Мисъльта ви за водата и желанието ви да пиете отъ нея е единственото реално нѣщо за васъ. Този, когото срѣщате, ви казва, че на половинъ километъръ разстояние отъ васъ има чистъ изворъ. Вие веднага се зарадвате, лицето ви свѣтва и усилвате крачкитѣ си. Значи, за човѣка е реално само онова, отъ което той се нуждае въ дадения моментъ. Щомъ се домогне до реалното, човѣкъ дохожда до особено мнение върху нѣщата. При реалното, обаче, особени мнения не сѫществуватъ. Като придобие реалното, къмъ което се е стремѣлъ, тогава човѣкъ прави изборъ на нѣщата. Ако е на планината, тогава започва да избира този или онзи пѫть, да сѣда на това или онова мѣсто. Следователно, човѣкъ може да бѫде на особено мнение само следъ като е задоволилъ нѣкое свое основно желание.

И тъй, кои сѫ най-важнитѣ елементи, отъ които човѣкъ се нуждае? — Най-важни и необходими елементи за човѣка сѫ: вода, въздухъ, огънь и земя. Защо, следъ като има тия елементи, човѣкъ пакъ е недоволенъ? Изкуство е човѣкъ да бѫде доволенъ при незадоволенитѣ си желания. Кое е по-добре: да се задоволяватъ желанията на човѣка, или да не се задоволяватъ? На сто желания колко трѣбва да се изпълнятъ? Правили ли сте изчисления, колко на сто отъ вашитѣ желания сѫ задоволени? Запримѣръ, желанието на детето да израсне се е сбѫднало, но толкова ли е израсло, колкото е желало? Всички хора сѫ имали желание да станатъ умни, красиви, силни, но желанието имъ реализирано ли е така, както сѫ го мечтали?

Защо човѣкъ не може да реализира едно свое желание така, както иска? — Защото нѣма съответни органи за него. Какъ може да свири на цигулка човѣкъ, който има само по единъ пръстъ на рѫцетѣ си? Той все може да свири, да дрънка на нѣщо, но не така, както желае. Когато иска да постигне нѣщо велико, човѣкъ трѣбва да има по петь пръста на рѫцетѣ си, а не само по единъ. Може ли човѣкъ съ по единъ пръстъ на рѫцетѣ си да излѣзе на конкурсъ съ човѣкъ, който има по петь пръста? Такъвъ конкурсъ е невъзможенъ. Който се реши да излѣзе на такъвъ конкурсъ, той не-

променно ще пропадне и после ще каже, че сѫдбата му е тежка, че природата не го е надарила, както трѣбва и т. н. Погрѣшката не е въ природата, но въ човѣка, който не е работилъ върху себе си да развие всички пръсти на рѫцетѣ си. Пръститѣ на рѫцетѣ представятъ проявени разумни сили въ човѣка. Хиляди и милиони години е трѣбвало човѣкъ да работи съзнателно върху себе си, докато израснатъ пръститѣ на рѫцетѣ и на краката му. Една отъ теориитѣ на съвременнитѣ учени твърди, въ алегорична форма, че възможноститѣ за развиване на човѣшката душа се криятъ въ различнитѣ форми на живота, които сѫ изложени по витринитѣ на духовния свѣтъ. Докато не е слѣзла още на земята, човѣшката душа обикаля тия витрини и сама си избира такъвъ костюмъ, такава дреха на живота, каквато ѝ хареса. Тамъ има безброй форми, като започнете отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ. Щомъ се облѣче въ една отъ тия форми, душата веднага се усѣща ограничена и започва да рита. Тя рита, докато се освободи отъ формата, въ която се е облѣкла. Щомъ съблѣче тази форма, душата отново се връща въ невидимия свѣтъ, но вече богата съ опитности.

Значи, отъ избора на дрехата, въ която душата се облича, зависи, какъвъ става човѣкъ. Ако е билъ недоволенъ отъ дрехата си, като дойде повторно на земя-

та, човѣкъ става внимателенъ и започва да мисли, каква дреха да облѣче. Сѫщиятъ законъ се отнася и до човѣшкитѣ мисли и желания. Каквато мисъль избере човѣкъ въ живота си като основа, такъвъ става. Тази мисъль упражнява известно влияние върху него. Човѣкъ не може да избегне влиянието на своитѣ мисли, както и последствията отъ тѣхъ. Ето защо, когато човѣкъ избира форма, дреха, въ която да се облѣче, тя трѣбва да бѫде красива, идейна, защото въ нея се криятъ възможноститѣ за проява на неговия духъ и умъ, на неговата душа и неговото сърдце. Колкото по-красива и идейна е човѣшката форма, толкова по-благоприятни сѫ условията за развиването ѝ.

Като ученици, отъ васъ се иска животъ безъ съмнения и колебания. За да не се съмнявате, съзнанието ви трѣбва да бѫде будно, а мисъльта ви — трезва. Само при тѣзи условия ще можете да използвате живота. Сега вие се силите да придобиете нѣщо, да станете нѣкаква видна личность, безъ да подозирате, че природата е предвидила за васъ нѣщо повече отъ това, къмъ което се стремите. Какво по-голѣмо благо можете да желаете отъ това, да направите разходка до слънцето, до юпитеръ, до венера или до друга нѣкоя планета? Природата е приготвила за всѣки отъ васъ по единъ безплатенъ билетъ за такава разходка. Като заспи, човѣкъ получава по единъ безплатенъ би-

летъ за нѣкое близко пѫтешествие. Той пѫтува презъ гори и планини, презъ морета и океани, срѣща се съ хора, следва разни училища, държи изпити и т. н. Като стане сутринь, той е доволенъ или недоволенъ отъ това, което е видѣлъ на сънь. Колко покрасиви сѫ пѫтешествията до планетитѣ!

Сега ви препоръчвамъ като методъ за работа, за приложение, закона на любовьта. Чрезъ този законъ вие можете да влѣзете въ връзка съ всички ваши напреднали братя въ невидимия свѣтъ и да се ползувате отъ тѣхнитѣ знания и опитности. Не можете ли да направите това, свържете се поне съ вашитѣ съкласници отъ провинцията. Всѣки отъ васъ трѣбва да имъ пише поне по две-три писма въ месеца, да предаде основнитѣ мисли отъ лекциитѣ и беседитѣ, които слуша тукъ.

За следния пѫть нека всѣки отъ васъ да напише по десеть важни въпроси, които го интересуватъ въ дадения моментъ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди!

*

13. Лекция отъ Учителя, държана на 7 февруарий, 1926 г. София.

МИКРОСКОПИЧЕСКИ ДОБРИНИ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди!“

Размишление.

Чете се темата: „Какво мисля азъ“?

За следния пѫть пишете върху нѣкоя свободна тема и върху темата: „Методъ за правилно мислене“.

Съвременнитѣ хора се страхуватъ отъ страданията и се стремятъ да ги избегнатъ. Тѣ не знаятъ, че животъ безъ страдания и безъ радости е животъ на малкитѣ камъчета, които съставятъ скалата Какво щѣха да научатъ хората, ако бѣха събрани на едно мѣсто като малкитѣ камъчета въ скалата? — Тѣ нѣмаше да научатъ нищо. Само едно щѣха да иматъ — спокойствие. Обаче, състоянието на покой е временно; то не може да продължи много. Тъй щото, когато хората избѣгватъ страданията и търсятъ само радости, тѣ доброволно се излагатъ на огънь. Да живѣе човѣкъ само въ радости, това значи да бѫде живъ опеченъ. Това е все едно да се излагате подъ непрестанното действие на слънчевитѣ лѫчи, безъ капка вода въ устата. Какво щѣше да бѫде вашето положение, ако трѣбваше съ години наредъ да се грѣете на слънце? Не е

нужно години наредъ да се грѣете на слънце, за да усѣтите нужда отъ вода и сѣнка. Ако се изложите на действието на слънчевитѣ лжчи единъ-два часа само, вие веднага ще потърсите вода, да утолите жаждата си. Следователно, когато сте радостенъ, не се отказвайте отъ малкото облаче, отъ което ще капне малко дъждецъ. Въ този смисълъ, скръбьта, страданието не е нищо друго, освенъ малко облаче, което носи влага всрѣдъ радоститѣ на живота. Тази влага внася освежаване въ радостьта. Страданието, именно, осмисля радостьта. Безъ облаци на небето, слънцето би изсушило, би стопило всичко живо. Ако има само облаци и мъгли, и тѣ могатъ да унищожатъ живота. Страданията и радоститѣ сж две крайности въ живота, които правилно се смѣнятъ. Както горещиятъ слънчевъ день се смѣня съ облаченъ, дъждовенъ, така и радостьта се смѣня съ скръбь. Който познава закона за трансформиране на състоянията, той лесно може да смѣни едно лошо състояние или неразположение на духа съ добро.

Сега ще ви дамъ единъ методъ, какъ да постжпвате, когато сте изпаднали въ лошо състояние, т. е. когато сте неразположени. Представете си, че не сте яли три деня, а сте беденъ, нѣмате пари да си купите хлѣбъ. Поглеждате дрехитѣ, обущата си, чудите се, отде да намѣрите пари да си купите здрави дрехи и обуща, да се освободите отъ скжса-

нитѣ. Ето какво трѣбва да направите. Седнете нѣкжде и почнете да си въобразявате, че сте царь, съ мантия и корона на главата, че управлявате хиляденъ народъ. Каквото заповѣдате, веднага се изпълнява. Предъ васъ тичатъ десетки слуги и слугини, услужватъ ви, поднасятъ ви пищни, вкусни яденета. Дето погледнете около васъ—кжщи, градини — всичко е на ваше разположение. Като отвлѣчете мисъльта си отъ всѣкидневното положение, въ което се намирате, и започнете да мислите върху други работи, ще излѣзете отъ лошото си разположение. Ако не успѣете да смѣните състоянието си изведнъжъ, поне ще почнете да се смѣете, като се видите отъ последенъ беднякъ въ положението на царь. Мрачнитѣ, отрицателнитѣ състояния, които човѣкъ преживява, сж чужди, и той трѣбва да се освободи отъ тѣхъ. Когато нѣкой отчаянъ, обезсърдченъ човѣкъ върви по улицитѣ, той остава своитѣ мрачни мисли и състояния по пжтя, презъ който минава. Ако се случи нѣкой човѣкъ да мине по сжщия пжть, той ще възприеме тѣзн мрачни мисли, като неканени гости, и ще счита, че сж негови. Както силниятъ може да нападне нѣкой слабъ човѣкъ и да го бие, така и силната мисъль може да нападне нѣкой човѣкъ, да му се наложи и да произведе въ него цѣла пертурбация.

Следователно, когато се натъкватe на мрачни мисли и състояния, започнете да си въобразявате, че сте царь и се ползувате отъ всички царски права и привилегии. Действително, самъ за себе си човѣкъ е царь. Нѣкога, въ своето минало, поне единъ пѫть той е билъ царь, но е забравилъ. Ако пъкъ въ действителность не е билъ царь, поне на сцената, като актьоръ, все ще е ималъ роля на царь. Ако по този начинъ човѣкъ не може да трансформира състоянието си, нека започне да се моли, да чете, или да работи нѣщо. Когато невидимиятъ свѣтъ създава специална работа на човѣка, той има предъ видъ да впрегне енергията му, да отклони вниманието му отъ мрачнитѣ състояния, на които се е натъкналъ, и по този начинъ да му помогне.

Като ученици, покрай обикновенитѣ ви работи и задължения, вие се приготвяте за нѣкаква специална работа. Запримѣръ, нѣкой отъ васъ е чиновникъ, по цѣли дни пише и преписва едни и сѫщи работи; другъ нѣкой е учитель, и по цѣли дни се занимава съ прилагане на педагогически правила. Ако работитѣ на човѣка вървятъ по шаблоненъ редь, какво ще придобие той въ края на живота си? — Нищо особено. Ето защо, за да оправдае идването си на земята, човѣкъ, а специално ученикътъ, трѣбва да възприеме новото и да го приложи въ обикновенитѣ си работи. Само по този начинъ той

ще осмисли живота си и ще внесе въ него истинска, чиста радость. Задачата на ученика е, между обикновенитѣ си работи, да внесе необикновеното, Божественото. Най-малката Божествена мисъль е въ състояние да придаде нѣщо за съграждане на човѣшкия характеръ. Обикновенитѣ мисли и чувства не оставятъ дълбоки следи въ човѣшкия животъ. Обаче, необикновенитѣ мисли и чувства оставятъ бразди въ душата на човѣка. Тѣ го подигатъ, водятъ го къмъ възвишенъ, великъ свѣтъ. Тѣ придаватъ нѣщо къмъ устойчивостьта на човѣшкия характеръ. Като знаете това, не щадете времето си за микроскопически добрини и реализиране на малки, микроскопически Божествени потици. Не се оправдавайте съ нѣмане на време. Изкуство е човѣкъ да направи нѣкое малко добро, не когато е свободенъ, но когато е много заетъ съ работа. Така направено, това добро представя основенъ камъкъ на неговата бждеща сграда.

Срѣщамъ единъ отчаянъ, измжченъ човѣкъ, който мисли да се самоубие. Приближавамъ при него и тихо му пошепвамъ да направи една разходка до Витоша. Той ме погледне, нищо не казва, но става и тръгва за планината. Срѣщамъ го вечерьта, но вече радостенъ, насърдченъ, съ нови сили за животъ. Какво е станало съ него? Той е видѣлъ по пжтя камъни, растения, животни, извори, които сж го навели на нѣкакви не-

обикновени мисли. Тѣзи мисли сѫ внесли въ него нѣщо ново; тѣ сѫ му дали нѣкакъвъ урокъ, който го е освободилъ отъ отчаянието. Ето защо, дойде ли у васъ мисъльта да отидете на Витоша, не разсѫждавайте много. Съсрѣдоточете се въ себе си, да разберете отде иде тази мисъль, и тръгнете. Тази разходка непременно ще внесе въ васъ нѣщо ново. Мѫчнотиитѣ и страданията въ живота идатъ съ единствена цель да заставятъ човѣка да излѣзе отъ обикновенитѣ условия на живота и да влѣзе въ необикновенитѣ, да познае красотата и величието на природата, да разбере смисъла на живота. Човѣкъ трѣбва да се въоржжи срещу мѫчнотиитѣ въ живота, да се справи съ тѣхъ по най-правиленъ начинъ. Кой е виновенъ за мѫчнотиитѣ, на които хората се натъкватъ? —Никой другъ, освенъ тѣ самитѣ. Ако нѣкой тръгне босъ по планината и нарани краката си по остритѣ камъни, природата ли е виновна за това, или той самъ? Щомъ е така, човѣкъ трѣбва да се въоржжи срещу остритѣ камъни, да не го нараняватъ. Естеството на камънитѣ е такова, че не могатъ да не нараняватъ боситѣ крака на хората. Като сѫ знаели, че ще срещнатъ мѫчнотии въ живота си, всички животни — риби, птици, млѣкопитаещи сѫ взели мѣрки да се оградятъ отъ тѣхъ. Запримѣръ, за да не наранява краката си, коньтъ си е направилъ копита.

Възъ основа на сѫщия законъ и хорарата трѣбва да развиватъ своитѣ способности, за да могатъ да си помагатъ съ тѣхъ. Да се прояви човѣкъ, това не значи още, че трѣбва да покаже своитѣ отрицателни качества. Отрицателното въ човѣка представя наклонъ, пѫть на слизане. Ако е въпросъ до отрицателната страна въ човѣка, това не е нѣщо ново. Отрицателното сѫществува и въ животнитѣ. Ако ограничите едно животно, и то ще се обезсърдчи. Да се обезсърдчи човѣкъ не се изисква нѣкакъвъ голѣмъ талантъ. Да се съмнява човѣкъ, или да се гнѣви, и за това не се изисква голѣмъ талантъ. Обаче, да прояви човѣкъ доброто въ себе си, това изисква усилие. Ако човѣкъ се намѣри предъ нѣкакво обезсърдчение, съмнение, или друго нѣкакво отрицателно чувство, той трѣбва да му противопостави доброто, и по този начинъ да спре слизането си по наклонъ. За това се изисква усилие на човѣшкия духъ. Да направи усилие човѣкъ, това не значи, че трѣбва изведнъжъ да скѫса вѫжето на ограничението. Не, постепенно, конецъ по конецъ трѣбва да кѫса вѫжето. Важно е човѣкъ да постоянствува, да прилага волята си. При сегашнитѣ условия човѣкъ не може да постигне всичко изведнъжъ. Съ очитѣ, които днесъ има, той не може всичко да вижда. За да вижда всичко, човѣкъ трѣбва да разполага съ особенъ органъ. Тогава той ще вижда не само това,

което става предъ него, но и това, което се върши задъ него. Той ще вижда и презъ прегради. Обаче, така могатъ да виждатъ само истински културнитѣ и благородни хора, защото тѣ нѣма да злоупотрѣбятъ съ това, което виждатъ. Ако ясновидството се развие въ обикновенитѣ хора, тѣ ще направятъ редъ погрѣшки и престжпления.

Въ това отношение природата знае, на кого какви способности да даде. Докато човѣкъ не е развилъ своитѣ висши чувства, природата не може да му даде необикновени дарби и способности. Тя му е дала много работа, много занимания, за да не скучае, да не се отегчава. Веднъжъ дошълъ на земята, човѣкъ трѣбва да учи, да мисли. Всѣка вечерь или сутринь той трѣбва да употрѣбява по 10-15 минути за размишление, да си отговори на въпроситѣ, защо е дошълъ на земята, какъвъ е смисълътъ на живота и т. н. Чрезъ мисъльта си човѣкъ черпи енергии отъ природата. Така той си пробива пжть и презъ най-непроходими мѣста и се свързва съ великото, съ мощното въ природата. Ако не можете изведнъжъ да си отговорите на нѣкой въпросъ, не се обезсърдчавайте. Постоянствувайте день, два, три и повече, докато се свържете съ мисъльта на по-напреднали отъ васъ сжщества, които веднага ще ви помогнатъ.

Въ природата сжществува законъ на взаимодействие, на взаимопомощь. Споредъ

този законъ, мисъльта, която достига до човѣка, е толкова по-права и велика, презъ колкото повече умове е минала, безъ да се накърни нейния потикъ, нейната сила и чистота. Тази мисъль е Божествена. Само чисти и благородни души могатъ да възприематъ Божественитѣ мисли, безъ да накърнятъ тѣхната чистота и сила. Само такива души сѫ въ състояние да реализиратъ тия мисли. Колкото повече такива души сѫществуватъ на земята, толкова по-висока ще бѫде и културата на хората. Обикновенитѣ, посрѣдственитѣ хора и да възприематъ нѣкоя Божествена мисъль, тѣ я изопачаватъ, вследствие на което тя губи своя естественъ ритмусъ. Мисъльта трѣбва да бѫде ритмична. Безъ ритъмъ нѣщата сѫ обикновени, плоски. Това не значи, че обикновениятъ човѣкъ не може да стане необикновенъ. Всѣки може да развие своитѣ дарби и способности. Усилие се иска отъ човѣка — нищо повече.

Всѣки човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да развие това, което природата е вложила въ него. Когато работи съзнателно върху себе си, само тогава човѣкъ вижда своята сила. Тогава той се натъква на редъ изкушения, на редъ вѫтрешни мѫчнотии. Само така човѣкъ може да опита силата на своя характеръ. Лесно е да бѫде човѣкъ носенъ на рѫце, но мѫчно е самъ да ходи. Докато е на земята, той трѣбва да упо-

вава на краката си, да не разчита на никакви превозни срѣдства: автомобили, файтони, желѣзници, параходи. Нѣкога превознитѣ срѣдства могатъ да дойдатъ въ помощь на човѣка — това е другъ въпросъ. Обаче, въ себе си човѣкъ трѣбва да разчита само на краката си. Когато пожелае да тръгне нѣкжде, веднага ще стане и ще реализира желанието си. Рече ли да уповава на желѣзница, или на параходъ, той трѣбва да чака опредѣленъ часъ, споредъ тарифата имъ. Ако пъкъ рече да уповава на кола, или на файтонъ, пакъ трѣбва да чака известно време, докато впрегнатъ конетѣ. Не само това, но колко пжти човѣкъ е билъ излаганъ на изненади, на катастрофи! Нѣкжде е ставала катастрофа съ желѣзница, другаде — съ параходъ, а на трето мѣсто — и съ кола. Колко хора сж пострадали отъ обръщане на коли и падането имъ въ пропасти!

И тъй, не търсете лесния пжть. Ученикътъ, особено, трѣбва да води спартански животъ, да не се плаши отъ мжчнотиитѣ въ живота. Когато попадне въ нѣкоя гора, човѣкъ не трѣбва да търси други удобства, освенъ тѣзи, които природата му предлага. Въ този случай той трѣбва да вземе примѣръ отъ птицитѣ. Както птицитѣ правятъ гнѣздата си отъ мъхъ, шума и клончета, така и човѣкъ може да събере мъхъ, шума и храсте и да си направи легло за нощуване. Съвременнитѣ хора сж недоволни отъ усло-

вията, въ които живѣятъ, и ако нѣматъ меко, удобно легло, тѣ се оплакватъ, че сѫ спали на голи дъски. — Нищо лошо нѣма въ дъскитѣ, но ако човѣкъ спи на дъсчено легло, за предпочитане е леглото му да бѫде отъ чамови дъски. Чамътъ придава духовность на човѣка. Когато ученикътъ сгрѣши нѣщо, той трѣбва да спи нѣколко вечери на чамово легло. Щомъ изправи погрѣшката си, той може да смѣни леглото си. И безъ да е сгрѣшилъ, добре е отъ време на време да спи на чамови дъски. Които търсятъ удобства въ живота, тѣ си правятъ пуховъ юрганъ, пуховъ дюшекъ, да имъ е меко и топло. Други пъкъ правятъ юрганитѣ и дюшецитѣ си отъ вълна. Пухътъ и вълната, като удобства, сѫ за онѣзи хора, които обичатъ да си угаждатъ.

Ученикътъ трѣбва да гледа на живота сериозно. Той трѣбва да държи съзнанието си винаги будно, да не грѣши. Когато сгрѣши, трѣбва да приложи нѣкакъвъ методъ за изправяне на погрѣшката си. Добре е въ такъвъ случай да спи нѣколко вечери на борови дъски, безъ възглавница, да се свърже съ бора, да приеме нѣкои отъ неговитѣ качества. Като се свърже съ бора, той ще разбере неговия животъ, условията, при които се е развивалъ и живѣлъ. Борътъ внася импулсъ въ човѣка да расте нагоре. Сѫщевременно той смекчава неговия характеръ. Борътъ е голѣмъ идеалистъ, а дѫбътъ — материалистъ.

Като спи върху борови дъски, човѣкъ се калява. Добре е въ едно отношение човѣкъ да бжде спартанецъ, а въ друго — изнѣженъ. Голѣмата изнѣженость се наказва отъ природата. Тя изопачава човѣшкия характеръ. Мнозина смѣсватъ мекотата съ изнѣженостьта. — Не, голѣма е разликата между мекота и изнѣженость. Мекотата е качество на човѣшкия духъ.

Сега, да се спремъ върху нѣкои отъ написанитѣ отъ васъ десеть въпроса. — Защо човѣкъ се е отдѣлилъ отъ Бога? — Защото главата му е станала дебела. Еднообразието отдалечава човѣка отъ Бога. Еднообразието ражда недоволство. Хората сж недоволни, когато не сж почитани. Всѣки човѣкъ иска да бжде уважаванъ и почитанъ. Това желание е естествено, но то трѣбва да се оправдае. Всѣки човѣкъ може и трѣбва да бжде почитанъ заради Божественото въ него. Следователно, за да бжде почитанъ, човѣкъ трѣбва да даде ходъ на Божественото въ себе си. Изобщо, за да развивате въ себе си какво и да е чувство, или каква и да е способность, вие трѣбва да се движите въ съответна срѣда, между хора, у които тѣзи чувства и способности сж добре развити. Ако искате да развивате милосърдието си, дружете съ милосърдни хора. Ако искате да развивате математическия си центъръ, идете при нѣкой виденъ математикъ, който може да хвърли свѣтлина въ ума ви, де

придобиете импулсъ къмъ работата си. Като работите усилено и съ обичь върху математиката, вие постепенно ще развивате своя центъръ.

— Какво трѣбва да се направи, за да се обичатъ хората? — Свѣтътъ е пъленъ съ обичь, но обичьта е потънала дълбоко въ човѣшкитѣ сърдца и трѣбва да се вади съ сонда. Обичь има не само въ човѣшкитѣ сърдца, но навсѣкжде въ природата. Въздухътъ е пъленъ съ обичь, но трѣбва да знаете, какъ да я извадите оттамъ. — Кой е органътъ на любовьта въ човѣка?—Сърдцето.—Така мислятъ хората, но въ сжщность съ сърдцето ли човѣкъ люби? Забелязано е, че когато започва да люби, сърдцето на човѣка започва да се вълнува, стомахътъ му се разстройва, а мозъкътъ се отказва да мисли. Колкото е по-гореща любовьта на човѣка, толкова повече удоветѣ на неговия организъмъ се разстройватъ и се отказватъ правилно да функциониратъ. Знае се при това, че любовьта не причинява пакости на човѣка. Тогава кой е органътъ на любовьта? Вие нѣмате право да товарите сърдцето си съ излишна работа, съ излишни желания. Задачата на сърдцето не е да люби, да желае това или онова. Неговата работа е въ кръвообръщението. Претоваряте ли го съ излишна работа, ще го разстроите; щомъ сърдцето се разстрои, ще се разстроятъ стомахътъ и мозъкътъ. Това общо разстройство на организъма ще за-

стави всички клетки да обявятъ генерална стачка, да се откажатъ да работятъ. Каквото човѣкъ предприема, то трѣбва да е въ съгласие съ всички клетки на неговия организъмъ. Ако всички клетки д датъ съгласието си, господарътъ имъ да обича нѣкого, само тогава той има право да прояви любовьта си. Не е позволено да се упражнява никакво насилие върху клеткитѣ. Тѣ сж разумни и могатъ да преценятъ, на коя любовь трѣбва да се даде ходъ и на коя—не трѣбва. Това, което съвременнитѣ хора наричатъ любовь, не е нищо друго, освенъ временно удоволствие, каквото е пиенето на спиртни питиета. Днесъ се напие човѣкъ, утре го виждате изтрезнѣлъ. Истинската любовь подразбира проява на цѣлокупния човѣкъ, който разбира езика и законитѣ на живата природа и се разговаря съ нея.

Човѣкътъ на любовьта е човѣкъ на разумната жертва. Той е смѣлъ и решителенъ, никога не се обезсърдчава. Той постоянно се разширява. Ако видите, че нѣкой се стѣснява, ограничава по умъ и по сърдце, той нѣма любовь въ себе си. Видите ли нѣкой пригърбенъ, едва се движи, не обича да ходи, този човѣкъ нѣма любовь въ себе си. Любещиятъ човѣкъ е пъргавъ, подвиженъ, уменъ, съобразителенъ въ всички свои действия. Любовьта е срѣда за душата. Попадне ли въ естествената си срѣда — любовьта, душата правилно се развива, а оттамъ

умътъ, сърдцето и волята сѫщо правилно се развиватъ. *Усилията*, стремежътъ на човѣчеството днесъ се свежда, именно, къмъ това, да намѣри своята естествена срѣда на животъ и тамъ да работи. Мнозина сѫ намѣрили вече своята *първоначална*, естествена срѣда на развитие и сѫ започнали да работятъ; други сѫ на пѫть да я намѣрятъ, да започнатъ правилно да работятъ. Едно трѣбва да се знае: рано или късно всички хора ще дойдатъ до своята естествена срѣда на развитие и ще почнатъ съзнателно да работятъ.

Като ученици, вие трѣбва да се спирате върху малкитѣ, микроскопическитѣ си прояви, да се наблюдавате, да контролирате волята си, да видите, какъ постѫпвате. Отъ всички се изисква крайна деликатность, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ ви прояви. Вие трѣбва да се вглеждате едни въ други, да си помагате, да взимате участие въ мѫчнотиитѣ си. Нѣкои сѫ съвършено безучастни къмъ страданията на ближнитѣ си. Минаватъ — заминаватъ покрай тѣхъ, като че не ги виждатъ. Ако вие, като хора, не си съчувствувате, не може да става въпросъ за съчувствие къмъ животнитѣ и растенията. Нѣкой минава покрай нѣколко деца и вижда, че тѣ си играятъ съ една птичка, измѫчватъ я. Той спира предъ тѣхъ, поглежда ги, засмива се и си заминава. Той казва: Птичка е това! Значи, щомъ е птичка, може да се

измѫчва. — Не, който е милосърденъ и състрадателенъ, той ще се спре предъ децата, ще имъ даде нѣколко лева за птичката, ще я тури въ джоба си и следъ малко ще я пусне на свобода. Следователно, страданията и мѫчнотиитѣ, които човѣкъ преживява, не сѫ нищо друго, освенъ затворъ, клетка, въ която немирни деца сѫ го поставили, за да го измѫчватъ. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е попадалъ въ капанъ, поставенъ отъ неразумни сѫщества на пѫтя му. Следъ голѣми страдания и плачове, възвишени, разумни сѫщества отъ невидимия свѣтъ слизатъ да го освободятъ. Като се освободи, човѣкъ забравя да благодари за свободата, която тия сѫщества сѫ му върнали. Той мисли, че самъ се е освободилъ. Докато е въ капана, човѣкъ се обезсърдчава, отчайва, иска да се самоубие, но щомъ излѣзе отъ капана, всичко забравя и казва, че не струва човѣкъ да се отчайва. Той не трѣбва да забравя, че нѣкое разумно сѫщество е платило за него, за да го освободи. Много пѫти човѣкъ попада въ такива капани, докато най-после научи урока си и като ги види, отдалечъ още бѣга. Свѣтътъ е пъленъ съ разумни сѫщества, които помагатъ на човѣка, освобождаватъ го отъ робството и ограниченията, въ които е попаднaлъ. Който помага на ближнитѣ си, и на него помагатъ. Правете добро, безъ да се страхувате. Започнете отъ микроскопически-

тѣ добрини и вървете къмъ по-голѣмитѣ. Не се страхувайте, че ще изгубите времето си. За едно микроскопическо добро не се изисква даже и минута. Като работите по този начинъ, вие постепенно ще се приготвите за възприемане на новото, за придобиване на новия животъ. Новото прониква въ науката, въ религията, въ изкуствата, въ музиката, въ поезията и литературата — въ цѣлокупния животъ. Стремете се къмъ новия животъ, който осмисля всичко.

I. Упражнение. Ржцетѣ горе, съ длани, обърнати напредъ, съ преплетени палци. Следъ това ржцетѣ се раздѣлятъ, като описватъ широкъ полукржгъ назадъ, съ силно изпъване. Ржцетѣ напредъ; приклякане, загребване съ ржцетѣ. Изправяне на тѣлото, ржцетѣ предъ гърдитѣ, съ длани, обърнати надолу, съ пръсти единъ срещу други.

II. Упражнение. Прави, съ ржце спуснати надолу. Дѣсниятъ кракъ и дѣсната ржка надѣсно (първо кракътъ се изнася, а после ржката). Вниманието, мисъльта се концентрира отъ крака къмъ ржката. Сжщото упражнение се прави съ лѣвия кракъ и съ лѣвата ржка.

III. Упражнение. Силно ритмично движение на ржцетѣ въ кржгъ: нагоре, назадъ (тѣлото се изопва силно), надолу съ приклякане: загребване, изправяне на тѣлото нагоре. (Това упражнение се прави нѣколко

пѫти съ ускоряване и забавяне, но всѣкога ритмично).

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди!“

⁂

14. Лекция отъ Учителя, държана на 14 февруарий, 1926 г. София.

ИЗРАЗИТЕЛНО ЛИЦЕ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Чете се темата: „Десеть важни въпроса“.

Четоха се темитѣ: „Какво мисля азъ?“ и „Свободна тема“

Фигура 1. представя два трапеца: единиятъ — въ право положение, а другиятъ—обърнатъ съ основата нагоре. Въ органическия свѣтъ, всѣка линия, права или крива, има смисълъ. Горниятъ трапецъ представя глава на китаецъ. Челото на китайцитѣ има форма на трапецъ. Обективниятъ умъ въ тѣхъ е силно развитъ. Горната крива линия представя чело на европеецъ, на човѣкъ отъ бѣлата раса. Когато горната основа на трапеца започва да се увеличава, да расте нагоре, това показва, че вжтрешнитѣ условия на организъма се подобряватъ. Щомъ условията се подобряватъ, човѣкъ придобива повече сили да противодействува на мжчнотиитѣ. Колкото повече скулитѣ на лицето се издаватъ, а бузитѣ хлътватъ навжтре, толкова по-слаба е стомашната система

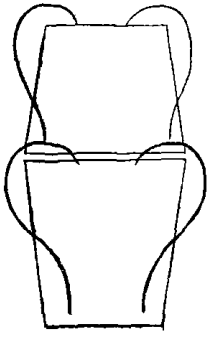

фиг. 1.

на човѣка. Когато стомашната система е слаба, човѣкъ се подава на песимистични състояния. Това се дължи на факта, че храносмилането не става правилно. Щомъ храната не се смила добре, и кръвьта не може правилно да се пречиства. Тогава въ организъма на човѣка, около ставитѣ, се натрупва полуорганическа материя, въ видъ на утайки. Тѣзи неправилности въ организъма създаватъ неразположения на духа, и човѣкъ започва да мисли криво. За да не изпадате въ песимизъмъ, чрезъ силата на волята си вие трѣбва да работите за подобряване на стомашната си система. Гледайте се въ огледало и работете съ мисъльта си, докато изправите мускулитѣ на лицето си.

Мускулитѣ на лицето трѣбва да бѫдатъ пластични, да изразяватъ и най-малкитѣ прояви на вѫтрешния, душевния животъ на човѣка. Ако лицето не изразява душевния животъ на човѣка, то е подобно на маска. Това е анормално изражение на лицето. Изразителното лице външно може да е спокойно, но сѫщевременно то изразява вѫтрешния животъ на човѣка. Всѣки моментъ съзнанието на човѣка трѣбва да е будно, да контролира мускулитѣ на лицето, да не се отпущатъ. Всички мускули сѫ създадени отъ разумни сили. Ако единъ мускулъ само е атрофиранъ, човѣкъ се лишава вече отъ действието на една разумна сила въ своя организъмъ. Всички мускули, всички нерви, артерии сѫ създадени отъ разумни сѫщества. Всѣко нарушаване или пре-

кжсване функциитѣ на тия мускули, нерви и артерии води къмъ дисхармония въ живота. Хармонията въ живота се обуславя отъ правилната функция на всѣка клетка, на всѣки удъ въ човѣшкия организъмъ. Като знаете това, не се стремете да отричате значението на малкитѣ нѣща въ живота. Всѣко нѣщо, което разумната природа е създала, е на мѣстото си, и не може да се отхвърли. Има нѣща, безъ които може, но има нѣща, безъ които не може. Запримѣръ, човѣкъ не трѣбва да има гуша, не трѣбва да има слабъ стомахъ, и мускулитѣ на лицето му да сж хлътнали. Природата не обича скелети. Даже камънитѣ тя облича съ мъхъ и лишеи. Затова, каквото ви липсва, ще гледате да го придобиете. Каквото природата ви е дала, ще гледате да го задържите.

Една отъ задачитѣ на ученика е да работи върху лицето си, да го направи изразително. Въ изразителното лице има чърти, които никога не се мѣнятъ. Обаче, всички мускули около тѣхъ сж въ постоянно движение. Лице, по което всѣки може да чете, представя добре написана книга. При единъ виденъ френологъ дошълъ единъ господинъ, който го помолилъ да му каже нѣщо. Френологътъ пипналъ тукъ-тамъ главата му и казалъ: Ще ме извините, господине, нищо не мога да ви кажа. — Защо? — Много ситно е писано върху главата ви, не може да се чете. Човѣшкото лице и човѣшката глава представятъ книги,

върху които природата е писала съ красивъ и четливъ почеркъ. Който погледне лицето или главата на човѣка, той трѣбва да прочете нѣщо, което да го зарадва. И като го прочете, да каже: Прочетохъ една страница отъ една велика книга и останахъ доволенъ. Радвайте се, когато лицето ви се мѣни, когато мускулитѣ изразяватъ вѫтрешнитѣ промѣни, които ставатъ въ васъ. Всѣка промѣна на лицето е изразъ на животъ. Лицето е изразъ на човѣшката душа.

Красивото, изразително лице дава импулсъ за работа, за наука, за изкуство, за поезия и т. н. Красивото лице изключва всѣкакъвъ песимизъмъ. Лицето на човѣка може да се изкриви отъ страдания, но временно само. Когато човѣкъ съзнае, че страданията сѫ благо за него, той постепенно изправя лицето си и го довежда до онази красота, къмъ която се стреми. Колкото повече се стѣснява долната часть на трапеца, толкова умътъ става по-подвиженъ. Ако трапецътъ се превърне въ конусъ, (фиг. 2) равновесието му се изгубва. Той не може да седи на една точка само, на върха си. За да запази равновесието си, този конусъ трѣбва да се движи много бързо, т. е. да бѫде въ непрекѫснато движение. Щомъ спре движението си, конусътъ пада на земята и се обръща съ върха нагоре. Щомъ изгуби равновесието си, съ него заедно губи и силата си.

И тъй, лице, което има форма на конусъ, въ положение А, съ върха нагоре, показва човѣкъ съ добъръ, съ подвиженъ умъ. Когато лицето взима положение В, което представя конусъ съ върха нагоре, това показва животинско състояние. Този конусъ не е нищо друго, освенъ образъ на животно, съ рога и копита. Ако искате да напишете писмо на нѣкой свой приятель, съ което да му съоб-

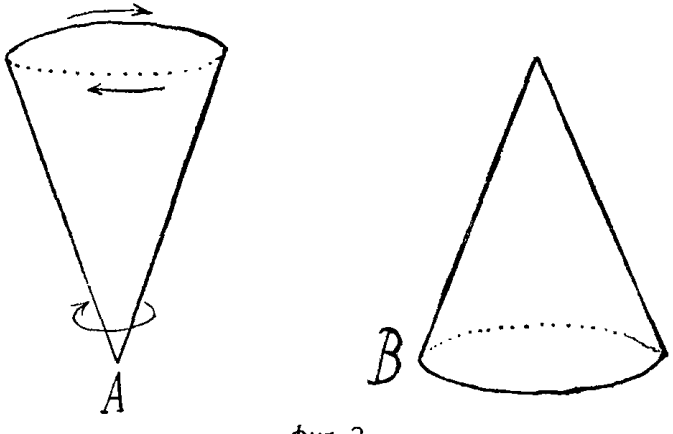

Фиг. 2.

щите, че работите, че мислите добре, това можете да изразите символично съ конусъ, обърнатъ съ върха надолу. Ако искате да му пишете, че не работите умствено, че умътъ ви е въ застой, можете да начъртаете конусъ съ върха нагоре. Приятельтъ ви ще разбере, че сте изпаднали въ животинско състояние.

Такива писма представятъ езика на природата, съ който хората въ бѫдеще ще си служатъ. Ако разбиратъ символитѣ, съ които природата си служи, съвременнитѣ хора биха могли въ най-голѣми подробности да гадаятъ по земнитѣ пластове, по тѣхнитѣ огъвания и напластявания, кога какви сили сѫ действували, вѫтрешни или външни. Земнитѣ пластове сѫ писма на далечното минало на земята, по които ученитѣ четатъ и превеждатъ. Въ това отношение истински ученитѣ сѫ ясновидци. Чрезъ концентриране на мисъльта си къмъ известенъ предметъ, тѣ се домогватъ до ония абсолютни истини, до които обикновениятъ умъ не може да проникне.

Работете съзнателно върху лицето си, да го направите по-красиво, по-изразително отъ това, което имате днесъ. Най-малкото постижение къмъ тази задача ще възнагради труда, усилията ви. Това ще бѫде придобивка, която човѣкъ ще занесе съ себе си. Само такива придобивки сѫ реални. Всѣка друга придобивка, която човѣкъ не може да вземе съ себе си, е временна, нереална. Реално е само онова, което духътъ и душата носятъ съ себе си. — Можемъ ли да постигнемъ това? — Каквото желаете, можете да постигнете, но не изведнъжъ. Щомъ останете свободни, работете върху лицето си. Ако дойдатъ изкушения, да ви нападнатъ отвънъ или отвѫтре. дайте имъ работа, да разрешаватъ задачата на конуситѣ. Щомъ ги турите на работа, тѣ постепенно ще утих-

натъ, докато съвсемъ изчезнатъ. Накарайте мързеливия на работа, да ви даде умъ"—казва българската поговорка. Казвамъ: Дайте работа на дявола, за да не ви изкушава, да не ви безпокои.

Единъ англичанинъ ималъ две кози и една маймуна. Презъ деня козитѣ прекарвали на планината, а вечерь се прибирали дома си, дето маймуната ги чакала съ нетърпение да поиграе съ тѣхъ. Щомъ ги виждала, тя започвала да чисти козината имъ отъ наболитѣ се по нея цигански тръни. Когато не намирала тръни по козината имъ, маймуната започвала да скача по гърбоветѣ имъ, да ги дърпа за брадитѣ, за ушитѣ, да си играе съ тѣхъ. Козитѣ врѣкали, теглили се, но маймуната продължавала да си играе. Най-после трѣбвало да дойде господарьтъ да освободи козитѣ отъ разигралата се маймуна.

Така постжпва дяволътъ съ човѣка. Когато не намѣри тръни по кожата му и нѣма какво да чисти, той се качва на гърба му и започва да го тегли, да го измжчва. Причината, поради която дяволитѣ мжчатъ хората, е че нѣматъ работа, нѣма съ какво да се занимаватъ. Хората иматъ крива представа за дявола. Той не е добъръ, но не е толкова лошъ, колкото си го представятъ. Понеже нѣма работа, дяволътъ измисля хиляди нѣща, съ които изкушава човѣка и го кара да грѣши.

Сега, за да се освободите отъ изкушенията, отъ лошитѣ влияния въ живота, покрай

обикновенитѣ си задачи, вие трѣбва да си създадете особени задачи, да се стремите къмъ нѣкакъвъ високъ идеалъ. При каквито условия и да се намѣрите, не се обезсърдчавайте. Работете за реализиране на вѫтрешнитѣ си задачи. Всѣки отъ васъ трѣбва да си купи по едно малко огледало, въ което да се оглежда често, особено когато е неразположенъ. Щомъ сте неразположени, огледайте се веднъжъ, два пѫти и вижте, въ колко минути ще измѣните лицето си. Като се оглеждате, изучавайте отличителнитѣ чърти на недоволството, на гнѣва, на завистьта и т. н. Отбелязвайте, какви промѣни ставатъ съ очитѣ, съ цвѣта на лицето, на устнитѣ ви и т.н. Нѣкога лицето става блѣдо, а нѣкога — червено; нѣкога очитѣ се замъгляватъ, погледътъ става мраченъ, устнитѣ поблѣдняватъ. Всѣка промѣна на лицето е изразъ на нѣщо. Понѣкога лицето става дълго, бузитѣ хлътватъ. — Защо? — — За това има редъ причини, които трѣбва да се изучаватъ. Всѣко живо сѫщество е изложено на промѣни. Човѣкъ трѣбва да изучава тия промѣни, да упражнява мозъка си, да го държи въ постоянно движение. Щомъ искате да измѣните лицето си, да го направите по-изразително, трѣбва да се обърнете за помощь къмъ мозъка си.. Ако искате да знаете, какви промѣни сѫ станали и ставатъ въ мозъка ви, ще се обърнете къмъ лицето си. Изучавайте лицето си, както астрономътъ изучава небето.

Желая ви, всѣки отъ васъ да създаде отъ себе си новъ типъ. Българинътъ трѣбва да преобрази лицето си, да го направи красиво, изразително, да служи за образецъ на новия човѣкъ, на новия типъ. Подвижниятъ умъ създава пластично, подвижно лице, върху което идеитѣ се отпечатватъ като върху чувствителни стъкла. Лицето на човѣка трѣбва да говори. То трѣбва да представя стопанина на кѫщата. Като стопанинъ на кѫщата, лицето ще се грижи за нейното благосъстояние и навреме ще взима мѣрки за най-малкитѣ повреди и нарушения. Красивото, което човѣкъ носи въ себе си, трѣбва да бѫде изразено въ главата, въ лицето, въ рѫцетѣ, въ краката, въ цѣлото му тѣло, а най-после и въ словото му, изразъ на което сѫ неговитѣ мисли, чувства и постѫпки. Следъ това идатъ душата и духътъ му, като последни изразители на човѣшката красота и величие. Това сѫ степени на човѣшкото развитие, които го водятъ отъ видимия къмъ невидимия свѣтъ. Като говоря за човѣшката красота, азъ имамъ предъ видъ не само външната, но и вѫтрешната красота.

Задайте си за цель всѣки отъ васъ да предаде на лицето си нѣкакъвъ специфиченъ изразъ. Като се погледнете, единъ въ другъ да виждате образъ на милосърдие, на разумность, на благородство, на ученость. Всѣки отъ васъ да се заеме да изработи нѣкаква добродетель въ себе си, която да се изрази на лицето му. Работете усилено съ мисъль-

та си въ това направление и вижте, какво можете да постигнете. Направете този опитъ за седемь деня. Всѣка сутринь или вечерь отдѣляйте отъ времето си по 10-15 минути за размишление върху образа, който искате да създадете. Седемь деня по 15 минути правятъ 105 минути. Интересно е да видите, какво можете да постигнете за това време. Ако искате да придобиете изразъ на милосърденъ човѣкъ, трѣбва усилено да мислите върху милосърдието. Представете си мислено, че отивате въ дома на една бедна вдовица съ нѣколко малки деца. Майката цѣлъ день тича, работи, да изкара за хлѣбъ на децата си. Като си представите тежкото положение на тази вдовица, проследете, какви чувства се събуждатъ у васъ. Следъ това огледайте се въ огледалото, да видите, какъвъ изразъ има лицето ви. После, представете си, че искате да помогнете на тази вдовица. Бръкватe въ джоба си, но не намирате нищо. Взимате пари на заемъ и купувате хлѣбъ, сирене, чай, захарь и всичко това занасяте на бедната вдовица. Наблюдавайте се вжтрешно, да видите, каква радость и доволство ще изпитате. Огледайте се пакъ въ огледалото, да видите, очъртана ли е радостьта на лицето ви. Като направите този опитъ мислено, направете го и въ действителность. Само по този начинъ ще можете да развиете въ себе си милосърдието.

Следователно, като ученици, вие трѣбва да работите съ мисъльта си, да развивате въ себе си всички ония чувства и способности, чрезъ които можете да предадете на лицето си изразителность и красота.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди!

*

15. Лекция отъ Учителя, държана на 21 февруарий, 1926 г. София.

СТРАДАНИЕ, ТЪРПЕНИЕ, ОПИТНОСТЬ И ЗНАНИЕ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди!“

Размишлениé.

Чете се резюме отъ свободната тема.

Чете се темата: „Методъ за правилно мислене“.

За следния пѫть всѣки отъ васъ да напише по една дума — сѫществително, прилагателно, глаголъ, каквато пожелае, и предъ нея да постави едно число. Следъ това ще наредимъ думитѣ, споредъ числата, които сѫ предъ тѣхъ, като започнемъ отъ единицата, да видимъ, какво може да излѣзе отъ тѣзи думи и числа.

Кой е най-важниятъ въпросъ сега за васъ? — Колко е часътъ сега? — Осемь. — — Коя планета указва влияние следъ осемь часа? Какво разбирате отъ знацитѣ, които виждате на дъската? — Какво означава ѫгълътъ? — Всѣки ѫгълъ означава пространство, ограничено отъ два лѫча, които излизатъ отъ една обща точка. — Колко градуса е този ѫгълъ? — Около 30°. — Отде излиза този ѫгълъ? — Отъ центъра на кръга. Всѣки ѫгълъ се разглежда като централенъ ѫгълъ, който се самоопредѣля.

Тъй поставенъ жгълътъ, той представя буквата Л, начална буква на думата „любовь". Като сила, любовьта заема известно пространство и действува върху тѣлата като топлинна енергия. Чъртичката надъ кржгчето ○ представя почва, въ която семето се посажда. Самото кржгче е посаденото семе. Знакътъ „б" представя посоката, по която трѣбва семето да расте. Последниятъ знакъ представя разпукване на семето.

Следователно, знацитѣ, представени на фиг. 1., не сж нищо друго, освенъ буквитѣ

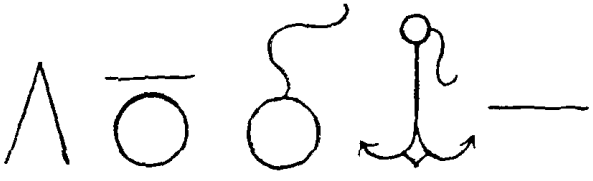

фиг. 1.

въ думата „любовь". Въ буквитѣ на тази дума е означенъ цѣлиятъ процесъ на любовьта. Когато този процесъ се извършва въ душата на човѣка, само тогава той може да почувствува силата на любовьта. Когато семената на живота се посадятъ въ душата като въ почва, и възприематъ топлиннитѣ и свѣтлинни енергии на любовьта, тѣ започватъ да се разпукватъ, да покълватъ, да растатъ, цъвтятъ и връзватъ плодъ. Семената могатъ правилно да се развиватъ само при импулса на любовьта. Щомъ мине презъ тѣзи

процеси, човѣкъ започва да мисли, да разсѫждава.

И тъй, кръстътъ представя страданието, котвата — мисъльта, а любовьта — свѣтлиннитѣ и топлинни лѫчи, които слизатъ отъ слънцето. Докато не разчлени думата „любовь“ и не разбере силитѣ, които тя крие въ себе си, човѣкъ не може да разбере дълбокия ѝ смисъль, не може да я приложи въ живота си. Любовьта съдържа свѣтлина, топлина, мисъль, условия за растене, за цъвтене, за вързване плодъ. Който разбира елементитѣ на любовьта и ги прилага, той правилно разбира живота. Щомъ правилно разбира живота, той е свободенъ отъ страдания. Който не разбира правилно живота, страданията неизбѣжно го следватъ. Ако можете правилно да изговорите думата „любовь“ и да почувствувате съдържанието ѝ, вие ще можете да я приложите.

Всѣка дума съдържа известна сила въ себе си, която трѣбва да се използува. Можете ли да се ползувате отъ силитѣ, отъ соковетѣ, които думитѣ съдържатъ въ себе си, вие сте разбрали тѣхния смисълъ. Ако нѣкоя дума е обезсолѣла, замѣстете я съ друга. Днесъ думата „любовь“ се е толкова обезсолила, че вмѣсто да повдига хората, тя ги кара да се срамуватъ отъ нея. Щомъ е така, нека я замѣстятъ съ друга нѣкоя, която не е изгубила още сольта си. Запримѣръ, замѣстете думата любовь съ думитѣ „благость, обичъ“.

Напишете думитѣ „обичь, животъ, знание“. Произнесете ги нѣколко пѫти и вижте, какво влияние ще укажатъ върху васъ. Когато нѣкой изучава музика, или нѣкаква наука, но нѣщо не му върви, нека напише думитѣ „търпение, разумность, мисъль, правда, работа, трудъ, постоянство“ и като ги изговори нѣколко пѫти, да види, коя отъ тѣхъ ще му създаде потикъ за работа, коя ще му помогне да преодолѣе мѫчнотиитѣ си.

Какви сили съдържа думата „постоянство“? На фиг. 2. сѫ представени елементитѣ на думата „постоянство“. Чашата показва,

фиг. 2.

че който постоянствува, той е или жаденъ, или гладенъ. Чашата символизира уста. Когато види плодове въ нѣкоя градина, детето влиза вѫтре безъ позволение на пѫдаря и си откѫсва плодъ. Ако пѫдарьтъ го изгони отъ градината, то ще обикаля, ще се озърта да не го види никой, и пакъ ще си откѫсне плодъ. Тукъ детето проявява голѣмо постоянство. И животнитѣ постоянствуватъ, когато искатъ да постигнатъ нѣкое свое желание, особено когато сѫ жадни или гладни. Крѫгчето следъ чашата представя гърлото, презъ което минава сдъвканата въ устата

храна. Следъ кржгчето иде чинията, въ която се поставя сдъвканата храна. Това е стомахътъ, който обработва и смила храната. Знакътъ „Т“ представя ключъ, който отваря пжтя на храната, т. е. отвежда я въ другъ затворенъ кржгъ — въ областьта на чървата, дето окончателно се преработва. Оттукъ хранителнитѣ сокове се разнасятъ по цѣлото тѣло. Това се представя съ знака „Е“, съ буквата „Е“, която е знакъ за размножаване. Значи, който постоянствува, само той има придобивки, само той жъне плодове.

И тъй, колкото и да е безсъдържателна една дума, все-таки крие въ себе си известни елементи, които могатъ да образуватъ сложно тѣло. Какво представя точката? — Нищо. Обаче, ако се движи, точката ще образува права линия. Ако линията се движи, ще образува плоскость. Ако плоскостьта се движи, ще образува тѣло — кубъ. Какво заключение можемъ да извадимъ отъ това? — Че разумното движение на малкитѣ величини въ живота създава голѣми, съзнателни величини.

Всѣка дума представя резултатъ на нѣщо. Първоначално думитѣ сж били кжси, съставени отъ по единъ слогъ. Впоследствие, съ развиване на човѣшкитѣ органи, както и на мозъчнитѣ центрове, думитѣ сж ставали все по-дълги — двусложни, трисложни и т. н. Първобитниятъ човѣкъ си е служилъ съ звукове. Колкото повече се е развивалъ умстве-

но, толкова повече се обогатявалъ неговиятъ говоръ, неговата речь. Когато мозъкътъ на човѣка заболѣе, той първо изгубва способностьта да произнася сѫществителнитѣ имена, после — глаголитѣ и прилагателнитѣ имена и най-после съюзитѣ. Когато започне да оздравява, по сѫщия начинъ се възстановява способностьта му да си служи първо съ съюзитѣ, после съ прилагателнитѣ имена, съ глаголитѣ и най-после съ сѫществителнитѣ имена. Това показва, че съюзитѣ сѫ отъ нтй-старъ произходъ, а сѫществителнитѣ имена — отъ най-новъ произходъ. За да развие своята речь, човѣкъ е работилъ хиляди години върху себе си, постоянствувалъ е, правилъ е редъ усилия.

Мнозина си служатъ съ думата „постоянство", безъ да разбиратъ нейния дълбокъ смисълъ. Кой човѣкъ може да се нарече постояненъ? — Постояненъ е онзи, който, въ преследване на нѣкоя своя идея, минава спънки, противоречия, несгоди, но върви напредъ, не се връща. Ако 99 пѫти го нахокате за нѣщо, въ правотата на което е убеденъ, и на стотния пѫть той пакъ ще дойде при васъ да ви говори за сѫщото. Да постоянствувашъ единъ-два пѫти само за постигане на нѣщо и после да се откажешъ отъ него, това не е никакво постоянство. Това е опитъ само за развиване на постоянство. Да постоянствувашъ въ нѣщо, това значи да го постигнешъ.

Когато развива постоянството въ себе си, човѣкъ трѣбва да го различава отъ нахалството. Който има постоянство, той е уменъ човѣкъ; нахалниятъ, обаче, е глупавъ. При постоянството разумътъ взима участие, а при нахалството разумътъ отсжтствува. Постоянството прави човѣка съвѣстенъ; то го заставя да обмисля всѣко нѣщо, което предприема, и да не бърза. Нахалниятъ човѣкъ не е съвѣстенъ; той е бързъ, всичко иска да постигне изведнъжъ. За да развие човѣкъ постоянство въ ссбе си, невидимиятъ свѣтъ го излага на мжчнотии и страдания. Като страда, като се мжчи, човѣкъ започва да мисли, да развива постоянство. Преди да е страдалъ, преди да е позналъ мжчението, човѣкъ е нетърпеливъ, непостояненъ. Най-малката болка го плаши. Стомахъ ли го заболи, глава ли го заболи, той започва да се движи въ стаята, да лѣга и става отъ леглото. Ако болката му не мине скоро, той вика лѣкари, вика приятелитѣ си и започва да се оплаква. — Не, заболѣете ли, не бръззйте да викате лѣкарь. Приложете единъ, втори, трети методъ, концентрирайте мисъльта си къмъ болката и нѣколко пжти си кажете: Ще оздравѣя. Нѣкога можете десеть пжти само да си кажете, че ще оздравѣете, и така ще стане, а нѣкога е необходимо хиляди пжти да си кажете, че ще оздравѣете. Колкото пжти и да изговорите тѣзи думи, не се обезсърдчавайте. Постоянствувайте и ще

получите добри резултати. Така можете да лѣкувате и себе си, и приятелитѣ си.

Като ученици, дръжте въ ума си мисъльта: Болеститѣ иматъ възпитателно значение за човѣка. Болеститѣ каляватъ човѣшкия организъмъ и продължаватъ живота му. Забелязано е, че хора, които въ детинството си сѫ боледували, тѣ сѫ калили организъма си, направили сѫ го по-издържливъ къмъ болести, къмъ страдания. Който въ детинството си, въ младинитѣ си не е боледувалъ, нито е страдалъ, още при първата физическа болесть или страдание, той ще се повали на земята — не може да издържа. Въ този смисълъ страданията сѫ упражнения за каляване на организъма, както въ физическо, така и въ психическо отношение. Отъ една страна страданията пречистватъ организъма физически, а отъ друга — тѣ обновяватъ мисъльта на човѣка. Великитѣ мисли се раждатъ и узрѣватъ само при страдания. Най-хубавитѣ, най-великитѣ произведения на учени, на философи, на поети и писатели сѫ създадени въ време на страдания. Тѣ сѫ работили при най-неблагоприятни условия, но чрезъ постоянство, чрезъ мисъль и работа всичко сѫ преодолѣли. Красивитѣ и велики работи се създаватъ при мѫчнотиитѣ на живота. Такъвъ е законътъ. Колкото по-голѣми сѫ мѫчнотиитѣ ви, толкова по-голѣми блага тѣ криятъ въ себе си. Това не значи, че човѣкъ самъ трѣбва

да си създава мжчнотии. Често човѣкъ самъ си създава страдания и мжчнотии.—Не, тѣзи страдания сж ненужни и трѣбва да се избѣгватъ.

Какво представя търпението и какъ се придобива? Страданията раждатъ търпението. Търпението пъкъ създава условия за опитности. Ппитностьта носи знания. Значи, страдание, търпение, опитность и знание представятъ една непрекжсната верига. Нѣкой казва: Много страдамъ. — Придоби ли търпение?—Никакво търпение не съмъ придобилъ. — Щомъ не си придобилъ търпение, ти още не познавашъ страданието. Това, което наричашъ страдание, не е нищо друго, освенъ промежутъчни състояния на страданието. Когато човѣкъ припадне, той изгубва съзнание. Това наричаме прекжсване на съзнанието. Всѣко прекжсване на съзнанието поставя човѣка въ ненормални състояния. Такова нѣщо представятъ и промежутъчнитѣ страдания. За да не се прекжсва съзнанието, човѣкъ трѣбва да учи, да работи върху себе си. Често страхътъ, уплахата ставатъ причина за прекжсване на съзнанието. Прекжсване на съзнанието става всѣкога, когато двойникътъ напуща тѣлото. За да се върне двойникътъ въ тѣлото, трѣбва да се направятъ нѣколко паси по гръбначния стълбъ на човѣка. Заспиването на човѣка е пакъ прекжсване на съзнанието, което се дължи на друга причина — на пирами-

далнитѣ клетки въ мозъка. Когато човѣкъ е бодъръ, отпочиналъ, пирамидалнитѣ клетки въ мозъка сѫ въ нормално положение, една до друга допрѣни съ крачката си. Щомъ се натрупа много млѣчна киселина въ мозъка, пирамидалнитѣ клетки изгубватъ първото си положение, вследствие на което човѣкъ изпитва умора, сънливость и заспива. За да не изпада въ такова състояние, човѣкъ трѣбва да държи съзнанието си будно, за да контролира клеткитѣ на мозъка. Не може ли да контролира клеткитѣ на цѣлото си тѣло, човѣкь заболява, става ленивъ, своенравенъ. Много болести се дължатъ, именно, на индивидуализиране на нѣкои отъ клеткитѣ на човѣшкия организъмъ.

Следователно, когато клеткитѣ на човѣшкия организъмъ решатъ да живѣятъ самостоятелно, далечъ отъ живота на цѣлото, тѣ се групиратъ въ известни области на организъма, дето образуватъ свое собствено тѣло. Тѣзи нарастъци въ организъма на човѣка сѫ наречени отъ ученитѣ „тумори“. Тѣ живѣятъ за смѣтка на цѣлия организъмъ и се хранятъ отъ неговитѣ сокове. Ако чрезъ силата на мисъльта тѣзи новосъздадени клетки могатъ да се убедятъ, че мѣстото имъ не е въ човѣшкия организъмъ, тѣ постепенно ще почнатъ да намаляватъ, докато съвършено изчезнатъ. Прилагайте мисъльта си при лѣкуването. Лѣкувайте себе си, лѣкувайте и своитѣ ближни. Мисъль-

та е сила, която трѣбва да се впрегне на работа. Отъ мисъльта на човѣка зависи, полесно или по-мжчно ще може да излѣкува нѣкой боленъ. Лесно или мжчно, това не е важно. Важно е, че всички хора иматъ условия да прилагатъ мисъльта си, да работятъ съ нея.

Двама души, вѣрващи, съ убеждения, отишли да лѣкуватъ единъ свой приятель, който страдалъ отъ силно главоболие. Тѣ искали да впрегнатъ мисъльта си на работа, и по този начинъ да му помогнатъ. Какво излѣзло на края? И двамата се върнали болни: единятъ се върналъ съ болки на врата, а другиятъ — съ болки въ гръбнака. Това показва, че болниятъ ималъ по-силна мисъль отъ тѣхната и повлиялъ на двамата. Тѣ приели неговото болезнено състояние и се върнали дома си болни. Ето защо, когато лѣкува нѣкого, човѣкъ трѣбва да държи съзнанието си будно, да има положителна мисъль и да не се страхува, че може да заболѣе, да приеме състоянието на болния. Който лѣкува болни, той все ще почувствува състоянието на болния, но това е само отражение на неговата болесть, а не истинско заболяване. Има органически болести въ живота, но много отъ болеститѣ на хората сж дошли по пжтя на внушението. Като зане това, човѣкъ трѣбва да провѣри, откжде е дошла болестьта му и като разбере, че е чужда, пакъ по закона на внушението, да се освободи

отъ нея. По пѫтя на внушението идатъ не само болести, но и мрачни, отрицателни мисли и чувства, съмнения, обезсърдчавания. Ученикътъ трѣбва да има будно съзнание, да следи мислитѣ и чувствата си, да знае, отде идатъ, и чуждитѣ да туря настрана, а съ своитѣ да работи.

Сега да се въриемъ къмъ търпението, страданието, опитностьта и знанието. Страданията създаватъ търпението. Търпението е преходна стадия за придобиване на опитности. Опитноститѣ сѫ условия за придобиване на знания, а знанието е необходимо за живота. Страданията представятъ неорганизиранъ свѣтъ. Търпението представя съграждане на пещь. Знанието пъкъ представя резултати отъ обработване на неорганизираната материя и опичането ѝ въ приготвената вече пещь.

Като изучавате явленията въ живота и природата, забелязвате едно повторение. Ако едно явление е станало преди 22 години, следъ 22 години ще се повтори сѫщото — законъ за периодичность на явленията. Запримѣръ, ако животътъ на нѣкой човѣкъ започва добре, постепенно той върви все по-добре докато дойде до най-високата точка — най добре. Следъ това настава слизане, което започва съ страдания — зле, по-зле и най-зле. Щомъ дойде до най-низката точка на страданията, пакъ започва изкачване — добре, по-добре, най-добре. Разумниятъ чо-

вѣкъ минава тѣзи периоди безъ сътресения, съ пълна хармония. Тъй щото, ако преди 22 години нѣкой човѣкъ е свързалъ приятелство съ единъ добъръ човѣкъ, следъ 22 години ще се запознае и ще стане приятель съ другъ добъръ човѣкъ. Ако преди 22 години е приживялъ нѣкаква голѣма неприятность, следъ 22 години ще преживѣе друга, подобна на първата. Това преповтаряне на явленията ученитѣ наричатъ „приливи и отливи“ въ природата.

Сега ще ви дамъ една малка задача. Нека всѣки отъ васъ си обещае да пише поне по едно писмо въ месеца до братята и сестритѣ отъ специалния класъ въ провинцията. Тѣ минаватъ тежки състояния, а трѣбва да се подкрепятъ. Когато минаватъ мрачни състояния, тѣ се намиратъ въ положението на бедни хора, които се нуждаятъ отъ помощь. Помогнете на беднитѣ, за да помогнатъ и на васъ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди!“

*

16. Лекция отъ Учителя, държана на 28 февруарий, 1926 г. София.

ДУХОВНА МЕКОТА.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди“!

Размишление.

Чете се резюме на темата: „Методъ за правилно мислене“.

Чете се темата: „Една дума и едно число“.

Числата, които бѣха написани въ темитѣ, се поставятъ въ три реда, като се отбелязва, кое число, колко пжти се повтаря.

	I.		II.	III. редъ
Числото	1 — IX	пжти.	2 — II.	3 — VI
„	4 — III	„	5 — IV.	6 — IV.
„	7 — IX	„	8 — IV.	9 — III.
„	10 — IV	„	11 — I.	12 — XI.
„	13 — III.	„	14 — II.	15 — 0.
„	16 — II.	„	17 — I.	18 — I.
„	19 — 0.	„	20 — I.	21 — II.
„	22 — 0.	„	23 — 0.	24 — I.
„	37 — I.	„	38 — I.	
Всичко—	33 пжти.		16 пжти.	28 пжти.
	3 + 3 = 6		1 + 6 = 7.	2 + 8 = 10.

И тъй, общиятъ сборъ на числата отъ първия редъ е 33, съ сума отъ цифритѣ равна на 6. Общиятъ сборъ на числата отъ втория редъ е 16, съ сума отъ цифритѣ

равна на 7. Общиятъ сборъ на числата отъ третия редъ е 28, съ сума отъ цифритѣ равна на 10. Значи, имаме числата 6 — неутрално число, 7 — творческо число и 1—сѫщо творческо число. Между тѣзи числа липсва числото на мекотата — 2. Сумата отъ числата въ първия редъ е 33, които цифри даватъ 6 — неутрално число, резултатъ. Това число показва, че силата ви е употрѣбена за счукване на чакъла на ситно, т. е. превръщането му въ пѣсъкъ. Като се достави този материалъ, дохождатъ майстори да го обработватъ. Наистина, сумата на числата отъ втория редъ е 16, т. е. 6 + 1 = 7. Числото 7 е творческо. Значи, майсторитѣ започватъ да градятъ блокове. Обаче, градежъ безъ мекота води къмъ разрушаване. Не е достатъчно човѣкъ само да роди нѣщо. Като го роди, той трѣбва да го отгледа. Много идеи може да роди човѣкъ, но ако не знае какъ да ги отгледа, тѣ нищо не го ползуватъ. Да раждате идеи, безъ да ги отглеждате, това значи да ги посѣвате между трънии и камениста почва. Резултатитѣ на това посѣване ще бѫдатъ такива, каквито сѫ резултатитѣ на житното зърно, посадено между трънитѣ и на камениста почва.

Числото 1., единицата, която е общиятъ сборъ на числата отъ третия редъ, е творческо. То групира идеитѣ около себе си, безъ да ги отглежда. Азъ-тъ, това е числото едно, единицата, която отдѣля човѣка отъ

всички хора. Щомъ се отдѣли отъ хората, човѣкъ може да влѣзе въ споръ съ тѣхъ. Кога се явява споръ между хората? — Когато се срещнатъ две единици. Едната единица е генералъ, иска да учи хората. И втората единица е генералъ, съ сѫщото желание — да учи хората. Щомъ тѣзи единици се срещнатъ на едно и сѫщо поле, тѣ непременно ще се стълкновятъ. Единицата е положително число. Две положителни величини, събрани на едно мѣсто, взаимно се отблъскватъ. Като единици въ живота, тѣ сѫ живи числа, които се стремятъ да заематъ едно и сѫщо пространство. При това положение борбата е неизбѣжна. Ако двама души едновременно искатъ да сѣятъ една нива, въ края на краищата тѣ ще започнатъ да воюватъ помежду си. Обаче, ако между тѣхъ влѣзе разумниятъ принципъ — принципътъ на мекотата, на високия моралъ, той ще раздѣли нѣщата, ще ги поляризира.

Всички хора говорятъ за мекота, но не знаятъ, какъ да я придобиятъ. Нѣма защо да я придобиватъ. Мекотата е въ самия човѣкъ. Той трѣбва само да я прояви. Преди да разорете нивата си, пръстьта е корава, на буци. Щомъ я разорете, и дъждътъ падне върху нея, пръстьта омеква. Мекотата е въ самата пръсть, но ралото и дъждътъ я заставятъ да прояви своята мекота. Можете ли да кажете сѫщото и за камъка? Камъкътъ е твърдъ. За да го смекчите мал-

ко поне, вие трѣбва да го прекарате презъ огънь. Следователно, за да прояви мекотата си, пръстьта се нуждае отъ дъждъ, отъ влага. Камъкътъ, обаче, може да прояви мекотата си само при огънь.

Ето защо, ако желанията ви иматъ свойства на пръстьта, залѣтйе ги съ вода да се смекчатъ и тогава пристжпете къмъ реализирането имъ. Ако желанията ви сж отъ рода на камъка, първо ги турете въ пещь да се опекатъ, после ги залѣйте съ вода и най-после ги приложете. Като знаете това, вие трѣбва да внимавате, да не изгубите влагата си и да се втвърдите. Когато личнатѣ чувства въ човѣка взиматъ надмощие, той изгубва влагата си и се втвърдява. За да не се създаватъ дисхармонични състояния, човѣкъ трѣбва да развива своитѣ мозъчни центрове, отпредъ на челото и горе на главата, дето сж моралнитѣ му чувства. Само така той ще хармонизира състоянията си. Когато личнитѣ чувства въ човѣка сж силно развити, тѣ привличатъ голѣмо количесто кръвь къмъ себе си за смѣтка на другитѣ чувства. Щомъ личнитѣ чувства сж чрезмѣрно развити, тѣ прѣчатъ за нормалното развитие на останалитѣ чувства. Когато личнитѣ чувства, егоистичнитѣ и чувството за самозапазване въ единъ човѣкъ сж силно развити, тѣ събуждатъ въ него жестокость, коравина, отмъстителность и злопаметность. За да се справи съ условията

на своя животъ, човѣкъ трѣбва да изучава естеcівото си, да познава силитѣ, енергиитѣ на своя организъмъ. Ако не познава силитѣ, които действуватъ въ него чрезъ тѣхъ той може да привлича такъвъ родъ енергии, които не му сѫ потрѣбни. Запримѣръ, водата, която е известна съ своята мекота, при дадени условия създава голѣми пакости. Достатъчно е да ѝ се даде голѣмъ наклонъ, за да разруши и изкорени всичко, каквото срещне на пѫтя си. Сѫщото може да се каже и за мисъльта на човѣка. Ако на силната мисъль се даде наклонъ, тя може да помете всичко, каквото срещне на пѫтя си.

Кои чувства развиватъ мекота? — Моралнитѣ и общественитѣ. Човѣкъ, въ когото тѣзи чувства сѫ силно развити, съзнава, че всички хора иматъ право да живѣятъ, иматъ право да участвуватъ въ общитѣ блага на живота. Когато изучавате човѣка, разглеждайте го въ момента, въ който се проявява, и не казвайте за него, че е добъръ или лошъ. Моментътъ, въ който човѣкъ решава да бѫде добъръ или лошъ, е извънъ времето и пространството. Причинитѣ, отъ които доброто и злото се раждатъ, сѫ извънъ времето и пространството, но резултатитѣ имъ се явяватъ въ време и пространство. Запримѣръ, за известно време човѣкъ е билъ въ добро разположение на духа, но изведнъжъ става нѣкаква промѣна, и той изгубва разположението си. Въ кой мо-

ментъ е станала промѣната, и той самъ не знае. — Защо не е могълъ да схване този моментъ? — Защото съзнанието му не е било будно. Съзнанието на човѣка трѣбва да бжде будно, всѣки моментъ да следи, отде иде неприятельтъ. Това значи да тури човѣкъ шлема си, за да се пази отъ нажеженитѣ стрели на дявола.

Срѣща ви единъ човѣкъ и ви спира, иска да изкаже мнението си за васъ. Не любопитствувайте да чуете мнението му за васъ, но предложете му да го заведете на нѣкоя гостилница, да си хапне. Речете ли да го изслушате, вие ще чуете такива нѣща, които ще ви струватъ скжпо. Ако го срещнете втори пжть и разберете, че той не се е отрекълъ отъ желанието си да каже, какво мисли за васъ, пакъ го угостете. Това е приложение на даденъ моралъ. Това значи да постжпва човѣкъ разумно, безъ да отстжпва отъ своитѣ идеи. Въ повечето случаи хората нѣматъ добро мнение едни за други. — Защо? — Понеже се осланятъ на лични впечатления. Щомъ видятъ нѣкого, тѣ веднага се произнасятъ, какво впечатление имъ е произвелъ. И ако се случи този човѣкъ да се прояви зле, тѣ веднага се убеждаватъ въ правотата на своето впечатление. Както лесно се създаватъ впечатления, сжщо така лесно се измѣнятъ. Днесъ мислите добре за единъ човѣкъ, утре мислите зле. За да имате доброто мнение на обществото, вие трѣбва да

имате будно съзнание, всѣки моментъ да сте готови да угаждате на хората. Това е голѣмо изкуство. Да угажда човѣкъ на хората, това значи да се превърне въ хамелионъ, всѣки моментъ да се мѣни.

Сега, като говоримъ за човѣка, ние имаме предъ видъ неговото сложно естество, както и пѫтищата, презъ които е миналъ. Сегашното състояние на човѣка, неговитѣ мисли, чувства и действия се обуславятъ отъ миналитѣ му сѫществувания. Следователно, сегашниятъ животъ на човѣка е резултатъ на редица минали сѫществувания. За да се измѣни лошото въ живота на човѣка, мисъльта му трѣбва коренно да се преобрази. Това значи да започне да живѣе и мисли по новъ начинъ. Само новиятъ животъ, новата мисъль е въ състояние да измѣни лошото наследство на човѣка. Ако не можете да измѣните мисъльта си, животътъ ви ще върви по стария начинъ. Стариятъ животъ е животъ на обиди, докачения, съмнения, колебания и т. н. Докато човѣкъ се сърди и докача за нищо и никакво, никой не може да му помогне. Каквото направите на този човѣкъ, както и да му говорите, той все недоволенъ ще остава. Никой не може да угоди на този човѣкъ. Ако речешъ да изнесешъ нѣкоя негова погрѣшка, той веднага ще каже, че погрѣшката му не е голѣма. — Правъ е той, погрѣшката му не е голѣма, но трѣбва да се изправи.

И тъй, за да работите правилно, да имате добри резултати, вие трѣбва да проявите мекотата си, да я приложите въ живота. Лесно може да се провѣри, дали сте проявили мекотата си, или не. Ако не можете да търпите хората и се дразните отъ тѣхъ, вие не сте проявили още своята мекота. Щомъ забележите това, потърсете човѣкъ съ мекота и го поставете между васъ. Той ще послужи като трансформаторъ, ще трансформира енергиитѣ ви, и вие ще започнете да се търпите. Докато човѣкъ не прояви мекотата си, мжчно може да се възпитава. Каквото и да му се каже, колкото внимателно и да се изнесатъ погрѣшкитѣ му, той се ожесточава, озлобява, обезсърдчава и следъ голѣми страдания започва да се смекчава и разкайва.

Най-добриятъ методъ за възпитание на човѣка е да бждете слѣпи за погрѣшкитѣ му, да желаете доброто му, безъ да му правите нѣкакви бележки. Ако на всѣка стжпка правите бележки на човѣка, вие ще си навлѣчете редъ неприятности. Този методъ е по-лесенъ, но последствията му сж лоши. Ще дойде нѣкой да ви казва, какво мисли за васъ. Нѣма защо да го слушате. Ако има нѣкой, който може да каже най-лошото за васъ, *това сте вие сами; и ако има нѣкой, който* може да каже добро за васъ, това сте пакъ вие самитѣ. Ученикътъ трѣбва да знае това и да го прилага, както за себе си, така и за

другитѣ. Мисли ли така, човѣкъ лесно може да трансформира енергиитѣ си. Обаче, за да мисли по този начинъ, той трѣбва да има будно съзнание. — Какво ще кажатъ хората за мене?—Кой каквото иска, може да каже, но никой не може да каже за човѣка толкова лошо нѣщо и толкова добро, колкото той самъ може да каже за себе си Не е важно за човѣка, какво хората мислятъ за него, нито това, което той мисли за себе си, но какво Богъ мисли за него. Лошото въ човѣка не е нищо друго, освенъ сѣнка, която той хвърля задъ себе си. Ако този човѣкъ е планина, като Хималаитѣ, да му мислятъ онѣзи, които сѫ задъ него, на севернитѣ склонове. Онѣзи, които сѫ на югъ, дето слънцето силно грѣе, тѣ ще се пекатъ на слънце и ще се радватъ. Добъръ е човѣкъ, когато попаднете на южнитѣ и на източнитѣ му склонове. Попаднете ли на севернитѣ и на западнитѣ склонове на човѣка, вие виждате лошото въ него и го наричате лошъ. Искате ли да видите доброто на този човѣкъ, измѣнете положението си, идете на южнитѣ и на източнитѣ склонове, или качете се на неговия планински върхъ. Вие трѣбва да направите усилие, да се качите на върха на планината.

Следователно, който иска да бѫде добъръ, той трѣбва да направи усилие, да се качи на върха на планината. — Кои хора трѣбва да живѣятъ по планинскитѣ върхове?

— Ученитѣ, т. е. хората на мисъльта. Обаче, хората на чувствата трѣбва да живѣятъ по широки, обширни долини. Оттукъ, човѣкъ трѣбва да опредѣли, кое го движи въ живота — мисъльта, или чувствата. Справедливъ трѣбва да бжде човѣкъ. Щомъ държи съзнанието си будно, той всѣкога ще може справедливо да преценяза погрѣшкитѣ си, да различава, кога какво върши—добро или зло. Сжщевременно, като работи върху себе си, човѣкъ трѣбва да проявява мекотата си. Ако нѣма нужната мекота, нека посещава болни, страдащи, които могатъ да събудятъ въ него състрадание. Нѣкои хора плачатъ музикално и събуждатъ въ човѣка чувство на състрадание. Други пъкъ плачатъ немузикално и по-скоро дразнятъ хората, отколкото да предизвикватъ въ тѣхъ състрадание. Колкото и да се пази отъ хората, човѣкъ все ще се натъкне на тѣхното влияние, но и той ще имъ влияе. Никой не може да се освободи отъ закона на влиянието, нито отъ закона на внушението. Божественото съзнание регулира всички влияния. Когато живѣе въ пълна хармония съ окржжаващата срѣда, човѣкъ е напълно свободенъ. Обаче, ако не е дошълъ до тази хармония, това не значи да се страхува да влиза въ отношение съ хората. Щомъ се страхува, той привлича отрицателнитѣ сили въ природата и става страхливъ. Ако не се страхува, той се свързва съ положителнитѣ сила въ природата. По-

нѣкога положителнитѣ сили създаватъ на човѣка толкова нещастия, колкото и отрицателнитѣ. Тъй щото, когато се свързва съ положителнитѣ сили, човѣкъ трѣбва да знае, какъ да се свързва съ тѣхъ. Защото и наймалкото престѫпление, създадено отъ действието на положителнитѣ сили върху човѣка, води сѫщо къмъ затвора, както и влиянието на отрицателнитѣ сили.

Осѫдили едного за кражба и го турили въ затворъ, между голѣми разбойници и престѫпници. Като влѣзълъ между тѣхъ, тѣ го запитали: Защо тѣ осѫдиха? Защо те водятъ тукъ? — Откраднахъ единъ хлѣбъ. — Така ли? Мѣстото ти не е между насъ. Тѣ се хвърлили върху него, набили го и го изтласкали навънъ. Ти опорочавашъ нашето изкуство. Ние не се занимаваме съ такива дребни работи. Скоро вънъ!

И тъй, като живѣе, човѣкъ трѣбва да бѫде или добъръ, или лошъ. Срѣденъ пѫть въ живота нѣма. За да бѫде добъръ, човѣкъ трѣбва да прояви своята духовна мекота. Мекотата се обуславя отъ две качества: благость и разумность.

З а д а ч а: Имате четири хамбара съ по десеть килограма жито. Колко е всичкото жито? — 40 килограма. Ако посадите всичкото жито на нивата, колко жито ще остане? — Нищо нѣма да остане. Хамбаритѣ ще бѫдатъ празни. — За колко време ще бѫдатъ празни? — До края на лѣтото, когато новото

жито се ожъне и прибере отъ нивата. — Повече или по-малко жито ще имате сега въ хамбаритѣ? — Най-малко десеть пѫти повече. Значи, 40 килограма жито, посадени на нивата, ще дадатъ нови 400 килограма.

Тъй щото, когато кажемъ „нула", разбираме известни условия, които сами по себе си нищо не могатъ да дадатъ. Ако четири разумни сили дойдатъ въ помощь на „нулата", тѣ ще извлѣкатъ нейнитѣ скрити енергии, въ които има живогъ. Числото четири има значение въ духовния, въ психическия животъ на човѣка. Като завъртите четири пѫти колелото на кладенеца, на четвъртия пѫть ще извадите вода. Като поставите яйце подъ влиянието на четири сили, пиленцето ще излѣзе. Кои сѫ тѣзи сили? — Квачката, топлината, свѣтлината и самото яйце. Следователно, всѣко имагинерно или въображаемо число, умножено само на себе си четири пѫти, става реално или положително. Математиката работи съ въображаемитѣ числа така, както и съ положителнитѣ. Това показва, че тѣзи числа не сѫ въображаеми, въ смисълъ несѫществуващи, но сѫ числа отъ свѣтъ, съвършено различенъ отъ физическия.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди!"

*

17. Лекция отъ Учителя, държана на 7 мартъ, 1926 г. София.

ФОРМИ НА СЪЗНАНИЕТО.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди!“

Размишление.

Чете се резюме на темата: „Число и дума“.

Често се говори за положителни идеи, за положителни, за сѫществени величини. Кои сѫ положителни идеи и кои не сѫ? Ако напишете на черната дъска, или на хартия числото 10,000 лв., можете ли да докажете, че имате тия пари на разположение? Кое отъ дветѣ изречения—„азъ повдигамъ рѫката си“, „азъ повдигамъ планината“, написани на дъската или на хартия, сѫ реализуеми? Човѣкъ може да вдигне рѫката си, но не може да вдигне планината. Лесно е да се повдигне едно число въ квадратъ, но и до днесъ още не е намѣрена квадратурата на кръга. Следователно, както е възможно да се повдигне дадено число въ квадратъ, или въ друга нѣкаква степень, така е възможно повдигането на рѫката. Както не е възможно да се изчисли квадратурата на кръга, така не е възможно да повдигне човѣкъ планината. Каква е разликата между възможнитѣ и невъзможнитѣ идеи, или между реализируемитѣ идеи? Различието въ тѣзи идеи се

заключава въ степеньта, до която е стигнало съзнанието, което ги разглежда.

Следователно, когато казваме, че човѣкъ повдига ржката си, възможностьта за реализиране на тази идея се заключава въ човѣшкото съзнание. Когато става въпросъ за повдигане на планината, имаме предъ видъ съзнанието на сжщества отъ духовния свѣтъ — ангелитѣ. Кажемъ ли, обаче, че земята може да се повдигне, имаме предъ видъ Божественото съзнание. Само Богъ е въ състояние да повдигне земята. Значи, невъзможнитѣ работи за физическия свѣтъ сж възможни за духовния. Невъзможнитѣ пъкъ за духовния свѣтъ сж възможни за Божествения. Това показва, че сжществуватъ три форми на съзнанието: физическо съзнание, което функционира на физическия свѣтъ; духовно — въ духовния свѣтъ и Божествено — въ Божествения свѣтъ. Физическото съзнание представя малъкъ прозорецъ, презъ който минава малка часть отъ слънчевитѣ лжчи. Духовното съзнание е голѣмъ прозорецъ, презъ който минава голѣма часть отъ слънчевитѣ лжчи. Божественото съзнание е неограничено пространство, презъ което минаватъ всички лжчи на слънцето. Когато се казва, че невъзможното за човѣка е възможно за Бога, имаме предъ видъ ограниченото, човѣшко или физическо съзнание и неограниченото — Божественото съзнание.

Какво представя земята? Земята може да се уподоби на параходъ, който пѫтува въ безбрѣжното пространство, съ строго опредѣленъ пѫть и предназначение. Отъ време на време, презъ периодъ отъ хиляди години, земята се спира ту на едно, ту на друго пристанище, дето оставя часть отъ пѫтницитѣ си и продължава до последното пристанище. Напредналитѣ сѫщества излизатъ отъ орбитата на земята и влизатъ въ други планети, при нови условия на животъ. За сѫщества, които живѣятъ въ физическото съзнание, това е непонятна идея. Тѣ не могатъ да си представятъ, защо сѫ дошли на земята, кѫде ще отидатъ и т. н. За да разбере живота на различнитѣ съзнания, добре е човѣкъ да прави опити съ себе си, да знае, кой моментъ, кое съзнание се проявява въ него. Когато човѣкъ мисли, че много знае, нека вземе една задача отъ висшата математика и се опита да я реши. Ако може да решава сложни задачи отъ висшата математика, или да свири сериозни класически парчета, той има положителни идеи въ себе си.

Човѣкъ трѣбва да изпитва нѣщата, не да си прави илюзии, да мисли, че много знае, или че всичко знае.Ще каже нѣкой, че може да вдигне планина. За физическия свѣтъ това е невъзможно. За духовния и за Божествения свѣтъ, обаче, това е възможно. Въ човѣка се криятъ редъ сили, които днесъ не сѫ проявени.

Ще дойде день, когато тия сили ще се пробудятъ, и той ще може да върши такива нѣща, за които днесъ не може да мисли. Запримѣръ, има хора, които носятъ въ себе си особени сили за лѣкуване. Тѣ могатъ да лѣкуватъ такива болести, които минаватъ за неизлѣчими. Тѣ сѫ родени лѣкари. Вземете най-простото нѣщо, брадавичкитѣ, които излизатъ на нѣкои хора. Лѣкаритѣ ги горятъ съ електричество, съ различни киселини, но тѣ постоянно излизатъ. Обаче, дойде ли нѣкой отъ роденитѣ лѣкари, той вземе малко соль, натърква съ нея брадавичката, и на другия день брадавичката я нѣма. Този лѣкарь разбира психологията и физиологията на човѣка, знае кѫде и при какви условия е нарушилъ хармонията си. Като го постави при условия да възстанови хармонията си, болниятъ оздравява. Ако нѣкѫде въ мозъка се събере вода, тя създава редъ анормални състояния, които нарушаватъ хармонията на цѣлия организъмъ. — Защо? — Мозъкътъ е мѣсто, въ което само свѣтлина може да влиза, но не и вода. Ако разбира този законъ, човѣкъ може самъ да се лѣкува, да се освободи отъ тази вода, която е сбъркала своя пѫть. Новата мисъль иде въ помощь на човѣка, да преустрои неговата мозъчна, нервна система.

Коя мисъль ви занимава тази вечерь най-много? — Какъ се придобива търпение? — За да придобие търпение, човѣкъ трѣб-

ва да има три качества: здраво тѣло, здравъ умъ и здрава воля. Здраво тѣло е това, което е добре организирано, въ което нѣма никакви мазнини, никакви излишъци. Здравото тѣло подразбира абсолютна хармония между клеткитѣ на мозъка, на дробоветѣ, на стомаха — на всички удове. При това положение човѣкъ изпитва радость и като мисли, и като чувствува, и като действува. Това значи нормално състоянне на организъма. Нормалниятъ човѣкъ върши всичко съ приятность. Той никога не се претоварва съ излишна работа. Той предприема само толкова работа, колкото може да извърши. Той върши всичко по закона на свободата. Сутринь, щомъ стане отъ леглото си, човѣкъ трѣбва да се изпита. здравъ ли е, или не. Ще се наведе къмъ земята, ще я поздрави; после ще се изправи нагоре къмъ небето, ще благодари и ще започне работата си. Първата работа на човѣка, следъ ставане отъ сънь, е да измие очитѣ си. Отде и кога се е явилъ обичаятъ да мие човѣкъ очитѣ и лицето си? Не само човѣкъ се мие, но и нѣкои животни. Котката, запримѣръ, често се мие.

И тъй, човѣкъ трѣбва да се грижи за тѣлото си, да го държи въ нормално състояние. Клеткитѣ на човѣшкия организъмъ трѣбва да се обновяватъ, да бждатъ винаги млади. За да не остарява преждевременно, човѣкъ трѣбва да внимава да не се пресилва съ работа. Търпеливиятъ спазва този законъ.

Той всичко върши съ радость, но никога не се претоварва. Той не се обижда. Каквато обидна дума да му се каже, той всѣкога ще намѣри нѣщо добро въ нея и ще я използува за своето повдигане. Кажете ли думата „сатана“ на нѣкого, той веднага ще се обиди. — Защо? — Той счита, че тази дума е лоша. Частицата „sat“ означава проява на Божествената сила въ свѣта. Когато човѣкъ се проявява, едновременно се раждатъ и доброто, и злото. Когато кажатъ на нѣкой човѣкъ „сатана“, станалъ ли е сатана? Отде произлиза думата сатана? — Отъ Сатанаилъ. Когато падналъ, Сатанаилъ станалъ сатана. Думитѣ Сатанаилъ, Кришна, Христосъ сѫ синоними. Въ написването на тия имена е станало известно преобразование. Така се реформиратъ и буквитѣ. На български имаме буквата „х“, на латински — „h“. Латинската буква „h“ е обърнато „у“. Като се заличи долната часть на буквата „у“, образува се латинската буква „u“. Българскитѣ букви „п“ е латинско „н“, а „*m*“ — латинската „м“. Има ли нѣкакъвъ законъ, на който се подчиняватъ тия промѣни, или сѫ случайни? Които не разбиратъ закона за превръщане на величинитѣ, тѣ мислятъ, че тия нѣща сѫ случайни. Обаче, които разбиратъ този законъ, тѣ знаятъ дълбокия смисълъ на тия превръщания.

Представете си, че имате две шишета съ по 10 кгр. съдържание: едното е пълно

съ вода, а другото — съ злато. Първото шише лесно можете да носите, но второто—ще ви затрудни. Съдържанието на първото шише лесно можете да дадете на кого и да е; обаче, дойде ли до съдържанието на второто шише, много ще мислите. За да дадете часть отъ златото, което е въ шишето, това значи да сте готови на жертва. Това показва, че за постигане на известни идеи се изисква готовность отъ човѣка да жертвува нѣщо отъ себе си. За постигане на нѣкаква висока идея се изисква съответна жертва, като размѣнна монета. Освенъ това, материалътъ, отъ който е направено шишето, не е въ състояние да издържи тежестьта на златото. Оттукъ вадимъ заключението: Има високи идеи, на които човѣкъ, както днесъ е организиранъ, не може да издържа. Материята, отъ която той е направенъ, не може да издържа на тѣхнитѣ вибрации.

I. Упражнение. Ржцетѣ предъ гърдитѣ, една срещу друга, съ длани, обърнати надолу и съ допрѣни пръсти. Ржцетѣ се спущатъ надолу, после — нагоре, правятъ полукржгъ настрана. Клякане и леко допиране на ржцетѣ до краката. Бавно издигане на тѣлото и на ржцетѣ. Ржцетѣ нагоре, настрана, надолу, съ клякане и допиране до краката. Това упражнение се прави нѣколко пжти.

II. Упражнение. Ржцетѣ правятъ полукржгове настрана, нагоре, надолу (нѣколко пжти).

Ржцетѣ нагоре. Дѣсната ржка прави полукржгове настрана, после — надолу. Клякане, гребане съ дѣсната ржка, която после се приближава къмъ лѣвата. Сжщитѣ движения прави и лѣвата ржка. (Когато едната ржка описва кржгове надолу, другата ржка стои нагоре). Смѣнятъ се ржцетѣ нѣколко пжти.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

18. Лекция отъ Учителя, държана на 14 мартъ, 1926 г. София.

СЪДЪРЖАНИЕ.

стр.

1. Влияние на свѣтлината и на топлината 3
2. Символи въ природата 16
3. Приложение на символитѣ 29
4. Пълнене и празнене 44
5. Десеть думи 62
6. Действие и противодействие 69
7. Изваждане 76
8. Гласни и съгласни букви 83
9. Математически задачи 95
10. Реални величини 112
11. Микроскопически добрини 130
12. Изразително лице 148
13. Страдание, търпение, опитность . . и знание 159
14. Духовна мекота 172
15. Форми на съзнанието 184